

colecția romanul polițist

James Hadley **Chase**

ASUL DIN PACHET

LUCMAN

**James Hadley
CHASE**

ASUL DIN PACHET

Titlu original:
The joker in the pack

Traducere de Mircea Lăzărescu

Editura LUCMAN 2005

Capitolul I

Uriașul avion Jumbo Jet, de pe cursa Zürich-Miami, ateriză în Florida conform programului, la ora zece și treizeci și cinci de minute.

În general, doamnei Helga Rolfe nu-i dispăcea să călătorească în postura de pasager important.

Căsătorită cu unul dintre cei mai bogați oameni din lume, era iubită și răsfățată cu tot felul de servicii de către tinerele stewardese, iar comandantul de bord o vizita uneori. De această dată însă, zborul, ca și tratamentul preferențial o enervaseră, deoarece Helga, frământată de o problemă, una gravă, ar fi preferat singurătatea, în locul conversației stupide a comandantului, un tip prea sigur de succesul lui la femei și care, aplecat spre ea, își netezea mustața, făcându-i curte.

Se simți ușurată deci când coborî și se urcă în Cadillacul oprit direct pe pistă, care avea să o ducă împreună cu bagajele la celălalt avion, pentru cursa Miami-Nassau, în care altă stewardesă plină de amabilitate urma să-i ofere un loc pentru ultima parte a călătoriei la capătul căreia își întâlnea soțul infirm, pe Herman Rolfe. Grație puternicei magii exercitate de numele Rolfe, urcă prima la bord, unde scaunul vecin fusese lăsat liber. Însoțitoarea de bord sosise deja, cu câteva minute înainte de îmbarcarea celorlalți pasageri, aducând cu ea o sticlă de șampanie, pe care Helga n-o refuză. Ceru și un strop de coniac.

Avea nevoie de ceva care s-o remonteze după lunga și obositoarea călătorie peste Atlantic.

În timpul decolării, își rezemă capul de spătarul înalt, lăsându-se pradă gândurilor. Cât durase zborul de la Zürich, examinase conturile, constatând că două milioane de dolari dispăruseră pur și simplu. Archer recunoscuse. Mai precis, era vorba de două milioane o sută cincizeci de mii de dolari, însă

diferența era lipsită de importanță. Se întrebă ce reacție avea să aibă Herman, când avea să-i spună că fusese furat. În mod sigur avea să-și anunțe avocații din New York, iar aceștia aveau să se repeadă ca ulii asupra lui Archer. Asta era inevitabil, dar cum o să reacționeze la aflarea veștii că era și ea amestecată? Asta o neliniștea. Avea să creadă, oare, că fusese și ea păcălită, s-o considere nevinovată, tâmpită, gură-cască, sau, mai rău, o persoană în care nu se mai putea avea încredere? Îi permise stewardesei să-i toarne de băut. Amestecul savant de șampanie și coniac o liniștea. Se gândi la zilele și nopțile de coșmar petrecute în orașelul elvețian Castagonla, cu Archer prizonier și cu acel homosexual fraier, dar plin de bune intenții, pe care sperase să și-l facă amant⁽¹⁾. Gândindu-se la el, se simți învăluită de acea dorință sexuală care o tulbura aproape continuu. Dincolo de culoar, pe celălalt rând de scaune, stătea un bărbat bine, destul de tânăr, solid și care citea Time. Îi aruncă o ocheadă, după care se întoarse la poziția comodă. Își spuse că ar fi, probabil, un tip interesant la pat. Închise ochii. Astfel de gânduri ar trebui alungate, se luă singură la rost. Era în drum spre soțul ei infirm, impotent, dar periculos de bănuitor.

— Doamnă Rolfe?

Lângă ea se afla tânăra stewardesă, cu pleoapele machiate în albastru, clipind din genele lungi.

Helga întoarse capul, încruntându-se. „Fetele astea, își spuse cu amărăciune, n-au niciun fel de probleme. Dacă au chef să facă dragoste, se lasă în voia simțurilor. N-au nimic de ascuns, nu le este teamă de nimic, ceea ce nu e cazul meu. Se duc la un motel, la un hotel, oriunde. Pentru ele, plăcerea nu înseamnă complicații...”

— Da?

— Vom ateriza în zece minute, doamnă Rolfe. Vă rog să vă legați centura, dacă nu vă supărați.

Fiind tratată ca un pasager important, coborî prima, iar pe pistă o aștepta Hinkle, alături de un Rolls Royce Silver Shadow, vopsit în două culori.

Cu aerul său de episcop anglican, blajin și bine hrănit, Hinkle, care era infirmierul lui Rolfe, valet și șef pe deasupra, o

cam înspăimântase la început pe Helga. Era și avea să rămână un maniac al perfecțiunii. Pântecos, chel, păstrând doar o coroană subțire de păr alb care-i îndulcea trăsăturile rubiconde, Hinkle, părând mult mai în vârstă decât cei cincizeci de ani pe care îi avea, era înzestrat cu o forță fizică remarcabilă. Când Helga se căsătorise cu Herman, el nu fusese de acord, cel puțin așa lăsase impresia, însă după circa șase luni, timp în care o studiasse atent, păruse să descopere la ea aceeași manie a perfecțiunii, inteligență și o judecată ascuțită. O profesionistă. Păstrând în sinea lui aceeași rezervă, dăduse de înțeles cu subtilitate, ca un servitor perfect ce era, că o acceptase, ba chiar o admira.

— Sper că doamna a călătorit bine, spuse, cu un glas plin de o demnitate ecleziastică.

— Excelent.

Se îndreptă cu pas vioi, plin de eleganță către Rolls. Hinkle o urmă respectuos, la oarecare distanță.

— Cum se simte domnul?

— Doamna va vedea.

Hinkle o ajunsese din urmă, depășind-o, pentru a-i deschide portiera... Ea se opri, întorcându-se. Bărbatul care citise Time se îndrepta spre ieșire. Simți din nou dorința aceea rebelă, ca un soi de junghi. Se lăsă pe pernele de piele, în timp ce Hinkle luă loc la volan.

Rolls-ul Silver Shadow ieși fără zgomot din aeroport. Câțiva funcționari o salutară. O primire pe care și-ar dori-o și soția unui președinte al Statelor Unite, gândi. Puterea și magia exercitate de numele Rolfe puteau fi câteodată apăsătoare, însă în alte circumstanțe erau cheia care deschidea uși în lumea întreagă.

— Nu se simte bine? îl întrebă Helga.

— Nu, doamnă. Călătoria pare să-l fi obosit. A lucrat prea mult. Doctorul Levi a sosit azi dimineață cu avionul. Acum se află lângă domnul.

Ea se aplecă puțin în față.

— E bolnav?

— Să spunem obosit, răspunse Hinkle, care nu-și permitea

niciodată judecăți categorice.

„Obosit”, asta putea însemna și că Herman era pe moarte. Cunosându-l pe Hinkle, Helga abandonează subiectul.

— Și hotelul?

— Doamna va vedea. Este absolut regretabil că nu am găsit vile convenabile de închiriat. Domnul a hotărât să vină aici pe nepregătite. Era dezamăgit că nu putea merge în Elveția. Dacă m-ar fi anunțat cu opt zile mai devreme, aș fi putut rezolva ceva.

Vocea bine timbrată a lui Hinkle coborî cu un ton: astfel își exprima el dezaprobarea. Ea știa că servitorul avea oroare de viața la hotel, unde nu putea pregăti mâncare, nu se putea ocupa de nimic și nici nu putea da ordine.

— Nu s-a găsit chiar nimic? Nicăieri?

— Aparent nu, doamnă.

— Domnul intenționează să rămână mult timp la hotel?

Hinkle coti, intrând pe faleza înaltă care contura admirabila plajă, cu palmierii ei, cu înotătorii din apa oceanului de un verde ca smaraldul.

— Cred, doamnă, că totul va depinde de doctorul Levi.

Ajunseră la luxosul hotel *Diamond Beach*, care oferea întreaga gamă de distracții: tenis, mini-golf, piscină uriașă, plajă particulară.

Doi comisionari așteptau. Helga intră în holul impunător, unde proprietarul o întâmpină plin de respect. Îi era cald, îmbrăcată așa cum plecase de la Zürich, unde era zăpadă; se simțea sfârșită. Fu condusă la ultimul etaj unde, după ce o întrebaseră ce dorea să bea, i se sugerase o masă ușoară, servită pe terasă. Îi făcură o plecăciune, după care o lăsară, în sfârșit, singură.

Se dezbracă rapid și intră în baie. Acolo o aștepta cada plină cu apă caldă, parfumată. Întârzie o clipă, goală, în fața oglinzii uriașe.

Găsi că nu arăta chiar rău la cei patruzeci și trei de ani ai ei. Suplă, cu abdomenul plat, sâni grei și coapse frumos rotunjite. Chipul? Se examinează încruntată, aplecându-se spre oglindă. Obosită, da, desigur. Cine n-ar fi, după un asemenea zbor istovitor? Obosită, însă interesantă. Pomeți înalți, ochi mari de

culoare violet, nas scurt, admirabil desenat, buze cărnoase, ten fără cusur. Da... în ciuda trecerii anilor, frumusețea nu i se ofilea.

Termină baia, îmbracă apoi un taior-pantaloni ușor, din bumbac. Camerista ei personală, Maria, îi trimisese o întreagă garderobă adecvată climei de la Nassau. Destinsă, ridică receptorul telefonului.

— O votcă dublă și niște sandvișuri cu somon afumat, comandă ea.

Ieși pe terasă, contemplând plaja îndepărtată. Bărbați și femei, băieți și fete; grași, slabi, înalți, scunzi, toți se prăjeau de-a valma la soare. Fetele alergau, scoțând țipete ascuțite, urmărite de băieți. Helga se simți încă o dată copleșită de dorința aceea refulată. Se întoarse în răcoarea salonului și telefonă pentru a întreba dacă doctorul Levi locuia în hotel. O voce anonimă și servilă îi răspunse că da, rugând-o să nu închidă: un moment, doamnă Rolfe. Imediat, doctorul veni la telefon. Vocea sa moale, liniștitoare, exprima întotdeauna un respect profund, ca și când s-ar fi adresat unei altețe regale.

— Sunt fericit să aflu că ați ajuns cu bine, doamnă Rolfe, spuse ea. Cu ce vă pot fi de ajutor? Un calmant, poate?

Era doctorul cel mai bine plătit și cel mai bine cotate din Paradise City și știa despre el că era posesorul unei averi considerabile, însă respectul pe care-l manifesta la simpla pomenire a numelui Rolfe o exaspera uneori pe Helga.

— Ne-am putea vedea, doctore?

— Cu siguranță.

Ajunse imediat după băiatul de serviciu pe etaj, care adusese somon afumat și un *shaker* cu votcă.

— Serviți-vă, doctore, îi propuse Helga.

— Mulțumesc. Nu. Dar luați loc, doamnă Rolfe, probabil că sunteți la capătul puterilor.

— Da.

Îl studie, așezându-se într-un fotoliu; un omuleț care o ducea cu gândul la o pasăre: nas corioat, ochelari fără rame și o ditamai frunte bombată.

— Vorbiți-mi despre soțul meu, doctore.

Doctorul luă loc. Ca și ea, era un profesionist. La fel ca ea,

spunea lucrurilor pe nume.

— Domnul Rolfe are şaizeci şi opt de ani, rosti el calm. Se încăpăţânează să lucreze tot timpul sub tensiune. La vârsta şi în starea lui, ar fi momentul să se oprească, să se liniştească şi să încerce să recupereze ceva din sănătatea care i-a mai rămas, însă domnul Rolfe continuă să se extenueze. În aceste ultime trei săptămâni, s-a concentrat asupra unei afaceri, care ar fi pus la încercare şi un om în plină formă fizică, nemaivorbind de un infirm, în vârstă. Acum a venit de la New York cu avionul.

Doctorul Levi tăcu, ridicând din umeri.

— Situaţia se prezintă astfel, doamnă Rolfe, continuă el. Soţul dumneavoastră este într-o stare precară de sănătate, însă refuză să recunoască acest fapt. Singurul sfat pe care i l-aş putea da ar fi să se întoarcă acasă, în vila sa confortabilă şi să înceteze orice activitate, lenevind la soare cel puţin trei luni.

Helga îşi luă un al doilea sandviş.

— Nimeni nu l-a putut împiedica vreodată să muncească.

Doctorul Levi dădu din cap.

— Da. Acesta e motivul pentru care plec chiar în această după-masă. Am şi alţi bolnavi de îngrijit, mai puţin importanţi, care merită însă mai mult ajutorul meu. Îmi acceptă sfaturile, în vreme ce soţul dumneavoastră îşi bate joc de ele. Am să vă vorbesc deschis, între noi. Dacă soţul dumneavoastră continuă să muncească în ritmul acesta, va muri.

— Dacă el e fericit aşa... mai are vreo importanţă? întrebă Helga.

Doctorul Levi o fixă cu privirea, apoi dădu iarăşi din cap.

— Da, sigur. La vârsta lui, când cineva este într-o continuă suferinţă, fiind şi infirm, atunci bănuiesc...

Lăasă fraza neterminată.

— Sunt soţia lui şi îmi fac griji. Aş vrea să-mi spuneţi adevărul, se poate? Cât mai are de trăit?

Îşi dădu imediat seama că tocmai dăduse frâu liber gândurilor ei secrete şi regretă întrebarea, însă doctorul Levi păru să o înţeleagă.

— Poate muri şi mâine. Sau peste un an. Una peste alta, nu îi acord mai mult de şase luni, dacă nu lasă deoparte munca şi nu

se liniștește.

— Dar în momentul acesta se odihnește, doctore.

— Nu. Vorbește tot timpul la telefon. Primește încontinuu telexuri, faxuri și Dumnezeu mai știe ce. Chiar și de aici își conduce imperiul.

— Nici dumneavoastră și nici eu nu putem face nimic în privința asta.

— Este exact. L-am avertizat. Întrucât nu ține seama de sfatul meu, mă întorc la Paradise City chiar în această după-masă.

După ce-l văzu plecat, își termină sandvișurile, gânditoare. Mai bău o votcă. „La moartea lui Herman, medită, voi moșteni șazece de milioane de dolari și voi fi liberă să trăiesc după bunul meu plac. Voi putea avea toți bărbații pe care-i voi dori... după moartea sa!”

Ușor ameită, foarte sigură pe ea, îi telefonă lui Hinkle.

— Domnul știe că am sosit?

— Da, doamnă. O așteaptă pe doamna. A treia cameră la stânga, pe culoar.

Se studie în oglindă. Herman punea mare preț pe înfățișarea unei femei. Liniștită, luă mapa de piele conținând conturile falsificate și, adunându-și tot curajul, părăsi camera.

Își găsi soțul în scaunul lui rulant, la soare. Terasa uriașă, panorama, umbrelele, ghivecele mari cu flori multicolore, barul, totul sugera puterea și bogăția lui.

Îl observă, în timp ce traversa terasa: un trup de o slăbiciune alarmantă, capul lipsit de păr, ochelari de soare, nări înguste, gură aproape lipsită de buze. Cu ochelarii aceia negri, gândi ea, părea un schelet deghizat.

— Ah, Helga...

Primirea rece, obișnuită.

— Așadar...

Se așază lângă el, însă sub o umbrelă. Soarele la Nassau, după cel al Elveției, o tulbura puțin.

Discutară banalități: ea-i ascultă noutățile legate de sănătate; el o întrebă, fără interes, cum călătorise. O anunță că nu se simțea prea bine, însă dobitocul de Levi făcea din țânțar armăsar. Niciunul dintre ei nu spunea ce gândea.

Când terminală cu nimicurile, el o întrebă sec:

— Ai ceva să-mi spui?

— Da, îi răspunse ea, adunându-și tot curajul. Jack Archer e un escroc și un falsificator.

Îl privea în față, așteptând explozia, însă expresia lui nu se schimbă. Și cât și-ar fi dorit o reacție din partea lui! Să se fi crispat, să fi pălit sau să se fi înroșit, dându-i cât de cât senzația că era o ființă umană, însă chipul lui uscat rămase țeapăn, ca un cap de mort.

— Știu, răspunse Herman, pe un ton dur. Două milioane de dolari.

Ea simți un fior rece pe spinare.

— De unde naiba știi?

— De unde știi? Asta-i meseria mea, să știu totul! Îți închipui că nu urmăresc orice mișcare a banilor mei? Archer a furat dând dovadă de viclenie. Mobil. Transalpin. National Financial. Chevron. Calcomp. Hobart și General Motors. Așa hoț cum e, cel puțin a fost inteligent.

Când Archer încercase s-o încânte pe Helga, o asigurase că Rolfe nu va afla niciodată ce acțiuni și ce obligațiuni deturnase. Îi spusese că portofoliul lui Rolfe era atât de stufos, încât nu va observa dispariția câtorva titluri de proprietate, iar ea îl crezuse. Încurcată, tăcu, coborând ochii pe mapa de piele, care nu mai conținea niciun secret.

— Așadar, continuă Rolfe, Archer e un escroc și un falsificator. Astea sunt lucruri care se întâmplă. M-am înșelat în privința lui. Dacă-m înțeles bine, ți-a imitat semnătura?

Pierdută cu totul, Helga șopti:

— Da.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la această posibilitate. Trebuia și o a treia semnătură. Asta să fie învățătură de minte.

Ea ridică privirea, contrariată.

— Ai de gând să-l dai în judecată?

El întoarse capul. Ochelarii negri o fixau cu insistență.

— Din fericire, îmi pot permite să nu-l târăsc prin tribunale. Două milioane de dolari? Pentru mulți, asta poate reprezenta o sumă, dar, spre norocul meu, nu și pentru mine. Evident, am dat

deja dispoziție ca Archer să nu mai ocupe niciodată un post de răspundere. În felul acesta, viața i se va părea mai dură și mai deprimantă decât pușcăria. De-acum înainte, nimeni nu va mai dori să aibă de-a face cu Archer. Va îngroșa rândurile rataților, ale mediocrităților și-ale nenorociților.

Încremenită, Helga își simți inima bătându-i cu putere, convinsă că în spatele acestui acces de bunătate, ca și al hotărârii de a nu face plângere, se ascundea ceva.

— Puteam să jur că-l vei da în judecată, zise ea, într-un târziu.

El clătină din cap. Apoi, ochelarii negri priviră în altă parte.

— Aș fi făcut-o, însă m-a oprit un amănunt. Am aflat că, înainte de căsătoria noastră, ai fost amanta lui Archer. Mi s-a sugerat că, dacă l-aș denunța pe Archer, acest detaliu dezgustător ar deveni cunoscut de toți. Archer te-ar putea împroșca cu noroi în cursul procesului. Sunt gata să renunț la satisfacția de a-l arunca în pușcărie, pentru a ne apăra de un scandal, pe tine și pe mine.

Doamnei Helga îi veni în minte ziua în care Rolfe o ceruse în căsătorie.

— Dragostea fizică are mare importanță pentru dumneavoastră? o întrebase. Sunt infirm. Vă întreb dacă sunteți gata să renunțați la o viață sexuală normală pentru a deveni soția mea. Când vom fi căsătoriți, nu va trebui să mai existe niciodată vreun alt bărbat... nici cea mai mică bănuială, care să ducă la un scandal. Este un lucru pe care nu-l voi tolera. Dacă mă veți înșela, Helga, voi divorța și veți rămâne fără absolut nimic. Nu uitați asta. Dacă-mi rămâneți fidelă, veți avea o existență aurită. Am descoperit că există multe compensații, care pot înlocui lucrurile legate de sex. Dacă sunteți gata să acceptați această condiție, atunci ne putem căsători imediat ce voi fi dat dispozițiile necesare.

Acceptase, gândindu-se că dragostea fizică putea fi înlocuită de avantajele ce reveneau soției unuia dintre cei mai bogați bărbați din lume, însă lucrurile nu se petrecuseră chiar așa. Trebuise să mărturisească în sinea sa că, pentru ea, sexul era viața.

— Sunt dezolată...

Altceva nu putu să spună. El ridică din umeri.

— N-are nicio importanță. Trecutul e trecut, mormăi Rolfe, schimbându-și poziția, iritat. Te scutesc de povara finanțelor mele. De-acum înainte, nu voi aștepta de la tine decât un rol de însoțitoare; continuă să te bucuri de banii mei și să te comporți ca o soție fidelă. De afacerile din Elveția se va ocupa Winborn.

Apăsă cu arătătorul descărnat un buton aflat lângă el.

Șocată, cuprinsă brusc de furie, Helga exclamă:

— Deci, nu mai ai încredere în mine?

— Nu-i vorba de încredere, răspunse Rolfe cu glas înghețat. Evident, nu-i vina ta. Eu sunt cel responsabil pentru alegerea lui Archer. Te-ai descurcat foarte bine. Am fost mulțumit, însă e mai bine, având în vedere circumstanțele, să te eliberez de toate responsabilitățile.

Ca răspuns la apăsarea pe buton, Hinkle apăru pe terasă. Văzându-i împreună, se opri discret, la o oarecare distanță.

— Așadar, șuieră furioasă Helga, trebuie să fiu îndepărtată... Pedepsită pentru lipsa ta prostească de judecată!

Ochelarii negri se întoarseră spre ea. Capul de mort rămase imposibil.

— Profită de plajă, Helga, mormăi Rolfe cu un glas care trăda o indiferență totală. Și comportă-te corect... Mi se întâmplă rar să comit o greșală, însă, atunci când se întâmplă, n-o repet a doua oară.

Pocni din degetele osoase și Hinkle se apropie.

Lăsând mapa cu acte pe scaun, Helga părăsi terasa, furioasă și aprinsă la față, îndreptându-se către apartamentul ei.

○

Unicul copil al unui strălucit avocat internațional, Helga beneficiase de o educație continentală. Făcuse Dreptul, urmând și studii de secretariat. Tatăl său se asociase unui cabinet de avocatură din Lausanne, Elveția, specializat în probleme fiscale.

La vârsta de douăzeci și patru de ani, Helga era deja în posesia calificării când tatăl ei o adusese pentru angajare la firmă, ca asistentă personală. Dotată cu un indiscutabil simț al banilor, deveni rapid de neînlocuit. Criza cardiacă ce avea să-i

omoare tatăl șase ani mai târziu nu-i schimbă cu nimic poziția în firmă. Jack Archer, unul dintre tinerii asociați, o luă ca secretară particulară. Era drăguț, dinamic, plin de farmec. Ea avusese dintotdeauna un temperament focos. Bărbații îi erau necesari și avusese deja atâți amanți, încât nu le mai știa numărul. Devenise amanta lui Archer la o oră după ce acceptase să-i fie secretară. Nimeni n-a știut exact cum reușise Archer să preia contul lui Herman Rolfe, devenind astfel unul dintre principalii asociați ai acestuia. Helga l-a ajutat să se ocupe de importantul portofoliu. Perspicacitatea, raționamentul sigur în materie de finanțe, frumusețea și personalitatea ei îl impresionează pe Rolfe. Acesta o ceru în căsătorie. Îndemnată de Archer, acceptă. Totul mersese ca pe roate, până când Archer, în dorința de a câștiga rapid un milion de dolari, investise în nichel australian, acolo unde nu exista nichel. Pentru a se salva, imitase semnătura frumoasei Helga, ușurându-l pe Rolfe cu două milioane de dolari.

Așezată pe terasa ei care domina plaja, femeii i se părea că aude încă vocea convingătoare a lui Archer: „Ascultă-mă, Helga, nu-i nevoie să afle Herman. Știi doar că nu verifică niciodată conturile. Are multe altele pe cap. Semnezi toate astea, iar el o să accepte. Te rog să mă ajuți să scap din acest necaz. Averea lui este evaluată la șaiszeci de milioane de dolari, aproximativ, așa că... două în plus sau în minus, ce contează?”

Deși era convinsă că Herman nu-și va da seama de pierderea a două milioane de dolari, refuzase să devină complicea lui Archer. Și bine făcuse! Căci Herman aflase de deturnarea de fonduri făcută de Archer înainte să-i spună ea! Oftă adânc. Dumnezeu o ajutase să nu cedeze tentativei de șantaj! Deci...

E mai bine, având în vedere circumstanțele, să te eliberez de toate responsabilitățile.

Bătrân mizerabil și infirm! După tot ce făcuse pentru el! Toți banii pe care-l ajutase să-i câștige prin investiții abile! Să fie dată la o parte, astfel!

De-acum înainte, nu voi aștepta de la tine decât un rol de însoțitoare; continuă să te bucuri de banii mei și să te comporți ca o soție fidelă.

Nu va mai avea niciodată ocazia de a lua avionul către Lausanne, Paris, Bonn, unde să-l reprezinte. Nu va mai fi primită niciodată ca o personalitate în aeroporturi și hoteluri de lux. Însoțitoare! Un chip zâmbitor, vorbe alese pentru moșnegi dolofani în căutarea favorurilor soțului ei, care o linguseau, sperând într-un cuvânt bun pe lângă el. Adio libertate! Gata cu băieții de serviciu pe etaj, care veneau în camera și-n patul ei, plecând cu mâinile lor experte pline de bani. Gata cu băieții tineri și frumoși, grăbiți și întotdeauna pregătiți. Pentru că numai în timpul călătoriilor își permitea să fie în căutare de amanți, niciodată la Miami, nici la Paradise City sau New York, domeniile lui Herman. Era condamnată acum să lânzezească în hoteluri ca acesta sau în luxul din Paradise City, în apartamentul etajat din New York, în compania soțului infirm, dar veșnic cu ochii pe ea, observând-o din spatele ochelarilor negri.

Își aminti apoi ce spusese doctorul Levi: *Poate muri și mâine. Sau peste un an. Una peste alta, nu-i acord mai mult de șase luni, dacă nu se potolește.*

Iar Herman n-ar accepta niciodată repausul. Așadar... Șase luni! Se resemnă să aștepte șase luni. Iar apoi...! Șaizeci de milioane de dolari! Cheia magică a lui Rolfe avea să fie a ei!

Se îmbracă în bikini. Nu foarte sigură pe ea, se mai studie o dată în oglindă. Bronzul de iarnă cu care venise din Elveția îi stătea bine, dar începea să pălească. Trupul ei era provocator. Știa asta. Îmbrăcată într-un halat subțire de plajă, luă ascensorul, coborând în hol.

Directorul apăru imediat.

— Doamna dorește ceva?

— Da, vă rog. O mașinuță pentru plajă.

— Imediat.

Nu așteptă mai mult de trei minute, până când mașinuța construită special pentru plaje de litoral apăru în fața hotelului. Cel care-o adusese îi propuse zâmbitor să-i explice cum s-o folosească, însă ea știa să conducă orice vehicul pe patru roți.

Un agent de poliție, la fel de zâmbitor, pus la curent, opri circulația, salutând-o, în timp ce femeia traversa strada, îndreptându-se către plajă. Îi zâmbi și ea și-i făcu semn cu

mâna. „Frumos bărbat, reflectă. Dumnezeu! Ce-aș mai vrea să-l am în pat!”

Conducând cu viteză, lăasă repede în urmă mulțimea, îndreptându-se către dune, unde erau doar plaja pustie și oceanul. Când se convingse că era singură, opri mașinuța, își dădu jos halatul și alergă spre apă. Înotă cu furie, încercând parcă să se debaraseze de tot ce o exaspera: Herman, Archer, viitorul ei fără ieșire. Era o înotătoare excelentă și, după ce se destinse, ieși din apă răcorită, spălată parcă atât fizic, cât și moral.

Revenind la mașinuță, încetini brusc pasul. Lângă vehicul se învârtea un bărbat în slip, părând că-l examinează. Un tip înalt, musculos, bronzat, cu păr negru puțin prea lung și cu ochelari de soare cu lentile verzi.

Se întoarse către ea, cu un zâmbet în care-și arăta dinții, destul de albi chiar pentru o reclamă de televiziune. În ciuda ochelarilor care-i ascundeau ochii, părea amabil, simpatic, chiar dacă nu foarte frumos.

— Bună ziua, spuse bărbatul. Vă admiram mașina. E a dumneavoastră?

— A hotelului, răspunse Helga, întinzând mâna după halat.

El i-o luă înainte și, cu o dezinvoltură care nu trăda familiaritate ori slugărnice, o ajută să-l îmbrace.

— Mulțumesc.

— Mă numesc Harry Jackson, se prezentă acesta. Sunt în vacanță. V-am văzut înotând. Sunteți într-o formă de campion olimpic.

Ea îl privi cu interes. Nu, nu-i făcea complimente. Spunea pur și simplu ce gândea.

— Ei, da, asta e, îmi place să înot, recunosc eu ea încântată, ridicând din umeri. E bine în vacanță, domnule Jackson?

— Cum să nu! E prima oară când vin în acest colțișor. E grozav, nu?

— Așa s-ar părea. Abia am ajuns și eu.

— Aș avea poftă de niște scufundări submarine. Faceți așa ceva?

— Da.

„Ce nu știu eu să fac?” se minună singură.

— Cunoașteți vreun loc potrivit pentru așa ceva?... Nu, este o întrebare prostescă, desigur, din moment ce abia ați sosit.

Ea îl examina pe furiș: mușchi magnifici, surâs deschis, emanând sexualitate. Brusc, se simți cuprinsă de dorință. Dacă ar fi violat-o, i-ar fi oferit clipe de extaz.

Se uită în jur: plaja era pustie. Erau doar ei, singuri.

După câteva momente, îl întreabă:

— Cum ați ajuns până-aici?

— Pe jos. Îmi place foarte mult să merg pe jos, îi răspunse el, zâmbind. M-am săturat de tot zgomotul ăla. Oamenii se distrează bine pe-aici, însă fac un război grozav.

— Așa e, confirmă ea și se urcă în mașinuță. Vreți să vă conduc înapoi?

— Cu plăcere. Îmi ajunge cât am mers astăzi.

Se instalează alături de ea.

Îl studie cu și mai multă atenție, în timp ce pornea motorul. Nu părea să aibă mai mult de treizeci și trei de ani, în treacăt spus, cu vreo zece mai puțin decât ea. Ar fi vrut să-i ceară să-și scoată ochelarii de soare. Pentru ea, ochii unui bărbat erau foarte importanți.

— Cu ce vă ocupați, în viața de toate zilele, domnule Jackson? îl întreabă Helga, dorind să știe în ce categorie să-l încadreze.

— Sunt reprezentant de vânzări, răspunse Jackson. Călătoresc destul de mult. Este o existență care îmi convine. Sunt liber... propriul meu stăpân. Asta e esențial pentru mine.

„Și pentru mine”, gândi Helga, demarând.

— Ce vindeți?

— Echipament pentru bucătării.

— E interesant, nu? Toată lumea are nevoie de echipament de bucătărie.

„Mărunt, plevușcă, își spuse ea, necompromițător, fără nicio tangență cu îngrozitorul mediu frecventat de Herman... N-ar prezenta niciun pericol.”

— Evident. Îmi place să fac asta. Așa cum ați spus, oamenii au mereu nevoie de câte ceva pentru bucătărie.

— Unde v-ați cazat, domnule Jackson?

— Am închiriat una dintre căsuțele de pe plajă. Îmi oferă mai multă libertate de mișcare. Mă simt mai bine așa, întrucât urăsc hotelurile.

— Mda. Și soției îi surâde acest stil de viață?

— N-am așa ceva. Țin prea mult la libertatea mea. N-am nici măcar o prietenă pe-aici, dar îmi găsesc eu vreuna. Cred în relațiile de scurtă durată... fără complicații.

Râse iarăși. Ea fu cât pe-acți să oprească mașina și să-i ceară s-o posede acolo, pe loc, însă își reveni rapid.

— Mă numesc Helga, spuse ea. Sunt singură în seara asta. Am putea ieși undeva, împreună?

Oare avea să se eschiveze? Să-i dea de înțeles din priviri, fără vorbe, că era prea în vârstă pentru el? Măinile i se încleștară pe volan.

— Excelentă idee! se entuziasmă el. De acord. Unde și când să vin să vă iau?

— Aveți mașină?

— Evident.

— Atunci, în față la *Ocean Beach Club*, la nouă?

Zărise dinainte localul, la vreo sută de metri de hotel. La nouă, Herman avea să fie în pat.

— De acord. Voi fi încântat, zise Harry și se gândi puțin. Știu un restaurant bun, cu specialități din fructe de mare. Vă plac?

— Da.

— Perfect. Nu-i nevoie să vă îmbrăcați cine știe cum. Mergem cum dorim. E bine așa?

— Da.

Câteva minute, meraseră în tăcere, apoi bărbatul spuse cu glas scăzut:

— Helga... e un nume mai puțin întâlnit.

Își scoase brusc ochelarii de soare, zâmbindu-i. Ochii lui mari, plini de căldură o liniștiră. „N-o să am probleme cu el, medită ea. E un tip ea lumea.”

— Nici dumneavoastră nu sunteți o apariție comună.

Râse, măgulită.

— O să vorbim despre asta pe seară.

— Iată și căsuța mea! exclamă el, arătând cu mâna.

Se aflau cam la opt sute de metri de hotelul unde locuia Helga.

Încetini, observând șirul de pavilioane situate la o sută de metri de ocean, pe jumătate ascunse de palmieri. Opri mașina.

— Atunci, pe diseară. La nouă, îi reaminti ea.

— De acord.

Puse mâna ușor pe brațul femeii, abia atingând-o. Pentru ea fu ca un șoc. „Știe deja ce vreau, reflectă ea.”

— Pe curând și mulțumesc pentru plimbare.

Excitată, pradă ameteții, demară spre hotel.

○

Era șapte și un sfert seara. Alex, amabilul coafor al hotelului, venise să-i aranjeze părul, iar asistenta acestuia îi făcuse apoi un masaj facial. Un băiat de pe etaj adusese un *shaker* cu votcă. După o ațipeală scurtă care o odihniuse, se gândi la întâlnirea de la ora nouă, la *Ocean Beach Club*.

Îmbrăcase o rochie albă, simplă; albul o prindea, punându-i în valoare bronzul. Se contemplă în oglindă, mulțumită de ceea ce vedea. Nu-i mai rămânea decât să bea un păhărel, să treacă să-i spună bună seara lui Herman, anunțându-l că intenționa să facă o plimbare pe jos, să-și dezmoștească picioarele după lunga călătorie. N-ar fi manifestat nici cel mai mic interes, dar ea dorea să-i spună, oricum.

Chiar când își umplea paharul, începu să zbârnâie telefonul. Ridică încruntată receptorul.

— Sper că n-o deranjez pe doamna?

Recunosc glasul molatic mios al lui Hinkle.

— Deloc, Hinkle, spuse ea mirată. Ce s-a întâmplat?

— Doamna mi-ar putea acorda câteva momente?

— Sigur că da, asta-i bună!

— Mulțumesc, doamnă.

Închise. Perplexă, Helga se așeză, bău o înghițitură și așteptă.

Nu-i trecea prin minte niciun motiv pentru care ar fi vrut Hinkle s-o vadă, în afară de ceva legat de Herman. Îl cunoștea pe Hinkle de trei ani. Niciodată nu fusese atât de categoric, iar ea avusese rareori ocazia să-i ceară vreun serviciu. Avea propria

ei cameristă, considerându-l pe Hinkle drept proprietatea exclusivă a lui Herman.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi Hinkle intră. Purta o jachetă albă, cravată de smoking și pantaloni negri. În ciuda uniformei de valet, își păstra aerul de episcop plin de bunătate. Închise ușa, făcu câțiva pași prin cameră, după care se opri. Helga îi aruncă o privire interogativă:

— Ei bine, Hinkle?

— Cu permisiunea doamnei, aș dori să vorbesc deschis.

— Ceva legat de domnul?

— Da, doamnă.

— Nu vrei să iei loc?

— Mulțumesc, doamnă. Mai bine nu.

După câteva momente de tăcere, continuă:

— Sunt de cincisprezece ani în serviciul domnului. Nu mi-a fost întotdeauna ușor să lucrez pentru domnia sa, însă cred că am făcut tot ce mi-a stat în putință.

— Sunt convinsă, Hinkle, aprobă ea cu hotărâre.

Venea, oare, s-o anunțe că se săturase de Herman și să-și ceară lichidarea, ceea ce ar fi însemnat un dezastru?

— Nimeni n-ar fi putut face mai mult decât dumneata.

— Vă cred, doamnă. Dar în prezent mă găsesc într-o situație extrem de delicată. Natural, după atâția ani, împărtășesc un sentiment de devotament față de domnul. Cum bine știți, pe timpul călătoriilor mă ocup de documentele domniei sale. Domnul Rolfe mă consideră de-acum ca pe o piesă de mobilier, ca pe o persoană aflată permanent la dispoziția sa, un personaj neutru, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Aranjându-i actele, am descoperit o ciornă de scrisoare adresată domnului Winborn. Încercând să o clasez undeva, unde domnul s-o găsească ușor, am fost nevoit s-o citesc. Iar acum mă aflu în fața unei dileme. Acesta este, de altfel, motivul pentru care m-am hotărât să vă vorbesc, doamnă.

Helga încremeni.

— Nu pricep, rosti ea cu glas uscat.

— Dacă doamna poate avea răbdare să mă asculte, am să vă explic totul, din moment ce am permisiunea să vorbesc deschis.

— Ei, bine?

— Trebuie să mărturisesc, spre marele meu regret, că nu am fost de acord, la vremea respectivă, cu căsătoria domnului. Dar, după ce am început să vă cunosc, mi-am dat seama de ceea ce însemnați, am apreciat tot ce ați făcut pentru domnul, povara pe care v-ați asumat-o pentru a-i ușura existența, călătoriile de afaceri permanente, în locul său. Dacă-mi pot permite, doamnă, am rămas impresionat de zelul, de bunăvoința dumneavoastră fără limite, de competența financiară, precum și de sacrificiile la care ați consimțit.

Helga, cu respirația oprită, deschise ochii mari.

— Ei bine, Hinkle, e o mărturisire remarcabilă! Îți mulțumesc.

— Nu-mi este ușor să vorbesc despre lucrurile acestea, doamnă, continuă liniștit Hinkle, privind-o în ochi. Domnul nu se simte deloc bine. Îmi dau seama de asta mai bine decât doctorul Levi, dat fiind că sunt mai mult în preajma soțului dumneavoastră. Am observat la el o slăbiciune intelectuală întristătoare care, până în prezent, i-a scăpat doctorului Levi.

— Vrei să spui că soțul meu nu mai e întreg la minte?

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Helga.

— Nu chiar, doamnă. Domnul este foarte suferind. În mod sigur, din cauza medicamentelor administrate de doctorul Levi, soțul dumneavoastră pare să sufere în prezent și de o manie a persecuției.

Helga tresări.

— Ce te face să crezi așa ceva?

— Nu-mi e ușor să vă spun, doamnă, mărturisii Hinkle, necăjit. O lungă perioadă de timp, domnul mi-a vorbit de dumneavoastră cu bunățate, respect, admirație chiar. De câțva timp însă, atitudinea sa pare să se fi schimbat.

— Adevărat? exclamă Helga, surprinsă.

— Da, doamnă. Brusc, pare a fi început să se intereseze de fiica sa, domnișoara Sheila. Știți, desigur, că domnul și ea s-au certat. Ea a plecat de-acasă și timp de trei ani n-a mai dat niciun semn.

— Da, știam, zise Helga, cu glas încordat.

— Această ciornă de scrisoare adresată domnului Winborn, doamnă, conține instrucțiuni legate de un nou testament. Ce face domnul cu propriii bani nu mă privește. Totuși, dată fiind atenția constantă cu care l-ați înconjurat, precum și ca o consecință a unui eveniment secundar, am considerat de datoria mea să vă avertizez.

— Ce eveniment secundar? întrebă Helga, cu glasul sugrumat.

— Regret că trebuie să vă anunț că am surprins o convorbire telefonică, ieri, prin care domnul dădea instrucțiuni unei agenții de detectivi să vă urmărească. Știind cât de mult meritați încrederea soțului, am considerat această procedură ca nelalocul ei și am intuit că și-a pierdut o parte a rațiunii.

O agenție de detectivi particulari! Helga simți fiori pe spinare. Își fixă privirea asupra mâinilor, făcând eforturi să depășească starea de șoc.

— Domnul s-a culcat, continuă Hinkle, coborând glasul. I-am dat un calmant. Ciorna scrisorii adresate domnului Winborn, de care ar fi cazul să luați cunoștință, se află în sertarul din dreapta, jos, al biroului. Nu a fost expediată încă.

Ea ridică privirea.

— Îți mulțumesc, Hinkle.

— Nu e decât un act de dreptate, doamnă, încheie el în timp ce se îndrepta către ușă, înainte de a părăsi încăperea.

În decursul celor cincisprezece ani petrecuți în lumea nemiloasă a afacerilor și a marilor finanțe, Helga se obișnuise cu șocuri, dezastre, catastrofe chiar. Nu o dată, le și suportase. Simți din plin lovitura. O cuprinse o furie rece, în vreme ce mintea ei intra în acțiune. Cum de ajunsese Herman s-o bănuiască? Nici după ceea ce-i destăinuise Hinkle nu-i venea să creadă că Herman ar suferi de o boală mintală. Plecase, oare, urechea la zvonuri? Primise vreo scrisoare anonimă? Se arătase totuși atât de prudentă în aventurile ei amoroase! Se gândi la Hinkle. *Știind cât de mult meritați încrederea domnului.* Bunul Hinkle, întotdeauna bine intenționat! Își goli paharul și își aprinse o țigară. Supravegheată de un detectiv mizerabil! Dar nu asta era problema urgentă. Herman schițase o scrisoare în care

cerea modificări ale testamentului. Îi scrisese lui Stanley Winborn, principalul său consilier juridic; un bărbat înalt, slab, pe care ea îl ura. Se opusese cu înverșunare căsătoriei lor și aproape se îmbolnăvisese de invidie când Rolfe îi încredințase lui Archer portofoliul afacerilor din Elveția.

Trebuia să știe ce obstacole urma să înfrunte. Să ia la cunoștință, așadar, conținutul scrisorii. O persoană pusă în gardă face cât două. Își amintea sfaturile înțelepte ale tatălui ei. Fără a mai sta pe gânduri, stinse țigara și o porni către apartamentul lui Herman. Traversă salonul și se îndreptă fără zgomot către cameră. Ușa era întredeschisă. Aruncă o privire. Herman era nemișcat. Ochii, în general ascunși în spatele ochelarilor negri, erau închiși. Se simți cuprinsă de fiori. De n-ar fi fost ușoara mișcare a cearșafului care se ridica pe pieptul lui, l-ar fi putut crede mort.

— Herman? șopti ea.

El rămase nemișcat.

Întorcându-se, Helga se strecură în biroul încăpător, aflat în fața ferestrei. Trase sertarul de jos, din dreapta, unde găsi un dosar din piele, roșu. Îl puse pe birou și aprinse lampa. Inima îi bătea cu putere, dar deschise dosarul. Scrisoarea era acolo.

„Dragul meu Winborn...

Scrisul era mărunț, clar, ușor de descifrat. Privirea îi alergă peste rânduri.

În ceea ce privește testamentul meu.

Am motive să cred că Helga nu mai e demnă să-mi moștenească averea și nici să se ocupe de afacerile din Elveția. În ciuda sfaturilor tale, pe care astăzi regret că nu le-am luat în seamă, am redactat un testament (încredințat duminică și care va trebui distrus la primirea acestei scrisori) în care îi las moștenire aproximativ șaiszeci de milioane de dolari. La vremea când am redactat acest testament, Helga mă impresionase atât de puternic prin cinstea și

competența ei în materie financiară, încât aveam deplină încredere în ea, convins fiind că ar fi continuat să-mi administreze averea așa cum o făcusem eu însumi. Între timp, am aflat că i-a permis lui Archer să mă escrocheze cu două milioane de dolari și, ceea ce e cel mai rău, dețin dovezi, nu prea fondate, e drept, asupra comportamentului ei imoral din timpul călătoriilor făcute în Europa. Când ne-am căsătorit, am avertizat-o că nu aş tolera niciodată nici cel mai neînsemnat scandal. Dovezile sunt atât de stânjenitoare, încât am dispus urmărirea ei de către o agenție de detectivi, specializată. Dacă aş obține dovezi de netăgăduit, aş divorța imediat.

Te rog, așadar, ca, în calitate de executor testamentar, și de comun acord cu Frederick Loman, să preiei portofoliul meu de afaceri din Elveția. Alăturat, vei găsi o listă a dispozițiilor mele testamentare. Cum sunt sigur că Helga mi-a trădat încrederea, având raporturi cu diverși indivizi, fără a deține totuși, până în prezent, dovezi palpabile, am hotărât că la moartea mea ea n-ar trebui să primească decât un venit neimpozabil de o sută de mii de dolari pe an, asta în următoarele condiții: să nu fie amestecată în niciun fel de scandal, să nu se recăsătorească și să fie supusă periodic unei anchete a unei agenții de informații specializate, care-i va supraveghea conduita. Nu va putea avea acces la capital și va primi doar un venit. Va putea păstra folosința tuturor bunurilor mele imobiliare, iar dumneata îi vei supraveghea conturile. În cazul în care nu ar îndeplini condițiile de mai sus, ar pierde aceste avantaje, ca și venitul menționat.

Mă întreb deseori ce se întâmplă cu fiica mea, Sheila. A fost pentru mine un motiv permanent de îngrijorare, însă a avut bunul simț să-și ia un alt nume (habar nu am care e), așa încât orientarea ei politică de stânga, ca și modul său deplorabil de viață nu au pătat niciodată numele de Rolfé. Doresc s-o recompensez cu un milion

de dolari.

Te rog să redactezi toate aceste dispoziții în termeni juridici uzuali și să-mi trimiți un proiect prin poștă.

*Cu bine,
Herman Rolfe.”*

Timp de câteva momente, Helga privi fix scrisoarea. Prima reacție fu de disperare amară. Interdicție de a se recăsători! Adio amant! Diavolul bătrân o condamnă la o castitate de călugăriță. Winborn avea să se distreze citind scrisoarea. Dovezi? Cine să fi vorbit? Era convinsă că Winborn n-ar ezita s-o pună sub urmărire, după moartea lui Herman. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât s-o vadă fără o para chioară! Și venitul acesta de o sută de mii de dolari pe an! După ce avusese la dispoziție, ani întregi, uriașa avere a lui Herman, asta nu era decât o pomană demnă de milă! Iar fică-sa urma să moștenească un milion de dolari!

Un zgomot ușor o făcu să tresară.

Rolfe se afla în pragul camerei, sprijinit în două bastoane grele.

În pijamaua de mătase albă, cu capul lui de mort și ochii care aruncau fulgere, avea aerul unui duh răzbunător.

— Cum îndrăznești să umbli în hârtiile mele personale? strigă el cu glas aspru.

Furia, rușinea, teama, ura, toate explodară în mintea ei, care se ridică dintr-o mișcare.

— Iar tu cum îndrăznești să mă urmărești? Să-ți pătez numele! Puțin îi pasă lumii de numele tău. Ai un computer în loc de inimă! Un computer care face bani! Asta ești! N-ai nicio urmă de sentiment și de înțelegere în tine!

Rolfe făcu un pas nesigur, cu ochii scânteietori.

— Târfă!

— Mai bine târfă decât un infirm ridicol! îi azvârli ea în față.

Nici nu încheie bine, că avu loc incidentul.

Sângele i se urcă în cap lui Rolfe, gura i se strâmbă, iar bastoanele îi scăpară, căzând cu zgomot pe podea. Își duse

măinile la inimă. Trupul descărn timer fu străbătut de o durere fulgerătoare. Helga închise ochii, să nu-l mai vadă. Apoi, el se prăbuși în față, brusc, la picioarele ei.

Capitolul al II-lea

„Va muri, oare?”

Helga își cercetă micul ceas de mână, din aur și platină, încrustat cu briliante, unul dintre numeroasele cadouri primite la căsătoria cu Herman. Era ora unsprezece și optsprezece minute, seara.

Prin fereastra deschisă răzbătea murmur de glasuri. Proiectoarele camerelor de televiziune desenau pe tavan umbre ciudate. Vestea se răspândise și șacalii presei apăruseră deja, însă administratorul hotelului închisese etajul superior și blocase apelurile telefonice în centrală.

Oare avea să moară?

Întrebarea îi învolbura mintea.

Hinkle dovedise o eficacitate remarcabilă. Apăruse în doar câteva secunde, descoperind spectacolul: Rolfe pe podea, iar Helga lipită cu spatele de peretele din capătul camerei. Se repezise la stăpânul său și, ghemuit lângă el, îi pipăise pulsul, cu degetele lui grăsuțe.

— E mort? întrebaser Helga.

Un semn scurt, negativ, din cap, după care Hinkle ridicaser trupul ușor ca un fulg, dispărând cu el în cameră. Ea își adunaser tot curajul și telefonaser portarului de noapte, cerându-i să trimită imediat un doctor la apartamentul domnului Rolfe. Omului îi scăpaser o exclamație de surpriză, însă ea închisese, nelăsându-i timp de întrebări.

Perfect calm, Hinkle se întorsese în încăperei, având un aer grav.

Ea îi spusese că tocmai telefonaser după un doctor.

— Mi-aș permite să sugerez doamnei să se întoarcă în apartamentul dumneaei și să-l anunțe pe doctorul Levi.

— E vorba de o criză?

— Mi-e teamă că da, doamnă. Trebuie avertizați domnii Winborn și Loman.

Revenită în apartamentul ei, Helga telefonase la Paradise City, după doctorul Levi. Acesta tocmai luase cina. Avea musafiri, dar promisese să închirieze un avion-taxi, cu care să ajungă în două ore. Winborn se afla la teatru. Îi lăsase un mesaj s-o sune. Loman, cu glasul sugrumat de emoție, promisese să ajungă în cursul dimineții, cu avionul firmei. O întrebase îngrijorat dacă aflase presa. Îi răspunsese că, după cât își dăduse seama, vestea încă nu se răspândise.

— Asta va provoca panică la bursă, gemu el.

Enervată, îi închisese telefonul.

Se întoarse în apartamentul lui Rolfe. Pe palier, la capătul scării, se afla un negru uriaș, cu cască, vizieră și pistolul atârnat la șold. Un altul era postat la ușa ascensorului. Amândoi o salutară.

Administratorul hotelului se afla în salonaș. O informase că doctorul venise și se afla la căpătâiul lui Rolfe. Vizibil neliniștit, mormăise câteva cuvinte neutre, de consolare. Helga nici măcar nu-l auzise.

Când fusese surprinsă de Rolfe, închisese brusc dosarul roșu. Acesta se afla încă pe birou, ca un semnal luminos. Îl pusese în sertar.

Un bărbat negru, impunător, destul de tânăr, ieșise din încăpere. Se prezentase: doctor Bellamy. Ea realizase că îl intimidă, făcându-l să fie nervos și neliniștit. O anunțase că soțul ei suferise un atac cerebral, însă vor face tot ce era posibil pentru a-l salva, după care se repezise la telefon.

Helga vruse să intre în cameră, însă apărură Hinkle, blocând intrarea.

— Poate că ar fi mai bine, doamnă, să nu rămâneți aici, o sfătui el cu blândețe. Vă rog, contați pe mine.

Ea dăduse din cap:

— Doctorul Levi e pe drum. Știi dacă... El suferă?

— Nu, doamnă.

Administratorul, care îi auzise, se apropiase.

— Dați-mi voie să vă conduc în apartamentul dumneavoastră, doamnă Rolfe.

Hinkle închisese ușa camerei, în timp ce ea traversa salonul. Se opri, apropiindu-se de birou, luă de-acolo dosarul roșu și, însoțită de administrator, se întoarse în apartamentul ei.

— Voi avea grijă să nu fiți deranjată, promisese administratorul înainte de a o părăsi. Valetul domnului Rolfe va răspunde la telefon. Nu ați luat masa de seară. Mi-aș putea permite să vă sugerez...

— Nu, mulțumesc, n-am nevoie de nimic.

Închisese ușa. În acel moment, își amintise de întâlnirea cu Jackson, lucru care-i provocase amărăciune. În *shaker* mai era puțină votcă. O bău, își aprinse o țigară și se așează.

Se afla acolo, în fotoliu, de două ore, cu dosarul roșu pe genunchi, fumând țigară după țigară.

Avea să moară?

Sosi doctorul Levi. Rămase s-o vadă numai câteva minute. O anunță că soțul ei avusese un atac foarte serios; imediat ce transportul avea să fie posibil, urmau să-l interneze. Doctorul regreta că vestea se răspândise. Acum, că presa se afla acolo, o sfătuia să rămână în apartament. Conducerea hotelului, înțelegând situația, luase măsuri de securitate. O întrebă dacă dorea un calmant și-i promise noutăți mai târziu, în cursul serii.

La ora nouă, când ar fi trebuit să plece la întâlnirea cu Harry Jackson, soneria telefonului o făcuse să tresară. Glasul catifelat al centralistei o întreba dacă dorea să răspundă unui apel al domnului Stanley Winborn. Acesta, alertat în timpul actului întâi al piesei, plecase imediat acasă. Ea îi repetă ceea ce spusese doctorul Levi.

— L-am avertizat și pe Loman, replică Winborn, cu răceală în glas. Vom sosi la dumneavoastră cât mai curând posibil.

„Vulturii încep să se adune”, cugetă ea.

Administratorul hotelului îi aduse o farfurie cu sandvișuri minuscule și un cocteil, totul pe un platou.

— Aveți nevoie să vă recăpătați forțele, doamnă Rolfe, zise el. Vă rog să mâncați ceva.

Apoi plecă. Își dădu seama că era moartă de foame și regretă

că sandvișurile nu erau mai mari, însă, după ce bău trei pahare de votcă și devoră tot din farfurie, se simți destul de liniștită ca să poată redeschide dosarul roșu și să mai citească o dată scrisoarea lui Rolfe, adresată lui Winborn.

Oare avea să moară? Se întrebă încă o dată, introducând scrisoarea în dosar. Dacă el ar dispărea, asta ar rezolva toate problemele. Conținutul scrisorii îl cunoștea doar Hinkle. Hinkle? Putea conta pe el, ca să păstreze tăcerea? Trecu apoi la Archer, ultima persoană din lume pe care-ar fi bănuț-o de șantaj... și totuși! Hinkle? Dar ar fi cuvântul servitorului împotriva cuvântului ei și dacă ea distrugea scrisoarea, nu mai putea face nimic. Evident, Winborn l-ar crede pe Hinkle dacă valetul i-ar vorbi de scrisoare, dar, fără s-o aibă, n-ar putea face nimic. El păstra originalul testamentului lui Herman. Ar fi, așadar, obligat să respecte dorințele acestuia. Șaizeci de milioane de dolari... Însă numai dacă Herman ar muri! Dar avea să moară? Strânse pumnii, lovindu-i unul de celălalt. Și dacă n-ar muri? Văzuse în ochii ei o ură ucigătoare. Disprețul, oroarea, exprimate atât de fățiș, provocaseră atacul. Era sigură de asta. Așa că, dacă își va reveni, o va condamna la o viață de mănăstire. Ba chiar i-ar face viața atât de imposibilă, încât ei nu i-ar mai rămâne altă soluție – ca și fiicei lui Rolfe – decât să-l părăsească. Contemplă vastul apartament luxos. Îi veniră în minte alte camere, din alte hoteluri. Revăzu magnifica vilă de pe insula proprietate particulară din larg de Paradise City, casa din Castagonla, elegantul duplex din New York. Își aminti de salaturile, zâmbetele, slugărnicia hotelierilor, ale portarilor, chiar și ale polițiștilor, gata toți să-i satisfacă cel mai neînsemnat capriciu. Adio, toate acestea. La patruzeci și trei de ani ar fi nevoită s-o ia de la zero, perspectivă care o înnebunea.

Nu, n-ar fi capabilă să-și câștige singură existența. Avea ceva bani puși deoparte și bijuterii personale cam de trei sute de mii de dolari. Cu tot aspectul deprimant al întoarcerii la viața dură a afacerilor, nu asta o îngrozea cel mai tare. Ci gândul că n-ar mai fi doamna Herman Rolfe, adulată și copleșită cu atenții, soția unuia dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din lume.

Pe când, dacă el ar muri...

Ar fi cu desăvârșire liberă și ar dispune de șaiszeci de milioane de dolari! Cu intuiția și cunoștințele în materie de drept, cu infailibilul ei simț al afacerilor, ar putea deveni la fel de puternică precum Rolfe. Când ai șaiszeci de milioane de dolari capital, ocazii se găsesc cu duiumul.

Asta dacă el ar muri!

Se uită lung la dosarul roșu. Oare ar trebui să distrugă scrisoarea? Nu chiar imediat, își spuse. Dacă el s-ar însănătoși, ar trebui să ducă dosarul îndărăt, în birou. Însă, dacă ar muri, bineînțeles, n-ar ezita s-o distrugă.

Se uită în jur, în căutarea unei ascunzături sigure și, în cele din urmă, deschise șifonierul, din care luă una dintre valizele goale. Ascunse în ea dosarul și o puse la loc, dedesubtul alteia, goală și aceea. Scrisoarea era în siguranță acolo.

Era ora unsprezece și patruzeci. Oare cât mai era de așteptat?

Străbătu în lung și-n lat salonul încăpător, având grijă să nu se apropie de fereastra deschisă. Nu dorea să fie văzută de reporterii avizi de scandal. Încă se învârtea prin salon, pe gânduri, când, o jumătate de oră mai târziu, doctorul Levi bătu la ușă.

— Cum se mai simte?

— E prea devreme pentru a ne forma o părere, zise Levi închizând ușa în urma lui. Sunt dezolat, doamnă Rolfe, dar starea sa este gravă. Totul depinde de ceea ce se va întâmpla în următoarele două, trei zile. Facem tot ce e posibil pentru salvarea lui. Dacă poimâine îi va merge mai bine, atunci am putea spera. Voi rămâne aici. Doctorul Bellamy este extrem de competent. Aveți nevoie de răbdare, doamnă Rolfe. Vă voi ține la curent.

— Două, trei zile?

— Ar fi posibil să intervină ceva chiar mâine.

— Trebuie să-mi spui totul. E grav? Ce înseamnă asta?

Doctorul Levi își scoase ochelarii, frecându-și nasul. Mormăi, fără să se uite la ea:

— Paralizia totală a brațului drept, slăbiciune intelectuală vizibilă și, fără îndoială, nu va mai putea vorbi...

Își puse ochelarii, evitând în continuare privirea femeii.

Ea își stăpâni un fior. Asta era ceva ce n-ar fi dorit nimănui, nici chiar lui Herman.

— Dar nu-și mai poate folosi nici picioarele de câțva timp, aproape deloc, șopti ea, ca pentru sine.

— Este, într-adevăr, tragic, recunosc doctorul cu blândețe, dar îl avertizasem.

— Vrei să spui că nu va mai putea vorbi?

— Rămâne de văzut. Mi-e teamă că da. Vă sfătuiesc să vă odihniți, doamnă Rolfe. Oricum, altceva nu puteți face. V-am adus ceva care vă va ajuta să dormiți.

— Mai bine-ar muri, murmură ea, înfiorată. Fără picioare, fără mâna dreaptă, fără să poată vorbi...

Doctorul Levi depuse o tabletă pe masă.

— Luați asta, vă rog, doamnă Rolfe. Și culcați-vă.

După plecarea lui, se așeză, fără a lua în seamă somniferul. Cu pumnii strânși sprijiniți pe genunchi, își dori din tot sufletul moartea soțului, nu pentru ea, ci pentru el.

o

Stanley Winborn îi comunică doamnei Helga decizia luată în ultimul moment, conform căreia Loman, vicepreședinte la Rolfe Electronic Corporation, putea fi mai util la New York decât aici. Acum, că vestea se răspândise, acțiunile corporației riscau o scădere. Era inevitabil, dar asta nu-i afecta prea mult: totul se mișca atât de repede, încât era suficient un strănut, pentru ca indicele Dow Jones să coboare. Loman însă trebuia să rămână acolo, la bară. În mod curent, Winborn folosea astfel de exprimări.

Ajunsese la hotelul *Diamond Beach* la unsprezece și un sfert. Ascunsă îndărătul storurilor venețiene, Helga privea strada. Îl văzu coborând din Silver Shadow și oprindu-se să discute cu ziașiștii care nu se mișcaseră de acolo în ultimele paisprezece ore.

În ciuda dușmăniei pe care i-o purta, Helga era nevoită să recunoască faptul că Stanley Winborn era un bărbat distins, având aerul unui politician prosper. Înalt, zvelt, cu părul negru, des, argintiu pe la tâmpile, cu o expresie rece, plină de trufie, cu o inteligență vie și costume întotdeauna impecabile. Trata pe

toată lumea, Helga nefăcând excepție, cu o politețe arogantă. Nu-și amintea să-l fi văzut vreodată zâmbind, iar să râdă, nici atât.

După câteva minute, timp în care discută cu reporterii și se lăsa fotografiat pentru ziare, pătrunse în hotel.

Se scurse aproape o oră până când veni s-o caute. Era convinsă că în tot acest timp discutase cu doctorul Levi. Winborn se informa întotdeauna înainte de a trece la acțiune. În așteptarea lui, frunzări ziarele. Cele mai multe titrau cu majuscule îngroșate: **HERMAN ROLFE: CRIZĂ CARDIACĂ.**

Se gândi la avalanșa de întrebări, mărturii de simpatie, telegrame, telexuri și scrisori, pe care cele câteva cuvinte aveau s-o declanșeze. Spera ca toate acestea să se adune pe biroul din New York și nu la Nassau.

— O chestiune cât se poate de neplăcută, mormăi Winborn la intrarea în apartament, cu un ton de circumstanță care o enervă pe Helga. S-ar părea că starea lui e gravă.

— Da.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Rolfe? Sunt la dispoziția dumneavoastră, asta se subînțelege.

Privirea lui de oțel o țintuia.

— Cu nimic. Vă mulțumesc.

După un timp, Winborn reluă:

— Domnul Rolfe tocmai stabilise un acord important cu guvernul japonez. Se pregătea să-mi trimită proiectul contractului când a intervenit acest eveniment groaznic. Afacerea este urgentă. Știți unde se află acel proiect?

Fără să gândească, Helga răspunse:

— Hinkle trebuie să știe.

În aceeași clipă, realizează primejdia. Dacă Winborn se apuca să discute cu Hinkle despre documentele lui Herman, exista posibilitatea ca valetul să facă vreo aluzie la scrisoarea compromițătoare.

Nu avea însă de ce să-și facă probleme.

Winborn se încruntă.

— Aș prefera să nu discut despre afacerile domnului Rolfe cu un servitor.

„Snob și dobitoc! gândi Helga, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că ești astfel!”

— V-aș putea ruga să mă însoțiți, doamnă Rolfe, continuă Winborn, să examinăm acele documente? Acest contract trebuie să fie studiat cât mai curând.

Încă o lovitură norocoasă! Dacă nu ar fi avut prezența de spirit să subtilizeze dosarul roșu, Winborn l-ar fi luat acum cu el.

— Da, desigur.

Porniră împreună către apartamentul lui Rolfe. Cei doi paznici în uniformă se aflau încă acolo, unul în capătul scărilor, iar celălalt la ușa ascensorului. Îi salutară, iar Winborn, pe care atenția celor din jur îl încânta, le răspunse, dând din cap. O infirmieră solidă, binevoitoare le deschise, poftindu-i să intre.

— Să faceți cât mai puțin zgomot, șopti aceasta, înainte să dispară în cameră, închizând ușa.

Winborn rămase în preajma doamnei Rolfe, cât timp aceasta umblă prin sertare. Găsi rapid mapa ce conținea dosarul japonez. Dedesubt era încă una, pe care scria: Portofoliul elvețian.

— Asta îmi aduce aminte, spuse Winborn cu glas scăzut, că Loman mi-a relatat despre o gaură de două milioane de dolari în contul din Elveția. Domnul Rolfe i-a mărturisit că pierderea a fost cauzată de speculații nefericite la Bursă.

Helga făcu eforturi să-și stăpânească enervarea. Cel puțin, Rolfe nu apucase să povestească tot. Nici Loman și nici Winborn nu erau la curent cu escrocheriile lui Archer. Ridică privirea.

— Portofoliul elvețian mă privește pe mine, domnule Winborn. Sunt la curent cu această pierdere. Am discutat despre ea cu soțul meu. E problema mea... nu a dumneavoastră.

Winborn strânse ușor buzele și-atâta tot. Se înclină.

— Bine, vă las, doamnă Rolfe.

— Altceva nu mai doriți?

— Momentan, nu. Doctorul Levi crede că, dacă va interveni o ușoară îmbunătățire a stării de sănătate, domnul Rolfe va fi transferat la Paradise City, unde ar putea fi îngrijit mai bine decât aici. Cam în două zile ar putea fi luată o decizie. Trebuie

să plec la Miami chiar astă-seară. Sunt sigur că pot conta pe dumneavoastră, să mă țineți la curent.

— Evident.

— În acest caz, vă rog să mă scuzați. Am de dat mai multe telefoane. În caz că ați avea nevoie de mine, sunt în apartamentul numărul 14.

Se îndreptă către ușă, de unde se întoarse.

— În calitate de executor testamentar și consilier juridic al domnului Rolfe, cred că ar trebui să știu dacă veți continua să urmați indicațiile domnului Archer. Două milioane de dolari reprezintă o pierdere gravă.

Ea îl privi în ochi.

— Încă nu este nevoie să acționați în calitate de executor testamentar, domnule Winborn, și sper că nu va fi nevoie încă mulți ani de-acum înainte, adăugă ea, calmă.

O altă strâmbătură ușoară din buze.

— Și eu sper la fel, doamnă Rolfe. Vă rog să mă scuzați.

Acestea fiind zise, ieși.

Helga se relaxă, oftând adânc, rezemându-se de un scaun. Își spuse că se descurcase bine, întrucât, dacă scrisoarea ar fi fost descoperită, acest om periculos ar fi scos ghearele.

Întoarsă în apartamentul ei, îl găsi acolo pe Hinkle, care o aștepta. Părea obosit, iar chipul său pierduse expresia obișnuită de bunăvoință.

— Cum se simte doamna? o întrebă el grijuliu.

— Bine. Dar dumneata, Hinkle?

— A fost o noapte grea, dar am impresia că în acest moment domnul își revine. Nu trebuie să renunțăm la speranță.

— Doctorul Levi ți-a spus despre... despre paralizie?

— Da, doamnă. E îngrozitor, însă n-are rost să ne gândim doar la asta. Mi-aș putea permite să vă sugerez un prânz pe terasă? Ziariștii au plecat. Așadar, nu veți fi deranjată, iar soarele vă va face bine.

— De acord. Curios lucru, Hinkle, mi-e tare foame.

— Din cauza emoției, doamnă. E de înțeles.

„Dragul de Hinkle, e atât de bun!” gândi ea.

Își dori ca, în cazul în care Herman ar fi murit, valetul să

rămână alături de ea.

— Vă propun un pateu ușor, de prepeliță, doamnă, urmat de un șnițel dat prin piper. Voi supraveghea atent bucătarul, promise el, întunecat la chip. N-are pic de talent. Iar ca desert, o băutură răcoritoare șampanizată. Mi-e teamă că vinurile nu sunt grozave pe-aici, însă un Bollinger mi s-ar părea acceptabil.

— Pare minunat, Hinkle.

Acesta se îndreaptă spre masa pe care se aflau un *shaker* și un pahar, pe o tavă de argint. Turnă un cocteil, în timp ce ea îl pândește cu privirea, căutând să descifreze expresia de pe chipul rubicond. „Nu, își spuse, ăsta nu-i un șantajist.” Era sigură de data asta.

— La toate te gândești, Hinkle, îl laudă ea când îi aduse paharul.

— Îmi place să cred, doamnă.

O scurtă tăcere, după care continuă:

— Momentan, nu-i pot fi cu nimic de ajutor domnului. Din păcate, nu mai este în îngrijirea mea. Aș fi așadar bucuros dacă doamna ar apela la serviciile mele. Ar fi o mare satisfacție pentru mine.

— Mulțumesc, Hinkle, voi ține cont de asta.

Grație gândirii ascuțite, Helga nu scăpă ocazia de a-l atrage pe Hinkle de partea ei, o dată pentru totdeauna:

— Domnul Winborn mi-a cerut unele documente legate de o afacere. I-am explicat că dumneata ești la curent cu toate afacerile domnului, însă Winborn...

Se opri, văzând ușoara roșeață de pe chipul lui Hinkle, după care punctă, întorcându-se:

— Domnul Winborn e un snob.

Privirea i se întâlnește cu a lui Hinkle.

— Este și impresia mea, doamnă, mormăie el, înclinându-se. Prânzul va fi servit într-o jumătate de oră.

După plecarea lui, trecu pe terasă, contemplând plaja, mulțimea, circulația de pe faleză.

„Pe Hinkle cred că l-am cucerit”, își spuse ea.

o

După prânz, o vizită doctorul Levi. O anunță că hemoragia

cerebrală se oprișe, lucru încurajator. Își scoase ochelarii, frecându-și nasul. Dar hemiplegia a fost puternică. Totuși, cu timpul, ar fi posibilă o recuperare.

— În două sau trei luni, am putea constata o anumită schimbare, continuă el. I-am cerut profesorului Bernstein să fie alături de noi. E cel mai mare specialist din Europa. N-aș vrea însă să vă dau prea multe speranțe, dată fiind starea nu tocmai satisfăcătoare a inimii domnului Rolfe. Una peste alta, cred că, datorită terapiei intensive la care e supus, în două, trei zile va putea fi transportabil. Din nefericire, nu mai pot rămâne, dar aștept cu nerăbdare să-l internăm la noi. Până atunci, doctorul Bellamy este extrem de competent; puteți avea deplină încredere.

Helga reflecta cu repeziciune.

— O anumită schimbare? Ce vreți să spuneți cu asta?

— Dacă inima va continua să reziste șocului suferit, sunt aproape sigur că soțul dumneavoastră va reîncepe să vorbească, iar paralizia părții drepte se va atenua.

— Două sau trei luni?

— Poate și mai mult, dar cu siguranță nu mai puțin.

— Vreți să spuneți că, timp de două sau trei luni, va fi incapabil să vorbească?

— Mi-e teamă că da. Va mormăi ceva, fără îndoială, însă fără a reuși să se exprime inteligibil. Vă spun acest lucru, deoarece domnul Winborn ține enorm să discute cu el. L-am sfătuit insistent să nu-l supună pe domnul Rolfe la eforturi prea mari.

„Două sau trei luni, dacă-l ține inima”, își repeta în gând Helga.

— L-aș putea vedea? Întrebă îngrijorată.

Nu-și dorea deloc acest lucru, însă știa că asta așteptau de la ea.

— Nu vă sfătuiesc, doamnă Rolfe. Nu are rost să vă necăjiți mai mult decât trebuie. Doctorul Bellamy va rămâne în contact permanent cu mine, așa că nu trebuie să vă faceți griji. O să văd, vineri, dacă-l putem transporta sau nu.

Doctorul Levi își puse ochelarii, studiind-o pe Helga.

— N-ar trebui să vă închideți în această cameră, doamnă

Rolfe. Profitați de soare, de plajă, o sfătui el, zâmbind. N-aș vrea să îngrijesc doi pacienți importanți, mi-e de-ajuns unul. Încercați să vă distrați. Domnul Rolfe nu va muri... să zicem că va supraviețui câțeva vreme, după părerea mea, cel puțin până la sfârșitul anului. Puteți, așadar, ieși din hotel, încercați să aveți o viață normală, având în vedere că soțul dumneavoastră e în mâini bune.

— Sunteți foarte înțeleghător și foarte amabil.

Imediat după plecarea lui, Helga se întoarse pe terasă, bucurându-se de mângâierea senzuală a soarelui.

Dacă nu-i vine de hac o criză de inimă, atunci, în două, trei luni, îi va vorbi lui Winborn despre scrisoare. Ei haide, în tot acest timp se pot întâmpla multe lucruri.

Continua să aibă sub control portofoliul elvețian, ale cărui acțiuni și obligațiuni se ridicau la circa cincisprezece milioane de dolari. Lucru la care trebuia să reflecteze. Numai că gândurile ei lucrau cel mai bine noaptea. La lăsarea serii, așadar, în patul ei, avea să-și pună la cale viitorul. Pentru moment, părea să dețină toate atuurile: Herman, incapabil să vorbească timp de două sau trei luni, scrisoarea compromițătoare aflată în posesia ei și mai avea și control asupra a cincisprezece milioane de dolari. Cărți bune, la prima mână.

Intră în cameră să se schimbe și să-și pună costumul de baie. Îmbracă pe deasupra un halat ușor de plajă și sună la portar.

— O mașinuță pentru plajă, te rog.

— Sigur că da, doamnă Rolfe. Vă rugăm să așteptați doar trei minute.

Dacă Herman își mai recăpăta vreodată capacitatea vorbirii, adio toate aceste privilegii de musafir de lux! Putea să fi cerut și un iaht de șaiszeci de tone și tot n-ar fi fost probleme, numai că, în acel moment, cheia magică se afla într-un echilibru foarte precar.

La ieșirea din apartament remarcă dispariția celor doi paznici. Se simți ușurată. Câtă vreme Herman avea să mai rămână în această lume, nici ea, nici el nu aveau să mai fie hărțuiți de ziariști.

Ajunse pe țărmul oceanului, la volanul mașinuței,

răspunzând cu amabilitate la salutul agentului de circulație, care oprise traficul special pentru ea, apoi se îndreptă către dunele pustii, depărtate, la adăpost de mulțime.

Trecând prin fața șirului de căsuțe, își aminti de Harry Jackson. Îl uitase complet, chiar din seara trecută, însă, văzând căsuțele, își aminti că-i spusese că locuia acolo și amintirea îi stârni o anume tristețe.

Ziarele de dimineață publicaseră fotografii cu ea. Așadar, în prezent, Harry Jackson știa că era doamna Herman Rolfe. Nu se mai punea problema unei aventuri lipsite de pericole. În ciuda chipului amabil și deschis al tânărului, știa că nu-și mai putea asuma riscuri și nici să mai aibă amanți la Nassau. Nu uita că era supravegheată. Privi peste umăr. N-o urmărea nimeni. În spatele ei se întindea plaja pustie, însă asta nu garanta că de undeva nu era observată cu un binoclu puternic de vreun individ. Cedă unui acces brusc de furie. Doar în Europa n-ar mai fi pândit-o niciun risc. În orice caz, nu la Paradise City, ultimul loc unde și-ar fi putut permite escapade. Trebuia găsit pretextul unei scurte deplasări în Elveția, imediat ce avea să fie posibil. Greu, dar nu imposibil.

După ce lăsase mașinuța la umbra unui palmier, alergă spre ocean și înotă cu putere. Se întoarse apoi pe spate, făcând pluta, lăsându-se în voia valurilor. Când arșița deveni de nesuportat, ieși din apă, traversă plaja și se așează la umbră.

— Salut!

Harry Jackson, numai în slip, zâmbitor, cu ochelarii de soare în mână, alerga prin nisip către ea.

— Aveți obiceiul să trageți clapa?

Ea ridică privirea spre trupul acela musculos, bronzat, străpunsă în aceeași clipă, ca de o lovitură de cuțit, de o dorință violentă. Noroc că-și pusese ochelarii de soare, așa că el nu-i putea ghici în ochi imboldul.

— Ah, bună. Îmi pare foarte rău pentru aseară.

Jackson se așează lângă ea, întinzându-și picioarele lungi, sprijinit într-un cot.

— Glumeam. Am aflat ce i s-a întâmplat soțului dumneavoastră și sunt dezolat, doamnă Rolfe.

„Încă o lovitură norocoasă, își zise ea; dacă ieșeam ieri seară cu acest tip, la ora asta am fi fost amanți; lucru periculos, acum când știe cine sunt.”

— Ați citit ziarele? îl întrebă Helga, cercetând plaja, cu teama că ar fi putut fi zăriți de cineva.

— Evident. Sunt întotdeauna la curent, îi răspunse el, zâmbind. Cea mai frumoasă femeie din categoria milionarelor. Iată cum sunteți descrisă și cred că au dreptate.

— Există femei mai frumoase... Liz Taylor...

— Încă n-am întâlnit-o, așa că habar n-am.

Jackson luă un pumn de nisip, pe care-l lăasă să i se scurgă printre degete.

— Cum se simte soțul dumneavoastră, doamnă Rolfe? După ceea ce spun ziarele, e destul de grav.

Ea n-avea nici cea mai mică intenție de a discuta despre sănătatea lui Herman cu un vânzător de articole de menaj.

— Vă simțiți bine în vacanță, domnule Jackson? îl întrebă.

Când era nevoie, vocea ei putea deveni foarte tranșantă. Așa făcu și acum.

— Iertați-mă, însă nu e o simplă curiozitate. Chiar am nevoie să știu, insistă el.

Helga se întoarse brusc spre el. Contempla oceanul, liniștit, zâmbitor: un exemplar superb de virilitate.

— De ce?

— Bună întrebare! Vedeți dumneavoastră, doamnă Rolfe, am o problemă.

Instinctul aprinse în mintea ei un semnal de primejdie.

— De ce m-ar interesa problemele duminale, domnule Jackson?

— Problema... nu problemele.

Mai luă un pumn de nisip și-l scurse printre degete.

— Nu știu, mă întrebam... S-ar putea să vă intereseze.

— Nu cred. Am eu însămi o mulțime de probleme, rosti ea scurt, ridicându-se brusc. Îți doresc vacanță plăcută. Trebuie să mă întorc la hotel.

El ridică privirea. Zâmbetul îi era mai puțin amical.

— Sigur că da. Tocmai mă întrebam dacă, în legătură cu

problema asta a mea, ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră sau cu domnul Stanley Winborn.

Ea se simți scuturată de un fior ușor, care-i accelera bătăile inimii, însă era destul de vexată ca să rămână impasibilă. Își îmbracă halatul subțire.

— Așadar, îl cunoști pe domnul Winborn?

— Nu, și între noi fie vorba, doamnă Rolfe, nici nu prea am chef să-l cunosc. Nu pare un tip prea abordabil. Și nu face impresia unuia serviabil. Sau mă înșel?

Zâmbi iarăși.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, replică ea sec. Trebuie să plec.

— Cum doriți, doamnă Rolfe. Nu vă pot împiedica. Mă gândeam doar că dumneavoastră s-ar putea să fiți mai serviabilă decât domnul Winborn, dar, dacă sunteți atât de grăbită, cred că va trebui să-mi încerc norocul pe lângă avocatul dumneavoastră... Fiindcă asta este el, nu?

Helga se rezemă de aripa mașinuței. Scormoni prin sacul de plajă după tabachera de aur, scoase o țigară și și-o aprinse.

— Dă-i drumul, domnule Jackson. Vorbește-mi despre problema dumitale.

Încă o dată, Jackson zâmbi.

— Nu sunteți numai frumoasă, doamnă Rolfe, ci și inteligentă. Rar găsești aceste două calități împreună.

Ea așteptă, lăsându-l să scormonească nisipul.

— În urmă cu două, trei zile, doamnă Rolfe, soțul dumneavoastră mi-a telefonat, angajându-mă să vă urmăresc, declară Jackson.

De această dată, Helga își stăpâni cu greu șocul. Azvârli țigara, însă se potoli repede. Cu mână sigură, aprinse alta, conștientă de privirea admirativă a lui Jackson.

— Așadar, dumneata trebuie să fii detectivul angajat de soțul meu?

— De fapt, sunt ceea ce se numește un agent de informații, mărturisii Jackson, râzând ușor. Dar nici cuvântul detectiv nu-mi displace; e o descriere destul de bună.

— Parcă înțelesesem că erai vânzător de articole de bucătărie, pufni Helga cu dispreț. Meserie mai puțin respingătoare decât

cea de spion.

Jackson izbucni în râs.

— Pac! Dacă vreți adevărul, am fost reprezentant de vânzări, însă nu acoperea efortul pe care-l făceam. Munca de agent e mai productivă. Aduce bani.

— Și nu vă este jenă să spionați oamenii? întrebă Helga, scuturând scrumul în nisip.

— Nu mai mult decât vă este dumneavoastră să vă înșelați soțul, doamnă Rolfe, i-o întoarse Jackson, zâmbitor. Asta este o muncă, pe când adulterul, nu.

Ea realizează că pierde vremea. Bărbatul cu zâmbet parșiv avea pielea ca de crocodil.

— Care este problema dumitale, domnule Jackson?

— A, da... problema mea. Când domnul Rolfe mi-a telefonat, asta m-a cam intimidat. Sunt asociat la Lawson's, o agenție de informații din New York, ei fiind cei care m-au recomandat domnului Rolfe. Să știți, doamnă, că numele grele mă impresionează întotdeauna. Nu știu de ce, dar asta este. Poate că sunt un tip mărunț... e posibil. Cert este că, atunci când domnul Rolfe mi-a încredințat această misiune, nu m-am simțit tocmai în largul meu și tot ce-am fost în stare să spun a fost: „Da, domnule Rolfe... Sigur, domnule Rolfe... Contați pe mine, domnule Rolfe”. Ce mai... neisprăvit în toată regula!

Clătină din cap, încruntându-se.

— Mă subjugă cu manierele autoritare, cu glasul acela uscat... Uitați-vă bine la mine, doamnă Rolfe, arăt eu ca unul care să aibă trac? Ei bine, acesta a fost efectul produs de domnul Rolfe asupra mea... M-a făcut să mă intimidez! bombăni el stânjenit și scormoni iar nisipul. Pe scurt, am acceptat misiunea, fără să mai aduc vorba despre onorarii, cheltuieli... înțelegeți acum, doamnă Rolfe? Mi-am zis că nu aveam de ce să-mi fac probleme. Era de ajuns să vă țin sub urmărire și, după opt zile, să trimit, împreună cu raportul, nota de cheltuieli. Mă gândeam că unui om atât de important, precum domnul Rolfe, nu-i poți cere un avans.

Helga tăcu. Azvârli chiștocul țigării în nisip, stăpânindu-și enervarea care punea stăpânire pe ea.

— Iar acum, că domnul Rolfe s-a îmbolnăvit, înțelegeți care e problema mea? continuă Jackson. Din ceea ce scriu ziarele, va fi transportat curând la Paradise City. Trebuie să-mi câștig și eu existența. Am angajat doi tipi care să fie cu ochii pe dumneavoastră și trebuie să-i plătesc, zise el, afișând același zâmbet. Eu sunt cel din birou, înțelegeți? Nu mă ocup de pândă. Iar tipii ăia nu lucrează așa, pentru ochi frumoși. Ar fi trebuit să-i cer un avans domnului Rolfe, însă, cum v-am spus, mă intimidasem. Deci, am de plătit doi tipi, iar domnul Rolfe se află la pat. Înțelegeți care-i problema mea?

Helga rămase tăcută. Muțenia ei păru să-l irite de această dată pe Jackson. Își schimbă nervos poziția, afundând brusc mâna în nisip.

— Am ezitat până să mă hotărăsc dacă să mă adresez dumneavoastră sau domnului Winborn, pentru avansul meu, reluă el, după o lungă tăcere.

Helga așteptă continuarea.

— Înțelegeți, doamnă Rolfe?

Glasul lui Jackson căpătase un ton dur, iar zâmbetul dispăruse.

— Să spunem, domnule Jackson, că te ascult, rosti ea liniștită.

— Mda... Frumusețe, inteligență și duritate. Îmi place grozav, doamnă Rolfe. Așa că am să vă spun totul pe șleau. Zece mii de dolari, iar eu îmi chem câinii de pază, dumneavoastră vă puteți distra, iar când domnul Rolfe se va însănătoși, îi voi trimite un raport negativ. Cinsti, nu?

Helga îi aruncă o privire plină de fulgere.

— Te sfătuiesc să te adresezi domnului Winborn pentru banii dumitale. Domnul Winborn se întoarce la New York abia astăseară, așa că ai tot timpul. Și mai este un lucru pe care ar trebui să-l știi, în legătură cu mine, care pare să-ți fi scăpat. Pentru mine, șantajul este un cuvânt mare, iar un șantajist, un gunoi.

Urcă în mașinuță, în timp ce Jackson izbucnea în râs.

— Și totuși, merita să încerc, nu? Cine nu riscă nu câștigă!

Fără a-l mai privi, Helga demară, îndreptându-se cu viteză spre hotel.

— Au sosit mai multe telegrame pe care le-am dus în apartamentul dumneavoastră, doamnă Rolfe, anunță hotelierul, înmânându-i cheia. Domnul Winborn a întrebat de dumneavoastră. Dorește să vă vadă înainte să plece.

— Comunicați-i că m-am întors și-l voi primi peste jumătate de oră, răspunse Helga.

Ascensorul o așteptă, în timp ce traversa cu pas susținut holul, conștientă de liniștea bruscă, glasurile înăbușite și privirile furișe care o însoțeau.

Răsuci cheia în broască, intră în apartament și-și aruncă privirea asupra teancului de scrisori aflate pe masă. Se strâmbă, pătrunzând direct în sala de baie. Avalanșa se declanșase.

Făcu un duș, îmbracă o rochie albastră de pânză, se pieptănă privind-se gânditoare în oglindă, apoi schiță un zâmbet.

Se așază pe terasă, la adăpostul unei umbrele, își încrucișă splendidele-i picioare lungi și încercă să se liniștească.

Pe viitor, trebuia să fie mult mai prevăzătoare și să nu mai agate orice necunoscut, își zise ea. Aventura cu Jackson s-ar fi putut sfârși cu o catastrofă. Aprinse o țigară, repetându-și că va trebui să se controleze, cel puțin până la plecarea în Europa.

Jackson!

O păcălise de-a binelea, cu zâmbetul lui direct, amical. Inofensiv! O adevărată viperă, ce mai! Socoti că-l tratase cum trebuia, lucru pentru care se feliță. *Cine nu riscă nu câștigă!* Dobitocul! N-avea niciun act semnat de Herman, doar un simplu telefon. Trebuie să fi fost cu adevărat prost, ca să-și închipuie că ar fi putut obține zece mii de dolari cu o amenințare atât de lipsită de temei. Era convinsă că nici n-avea să îndrăznească să-l contacteze pe Winborn. După cum singur mărturisise, Winborn nu părea un tip prea abordabil. Și, dacă din ură ori de necaz, Winborn l-ar fi crezut, bani nu i-ar fi dat niciodată. L-ar fi expediat pur și simplu pocnind din degete. Chiar dacă pentru moment era neplăcută, situația părea rezolvată. Domnul Jackson n-avea decât să-i mai spioneze și pe alții. Era încântată că-i venise de hac.

De-acum încolo însă, trebuia să se păzească. Era pentru a

doua oară că scăpa ca prin minune de un șantaj. Numai dacă băieții aceștia frumoși și musculoși n-ar mai face-o să-și piardă capul, precum pe alcoolice un singur pahar băut! Trebuia să lupte împotriva acestei slăbiciuni, știind foarte bine că, mai întotdeauna, nu ezita să dea cu piciorul prudenței.

Cel puțin, era sigură că Jackson, neprimind niciun ban, își va retrage spionii, însă nu mai dorea să se expună riscurilor. Trebuia să se întoarcă în Elveția; acolo se iveau destule ocazii lipsite de pericol.

Winborn sosi la ora cinci și un sfert.

— Situația, declară el după ce se așează într-un fotoliu, este destul de complicată. Aș dori să vă întreb dacă aveți vreo procură asupra contului bancar al soțului dumneavoastră?

Ea clătină din cap.

— Nici eu și nici Loman. Acest eveniment neprevăzut blochează contul personal al domnului Rolfe. Cheltuielile vor fi considerabile. Care este situația dumneavoastră financiară, doamnă Rolfe?

— Am un cont personal, însă este în scădere. Am acces la contul din Elveția. Acolo, dividendele se adună continuu. Aș putea vira în contul meu bani din Elveția.

Winborn se încruntă.

— Rata de schimb fiind așa cum este, nu v-aș sfătui, doamnă Rolfe.

Nu se gândise la asta și se muștră singură pentru atâta neglijență.

— Aveți dreptate, e o prostie.

Întrevăzu apoi șansa ce i se oferea.

— Aș putea pleca la Lausanne, să iau cecuri de călătorie.

— Ar fi cel mai înțelept, o aprobă el. Corporația va prelua cheltuielile domnului Rolfe... Și ale dumneavoastră, desigur, adăugă el, privind-o.

— Prefer să am propriii mei bani, răspunse sec Helga. Când Herman se va întoarce acasă, în afară de orice pericol, voi face un drum rapid, dus-întors.

Winborn își răsuci inelul gros, de aur, de pe degetul mic.

— Doctorul Levi mi s-a părut parcă mai optimist, însă zilele

următoare vor fi chinuitoare. Știți cumva unde aş putea da de Sheila, fiica domnului Rolfe?

— Nici cea mai vagă idee. De altfel, nici n-o cunosc. Dumneavoastră ați cunoscut-o?

— Da, bineînțeles. O tânără remarcabilă... extraordinară chiar.

— Ce spuneți! Chiar așa?

Cuprinsă brusc de curiozitate, Helga își aminti că fata urma să moștenească un milion de dolari. Winborn continua să se joace cu inelul.

— A obținut o diplomă în istorie la Oxford, cu cea mai mare notă: Din ceea ce mi s-a relatat, era cea mai tânără din promoția ei. Apoi și-a luat și diploma în economie, cu mențiunea *Bine*. Soțul dumneavoastră și cu mine speram că va face lucruri mari, o situație importantă așteptând-o în cadrul corporației... Din nefericire, adăugă Winborn, ridicând din umeri, resemnat, s-a înrolat într-una dintre mișcările acelea contestatate, destructive, care par să fie boala tinerilor de astăzi. Soțul dumneavoastră s-a dovedit extrem de generos cu Sheila, întotdeauna, însă ea a folosit banii pentru a subvenționa tot soiul de grupuri minoritare, ajungând să fie arestată într-o bună zi, împreună cu mai mulți, pentru contrabandă cu arme. A trebuit să cheltuim bani grei și să luptăm pentru a o salva de pușcărie. Soțul dumneavoastră s-a și certat cu ea, din această cauză, chiar a amenințat-o că, dacă nu se supune planurilor pe care le-a pregătit pentru ea, îi va tăia indemnizația. S-a dovedit a fi un mod de abordare nepotrivit. Ea a plecat, trântind ușa, iar de atunci nu mai știm nimic.

— Bravo! exclamă cu sinceritate Helga.

— Mda... Are multă personalitate, la fel ca tatăl ei. Am sperat că, în momentele acestea grele, Sheila, care și-a iubit și își iubește tatăl, cred, va dori să-l vadă. Și el la fel, de cealaltă parte. De altfel, acesta este motivul pentru care v-am întrebat dacă știți unde se află.

— Nu, însă vestea îmbolnăvirii tatălui a ajuns, probabil, și la ea. Toate ziarele lumii au scris despre asta.

— Într-adevăr. Nu putem, așadar, decât să așteptăm.

Tăcu un moment, după care continuă:

— Am o mică nelămurire, pe care, poate, mă puteți ajuta să o rezolv, doamnă Rolfe. Doamna Fairely, infirmiera, afirmă că soțul dumneavoastră încearcă să transmită un mesaj fiicei sale, după cum s-ar părea.

Helga încremeni.

— Un mesaj?

— Doamna Fairely are o vastă experiență, a îngrijit mulți bolnavi cu astfel de crize. S-a obișnuit cu sunetele lor nearticulate. Așadar, ea crede că soțul dumneavoastră repetă neconținut niște cuvinte ciudate: „Frumos. Urât. Trei”, încercând în același timp să arate spre ușa camerei. Nu înțeleg nimic. Dumneavoastră pricepeți ceva?

— Frumos, Urât, Trei? Ciudat! Nu pricep nimic.

— Ei, n-are importanță, poate că infirmiera va reuși să ne dea mai multe lămuriri, mai târziu, conchise Winborn, uitându-se la ceas. Iar acum, trebuie să plec, doamnă Rolfe.

Mai întârzie câteva minute, asigurând-o că firma se afla pe mâini bune; nu trebuia decât să-i telefoneze, în caz că avea nevoie de ceva, orice. În sfârșit, doctorul Levi promisese să rămână în contact cu el. Toate acestea fură enunțate cu o voce politicoasă, rece, timp în care, rămas în picioare, o studiasse cu privirea lui de oțel.

Imediat după plecarea lui, apăru Hinkle cu un platou, pe care se aflau un *shaker* și un pahar.

— Sper că doamna a profitat de o baie bună, zise el amabil, în timp ce îi turna băutura.

— Da, mulțumesc, Hinkle, replică ea, luând paharul. Domnul Winborn a plecat.

Pe chipul valetului trecu o umbră, timp de o clipă.

— L-am observat, doamnă.

— Mă întreba dacă știu unde am putea da de Sheila. După părerea lui, ar trebui s-o anunțăm și pe ea. Nu știi, din întâmplare, unde ar fi putut pleca?

— Ba da, doamnă. Domnișoara Sheila îmi scrie din când în când. Sunt fericit să vă pot anunța că nu am încetat nicio clipă să țin legătura cu ea. Domnișoara Sheila îmi face onoarea de a

mă aprecia, așa mi-a spus.

Helga zâmbi.

— Înțeleg foarte bine. Unde se află?

— La Paris, doamnă. Iertați-mă dacă nu vă dau adresa. Mi-a încredințat-o ca pe un secret.

— Da, bineînțeles. Crezi că ar vrea să-și vadă tatăl?

— Nu mă îndoiesc, doamnă. I-am și scris deja, explicându-i starea în care se află domnul Rolfe. Ea este cea care va hotărî. Îmi place să cred că va veni, însă ar putea avea dificultăți de ordin financiar. Se pare că domnișoara Sheila duce o viață grea. Nu cred că este tocmai termenul convenabil, adăugă Hinkle, cu un aer dezaprobator. N-ar fi exclus să nu aibă bani de călătorie.

— I-aș putea trimite eu.

Hinkle clătină din cap.

— Nu v-aș sfătui, doamnă. Dacă-mi pot permite, cred că ar fi mai bine să așteptăm răspuns la scrisoarea mea. Dacă o face și are nevoie de bani, aș putea apela la dumneavoastră?

— Evident!

El dădu din cap, ușurat și mulțumit în același timp.

— Doamna ia cina aici?

Helga se gândi la lungile ore de singurătate, dar pentru ce să iasă în oraș, riscând să cadă pradă tentațiilor oferite de bărbați? Era mai puțin periculos să ia cina singură pe terasă și apoi să se bage în pat, cu o carte în mână.

— Da. Intenționez să mă culc devreme.

— În acest caz, v-aș propune ceva ușor. O omletă cu trufe, poate, și puțin homar? O să le prepar eu însumi.

— Mor de poftă să gust una dintre delicioasele dumitale omlete, Hinkle.

Un alt compliment mai potrivit nici că i-ar fi putut adresa. După plecarea lui, se gândi la Sheila, care habar n-avea că era moștenitoarea unui milion de dolari, de la tatăl ei. Helga se încruntă brusc. Dacă Herman ar fi murit fără să-și recapete capacitatea de a vorbi, fata n-ar fi primit niciun ban, cu condiția ca scrisoarea acestuia să nu ajungă în mâinile lui Winborn, lucru care ar fi salvat-o și pe ea de o viață de călugărie. După câteva minute de gândire, își spuse că ar fi putut totuși să lase

un milion de dolari fetei, o dată ce ea moșteneva șaizeci de milioane de dolari... Da, fără nicio problemă.

Își aminti apoi ceea ce zisese Winborn. Ce semnificație avea acel mesaj ciudat, pe care Herman încerca să-l transmită infirmierei?

Frumos. Urât. Trei.

Repetă cu voce tare cele trei cuvinte, pe toate tonurile posibile, după care se ridică brusc.

Sigur că da!

Încerca să spună: *Winborn. Scrisoare. Sertar!*^[2] Și nu arătase spre ușa camerei, cum crezuse infirmiera, ci spre salon!

Trebuia neapărat să încredințeze dosarul roșu administratorului, pentru ca acesta să-l pună în seif, iar ei îi fu ciudă că nu-i venise ideea mai devreme.

Punând paharul deoparte, trecu în cameră, merse la șifonier, de unde luă valiza. O deschise.

Încremenită, cu inima gata să-i spargă pieptul, contemplă valiza goală.

Dosarul roșu dispăruse.

Capitolul al III-lea

În mai puțin de cinci minute de căutări febrile, Helga se convinsese că dosarul cu scrisoarea lui Herman către Winborn fusese furată.

Încremenită, cu pumnii strânși și trăsăturile înghețate, se întoarse în salon, lăsându-se într-un fotoliu.

Cine să-l fi furat?

Winborn? Nici vorbă. Hinkle? Reflectă, cu ochii pe jumătate închiși. Acesta cunoștea conținutul scrisorii. Să fi descoperit, oare, că ea o luase și hotărâse s-o pună într-un loc sigur, ca să nu fie tentată s-o distrugă? Luă în calcul această posibilitate, numai că nu și-l putea imagina pe Hinkle cotrobăindu-i prin cameră, până la găsirea acelei valize aparent goale. Nu... Hinkle nu era în stare de una ca asta. Și atunci, cine?

Își aminti că administratorul hotelului o văzuse luând dosarul din sertarul biroului și ducându-l cu ea, însă refuză să creadă că șeful unui hotel de asemenea categorie... Nu, era ridicol. Își mai aminti de cei doi gardieni de pe culoar, care dispăruseră. Așadar, în timp ce ea era la scăldat, oricine putuse urca la ultimul etaj și să intre în apartament.

Aprinse o țigară, încercând să nu se lase pradă panicii. Era nevoită să se resemneze la gândul că scrisoarea dispăruse și o dată cu aceasta un atu important. Iar acum, ce avea să se întâmple? Oare hoțul avea să-i trimită scrisoarea lui Winborn? Cinismul o împiedica să creadă așa ceva. O dată în plus, se pregătea punerea în scenă a unui șantaj? Pe buze îi apărură un surâs amar.

Bâzâitul discret al telefonului o făcu să tresară. Ezită înainte de a ridica receptorul.

— Domnul Winborn dorește să vă vorbească, doamnă Rolfe. Vă fac legătura?

— Winborn?

Helga se încruntă. La ora asta, Winborn ar fi trebuit să se afle în avionul de Miami.

— Ești sigură că nu-i o greșeală? Domnul Winborn a plecat mai devreme la Miami.

— Domnul de la telefon spune că este Stanley Winborn și că e urgent.

— Fă-mi legătura.

După câteva secunde, auzi glasul centralistei:

— Vorbiți, domnule Winborn.

— Alo? silabisi șovăitoare Helga.

— Alo! Nu închideți. Am la mine ceva care vă aparține.

Recunosc glasul calm al lui Jackson. Asta era! își spuse ea, crispându-se. Ar fi trebuit să se gândească la el, vipera inofensivă!

— Nu s-ar zice că pierzi vremea, domnule Jackson, remarcă Helga, încercând să pară nepăsătoare, cu toate că ochii ei aruncau fulgere.

El râse discret.

— Puteți s-o mai spuneți o dată, doamnă Rolfe.

Se auzi o bătaie discretă în ușă, după care aceasta se deschise imediat, lăsându-i loc lui Hinkle, care împingea o măsuță rulantă, cu cina servită.

— Nu pot vorbi acum, îi răspunse ea, sec. Sună-mă peste o oră.

Și închise.

Hinkle apropie un scaun de măsuță.

— Omleta ar trebui mâncată imediat. Dacă se răcește, nu va mai fi bună.

Ea își adună tot curajul, se ridică și se așează la masă, iar Hinkle se grăbi să-i întindă pe genunchi un șervet.

— Mă răsfeti, Hinkle, rosti ea răvășită, fără să-și recunoască propriul glas.

— O fac cu plăcere, doamnă.

Ridică expert capacul de argint și servi omleta. Îi turnă vin, după care, retras un pas în spate, așteptă, cu mâinile dolofane împreunate în față.

Helga reuși să mănânce omleta numai grație nervilor ei de oțel, flecărind amabil cu Hinkle. Înghiți forțat ultima bucățică, îl felicită și refuză cafeaua, mulțumindu-i. Îi ură apoi noapte bună.

După plecarea lui, trecu pe terasă. Noaptea era caldă, iar luna strălucea. Unii încă se scăldau. Glasurile lor vesele răzbătând de pe plajă o făceau să se simtă și mai singură.

Am la mine ceva care vă aparține.

Nu putea fi vorba decât de scrisoarea lui Herman, adresată lui Winborn. Cum reușise să facă rost de ea? Avea să încerce s-o șantajeze, asta era clar. Ce era de făcut? Dacă îi trimitea scrisoarea lui Winborn, viața ei actuală lua sfârșit. Portofoliul elvețian i-ar fi fost retras. Pica și călătoria plănuită pentru Lausanne. Ar fi urmat să-i ceară lui Winborn bani, ca să aibă cu ce-și duce traiul, așteptând ca Herman să se refacă suficient pentru a se ocupa de ea. N-avea rost să intre în panică, se îmbărbătă ea. Scrisoarea încă nu-i fusese trimisă lui Winborn. Trebuia, înainte de orice, să afle condițiile puse de Jackson. Oare viața ei avea să fie dictată de-acum încolo de un fost agent de vânzări de articole de menaj? Se ridică și începu să străbată terasa înapoi și-ncolo, reflectând. În primul rând, trebuia să se

stăpânească și, datorită minții ei agere, să găsească o soluție. În final, odată hotărârea luată, se întoarse în salon și telefonă la recepție.

— Da, doamnă Rolfe? auzi vocea slugarnică a tipului de serviciu.

— Doresc un magnetofon de buzunar, cu microfon ultrasensibil. Am nevoie de el în mai puțin de o oră.

O scurtă tăcere, după care mașinăria prinse viață.

— Mă ocup imediat de asta, doamnă Rolfe.

— Mulțumesc.

Închise și luă din dulap o geantă albă, din pânză. Tăie dublura cu foarfecele. Dacă microfonul era destul de sensibil, magnetofonul ascuns în geantă ar fi putut înregistra totul.

Pentru moment, nu mai avea nimic de făcut. Dacă Jackson îi trimitea lui Winborn scrisoarea, urma să-l poată denunța pentru șantaj. Trebuia însă să fie atentă, să reușească să conducă ea însăși tranzacția. Să poarte conversația de o asemenea manieră, încât să-l ducă de nas. Știa cam totul despre înregistrări. Poliția trebuia să-l poată identifica, să existe siguranța că, într-adevăr, Jackson era șantajistul. După patruzeci de minute, interminabile parcă, secretarul directorului hotelului, un tânăr înalt, blond, bătu la ușă.

— Înțeleg că doreați un magnetofon, doamnă Rolfe? V-am adus mai multe, dintre care să vă alegeți unul.

Depuse pe masă patru aparate miniaturale.

— Care este cel mai sensibil? îl întrebă ea.

— Cred că acesta, primi răspunsul, tânărul indicând aparatul cel mai mare.

— Mulțumesc... lasă-le pe toate, spuse Helga, zâmbind. Aș vrea să le încerc, să mă joc puțin cu ele.

— Doriți să vă arăt cum funcționează, doamnă Rolfe?

— Nu e cazul, mă pricep la magnetofone.

Rămasă singură, probă cele patru aparate, le puse pe rând în geantă, vorbind când în șoptă, când tare. Tocmai îl încerca pe ultimul, când sună telefonul.

— Vă caută domnul Winborn, doamnă Rolfe.

Se uită la ceas. Exact o oră.

— Dă-mi-l.

Jackson vorbi cu voce dură.

— Ascultă, păpușico, nu-mi place să fiu lăsat s-aștept, pricepi?

— Am crezut întotdeauna, domnule Jackson, îi răspunse glacial, că agenții de vânzări, oricât de nepricepuți ar fi, ar trebui cel puțin să fie politicoși. Mi se pare că uiți bunele maniere, dacă le-ai avut vreodată. Și nu mă lua cu păpușico, ne-am înțeles?

După câteva momente, Jackson izbucni în râs.

— Frumoasă, inteligentă și, pe deasupra, dură. De acord, doamnă Rolfe, să uităm asta. Ce-ați spune de o baie la miezul nopții? În același loc?

Ea se gândi rapid. Ar fi fost mult prea periculos să-l întâlnească în locul acela izolat. Nu, confruntarea trebuia să aibă loc pe terenul ei.

— Vino dumneata la mine, domnule Jackson. Vom discuta pe terasă.

— Nici vorbă. Mă gândesc la reputația dumneavoastră și la a mea. Ce-ați spune de *Perla în stridie*, un restaurant? Am putea lua o cafea acolo.

— Într-o jumătate de oră, promise Helga și închise.

Derulă banda. Magnetofonul recomandat de secretarul directorului înregistrase conversația cu o acuratețe remarcabilă. Strecură aparatul în geantă, adăugând alături țigările, bricheta, portofelul, pudriera și o batistă, apoi, îmbrăcând o jachetă subțire, coborî în hol.

Intenționa să ajungă prima la restaurant. Taxiul Cadillac o duse în față la *Perla în stridie*, unul dintre cele mai frecventate cabarete din Nassau. Șeful de sală o recunoscu imediat.

— Doamnă Rolfe! E o onoare pentru noi, o asigură, zâmbind cu toată fața lui neagră.

— Aștept pe cineva: domnul Jackson, zise Helga. Vom servi doar o cafea. Ne puteți oferi o masă mai ferită, într-un colțișor liniștit?

— Sigur, doamnă Rolfe, numai dacă nu vă deranjează că e la etajul întâi. Avem acolo niște separeuri.

Omul părea că se pierduse cu firea în fața unui personaj atât

de important. O luă înainte pe scări, conducând-o spre un separeu, de unde se putea supraveghea sala principală.

— Acesta vă convine?

Ea contemplă mulțimea de la parter, atentă la zgomotul glasurilor, amestecat cu zăngănitul veselei și al capacelor. Risca să bruieze înregistrarea.

— Aș prefera un loc mai liniștit.

— La balconul cazinoului, poate? Momentan, acolo nu se află nimeni, doamnă Rolfe. V-ar conveni mai mult?

— Să mergem să vedem.

O conduse pe coridorul larg, spre un balcon impunător, deschis spre plajă și ocean. Era pustiu, în afară de patru sau cinci chelneri de culoare.

— E perfect, mulțumesc, spuse ea, strecurându-i în mână o bancnotă de zece dolari. Vă rog să-l aduceți aici pe domnul Jackson, imediat ce apare. Cafea și coniac, vă rog.

Zece minute mai târziu, apărură și Jackson. Ea pusese geanta pe masă și, cum îl zări venind pe culoar, porni rapid magnetofonul. Banda avea o autonomie de o jumătate de oră, de ajuns, gândea ea, pentru ca Jackson să poată fi inculpat.

Acesta purta un costum alb impecabil, cămașă în carouri mici, bleu cu alb și cravată roșie. Era foarte prezentabil. În alte condiții, sângele femeii ar fi început să fiarbă.

— Bună seara, rosti el, îndepărtându-l cu un gest pe șeful de sală. V-am făcut să așteptați?

Arborând zâmbetul lui amical, luă loc. Ea se adresă, peste umărul lui, șefului de sală:

— Vom servi cafeaua imediat, vă rog.

— Prea bine, doamnă Rolfe.

După ce șeful de sală dispăru, Helga se întoarse hotărâtă către Jackson. Destins, sigur pe el, acesta își pusese mâinile puternice pe masă. Ea îl studie, spunându-și că, de cele mai multe ori, bărbații erau înșelători. Cine și-ar fi imaginat că acest pachet de mușchi și zâmbet ascundea un suflet de șantajist?

— Ce mai face domnul Rolfe? întrebă Jackson. E vreo îmbunătățire?

— Ce mai face agenția de detectivi, domnule Jackson? Merg

afacerile?

El o privi, izbucnind în râs.

— Trebuie să vă explic...

Un chelner aduse cafeaua și coniacul. Îl așteptară să plece, apoi Helga declară:

— Nu știu dacă ești capabil să realizezi cât de mult îmi displace această întâlnire. Așa că, dacă ai amabilitatea, spune-mi de ce ai plănuit-o?

— Impresia mea era, doamnă Rolfe, că dumneavoastră ați fixat întâlnirea, replică Jackson râzând. Nu erați obligată să veniți.

Un punct pentru el, reflectă Helga. Nu mai era timp de pierdut.

— Ai spus că ai ceva care-mi aparține... Despre ce este vorba?

— Bună întrebare...

Jackson bău o înghițitură de cafea și se așeză picior peste picior, continuând să zâmbească. Helga și-ar fi dorit să poată cârpi o palmă peste gura acestui filfizon.

— Azi după-masă, când m-ați trimis la plimbare, doamnă Rolfe, am fost la un pas să las totul baltă. Erați pe poziție. N-aveam niciun act din care să reiasă că domnul Rolfe m-a angajat. Și n-aveam deloc intenția să mă dau pe lângă Winborn. Mi-e teamă de oameni ca el. Eram, așadar, gata să-mi iau adio de la cheltuielile făcute...

Luă paharul de coniac, mirosindu-l.

— Ca să înțelegeți mai bine, doamnă Rolfe, am să vă explic modul meu de operare. Nu dispun de personal valoros. Am niște contacte. În meseria mea, am nevoie de unul măcar, în fiecare hotel de lux. Aceste contacte le consider ca pe niște oameni invizibili... personalul. Oameni care sunt în măsură să intre în camere, să umble pe culoare, să curețe băile, rămânând însă invizibili pentru ochii clienților. Personalul mă costă cinci sute de dolari, doamnă Rolfe, iar pentru mine e o sumă să-l plătesc pe mucosul care se ocupă de camera dumneavoastră, vă freacă baia și vă face patul. Iar acest mucos, care e un metis antilez, n-are decât un singur vis al vieții lui: să aibă o motocicletă Harley Davidson Electra Glide. Mașinăriile acestea costă scump. Face el

economii, însă e departe de sumă. Iar săptămâna aceasta a sosit aici la reprezentanță un asemenea model, unul singur, înțelegeți? Tipul știa că, dacă nu oferea mai mult, ar fi fost nevoit să mai aștepte încă șase luni. Acum, dumneavoastră știți cum e... în zilele noastre oamenii nu mai pot aștepta, vor totul imediat; așa că i-am dat bani și a cumpărat motocicleta. În schimb, mi-a făcut un mic serviciu. Asta e, faci cuiva un serviciu, îți face și el unul. Schimb contra schimb. Vă miră că folosesc asemenea cuvinte, nu? Am făcut și eu niște studii, însă n-am ajuns prea departe.

Gustă coniacul, apoi ridică paharul în lumină, examinându-l.

— Nu-i rău deloc. Se întâmplă o dată să tragi numărul câștigător, doamnă Rolfe. Cereți un coniac și vi se va aduce cel mai bun. Iar eu, dacă cer unul, mi se aduc lături.

Helga simțea nevoia unei țigări, însă nu îndrăznea să se atingă de geantă atâta vreme cât magnetofonul funcționa. Se stăpâni, întorcându-se către plaja pustie și oceanul sub clar de lună, așteptând urmarea.

— Deci, mucosul care se ocupa de camera dumneavoastră a aruncat o privire pe-acolo. Iată cum procedează el, doamnă Rolfe. De îndată ce un client părăsește camera, omul intră și face curat. Omul meu nu-i prost și e plin de dorința de a place. I-am zis: „Aruncă o privire. Dacă găsești vreo chestie care ți se pare importantă, o vreau”. S-a uitat la mine cu ochii lui negri, inteligenți, întrebând: „Ce poate fi important?” L-am lămurit: „Vreau s-o prind pe păpușa asta. Dacă găsești scrisori de dragoste, ar fi perfect”. Între noi vorbind, încercam marea cu degetul, adăugă el, râzând. N-aveam nici cea mai mică speranță, însă puștiul a reușit. Când mi-a dat scrisoarea soțului dumneavoastră adresată lui Winborn, am sărit până în tavan. Mă urmăriți, doamnă Rolfe?

„Așadar, iată cum se întâmplase. Continuă să vorbești, gunoierule, vâra-ți capul în laț!”

— Te ascult.

— Nici nu mă îndoiesc! exclamă el, râzând. Am deci scrisoarea. O chestie pe cinste, nu? Dacă ar primi-o Winborn, ați da de mare belea.

Cu gândul la banda de magnetofon care înregistra, Helga grăbi lucrurile.

— Fără îndoială. Numai că asta este pur și simplu un șantaj. Cât vrei, domnule Jackson?

— Parcă mi-ați spus că nu ați ceda niciodată unui șantaj, ripostă el, zâmbind ironic.

— Există momente când și cei mai buni generali pierd o bătălie. Cât?

— Mă surprindeți, mormăi Jackson, cercetând-o gânditor. Credeam că vă veți apăra.

— Puțin îmi pasă ce gândești, declară sec Helga. Cât?

Zâmbetul ironic se estompă puțin.

— Sincer, doamnă Rolfe, dacă ar fi numai între dumneavoastră și mine, v-aș da scrisoarea gratis. N-aș aștepta de la dumneavoastră decât cheltuiala mea de zece mii de dolari, ce naiba! Nu credeți c-ar fi corect?

Helga nu zise nimic. Bău un strop de coniac, jindui după o țigară, însă nu reacționează.

— Vorba e că mucosul meu a intrat la idei, continuă Jackson. Și ce credeți c-a făcut? Două fotocopii după scrisoare. Mi-a dat mie o copie, iar a doua, iat-o, e a dumneavoastră.

Scoase din portofel o foaie împăturită, pe care o puse pe masă, împingând-o către Helga. Ea o luă și o despături, constatând că era, într-adevăr, o copie a scrisorii lui Herman.

— Între noi, doamnă Rolfe, nu mi-aș fi imaginat vreodată că un pârlit de metis ar avea îndrăzneala să dea o asemenea lovitură. E mai ambițios decât mine. Cum vă spuneam, m-aș mulțumi bucuros numai cu cheltuielile mele, numai că el are alte gânduri.

Helga îl fixă cu o privire de gheață.

— Chiar așa?

— Japița asta mică spune că scrisoarea e o adevărată mină de aur. Eu, când un amărât de metis se apucă să-mi vorbească de mine de aur, nu dau două parale pe ce spune, însă, când a început să-și detalieze povestea, am ciulit urechea... Trebuie să recunosc că e mai versat decât mine.

Jackson clătină din cap, goli paharul și zâmbi. E prea frumos

să fie adevărat, chibzui Helga. Își imagina deja poliția luându-i ca din oală. Vedea sticleții umflându-l pe acest nimeni. La naiba cu averea lui Herman! A-i vedea arestați pe acest șarpe arogant și pe acolitul lui compensa pierderea a șaizeci de milioane de dolari... Era o prostie, se lăsa purtată de furie, însă cel puțin în acest moment era sinceră.

— Chiar așa? repetă ea hotărâtă. Și până la ce punct? N-ai putea pune capăt acestei flecăreli, domnule Jackson, și să-mi spui cât m-ar costa să reintru în posesia scrisorii?

Timp de o fracțiune de secundă, Jackson păru că-și pierde siguranța, după care-și recăpătă zâmbetul sfidător.

— Mda... Trăncănesc și iar trăncănesc... Ei bine, iată. Pentru mine, vreau zece mii de dolari chiar mâine, nu mai târziu de prânz. Bancnote mici. Suma îmi acoperă cheltuielile și nici nu-mi trebuie altceva. Lăsați banii într-un plic la recepție. Clar?

Helga acceptă, dând din cap.

— Cât despre jigodie, aici e un pic mai complicat. Cum v-am explicat, doamnă Rolfe, habar n-aveam ce era în capul lui. Cum, necum, a aflat că sunteți căsătorită cu un personaj important. Știe că soțul dumneavoastră e plin de parale. Nu se va despărți deci de scrisoare fără cel puțin cinci sute de mii. V-am spus, nu e zdravăn. Am încercat să-l potolesc, însă nici nu vrea să audă. Îmi pare rău, doamnă Rolfe, dar asta e. Dacă țineți la scrisoare, vă va costa cinci sute de miare, plus zece mii ai mei.

Helga rămase impasibilă, însă șocul era puternic. După un timp, declară:

— Îmi vine greu să cred că un servitor de culoare poate avea asemenea pretenții.

Jackson lăsa capul în jos.

— Și mie, doamnă Rolfe. Mă jur că am căzut în fund auzindu-l, dar asta-i viața.

— Și puștiul ăsta e cel care va pune mâna pe atâția bani? Mi se pare că ești foarte puțin pretențios, domnule Jackson.

— Se prea poate, replică el, râzând, însă nu vreau decât să intru în posesia cheltuielilor mele. Îmi iubesc meseria. N-am cine știe ce ambiții. Vă spun cinstit, îmi pare rău că m-am încurcat cu puștiul ăsta. Am fi putut aranja totul între noi, cu

zece miare. Ieri-seară, dacă, în loc să vă fi dat mare față de mine, mi-ați fi acceptat propunerea, nu i-aș mai fi cerut ăluia să vă cotrobăie prin cameră.

Helga îl privi în ochi.

— Nu crezi că vorbești prea mult, domnule Jackson? Te lași purtat de val. Chiar în momentul în care noi făceam conversație pe plajă, mucosul ăla, cum zici, îmi răscolea camera. Acest detaliu mă convinge că lucrați mână în mână, amândoi, și sunt absolut sigură că veți împărți banii pe care vi-i voi da.

Încă o dată, zâmbetul plin de siguranță i se șterse de pe chip. Se întoarse, reflectă o bună perioadă de timp, după care zâmbetul reapăru.

— Cum v-am mai zis, doamnă Rolfe, sunteți inteligentă. De acord, vă voi vorbi pe șleau. Ideea îi aparține puștiului. Personal, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap, însă, când el m-a asigurat că o să plătiți, m-a pus pe gânduri. Cu toți acești bani care vă vor pica în mână la moartea soțului dumneavoastră, am realizat că puștiul judeca bine. Cum era imposibil să vă abordeze singur, i-am propus să mă ocup eu de asta și să împărțim jumătate-jumătate. Așadar, doamnă Rolfe, dacă doriți scrisoarea, ne dați zece mii de dolari mâine și cinci sute de mii în cecuri la purtător, în mai puțin de zece zile.

— Și voi avea scrisoarea?

— Bineînțeles... fără nicio șmecherie. Pe onoarea mea.

Helga trase aer în piept.

Îl avea la mână. Chiar dacă pierdea averea lui Herman, cel puțin acest mizerabil intra în pușcărie!

— Perfect. Banii vor fi la recepție mâine, la prânz.

Se ridică.

— Așadar, ne-am înțeles? întrebă Jackson zâmbind.

— Ne-am înțeles.

Întinse mâna după geantă, însă el i-o luă înainte. Mâna lui mare acoperi geanta, în timp ce continua să zâmbească.

— Nu, doamnă Rolfe. Ar fi prea simplu. Sunteți prea guralivă. Ați atras atenția celor de la hotel când ați cerut un magnetofon ultrasensibil. Puștiul m-a sunat.

Scoase aparatul din geantă și băgă rola în buzunar.

Se aplecă apoi către ea; chipul său de filfizon transfigurat într-un rânjet de mască o îngheță.

— Ai de-a face cu un profesionist, proasto! îi șuieră el printre dinți. Să nu mai încerci niciodată să mă tragi în piept! Zece miare mâine, dacă nu, rămâi fără un ban! Noapte bună, păpușo, du-te să te culci singură!

Se ridică și, recăpătându-și zâmbetul de om bun, o lăasă împietrită.

○

Când Helga pătrunse în holul hotelului, recepționarul îi veni în întâmpinare. Realizând că acesta dorea să-i vorbească, se opri.

— A telefonat domnul Winborn, doamnă. Rămâne peste noapte la hotelul *Sonesta Beach*, din Miami, și v-a rugat să-l sunați imediat ce vă întoarceți.

— Mulțumesc.

Urcă în ascensor și, o dată ajunsă în cameră, ieși pe terasă. Luă loc, fără a acorda vreo atenție lunii enorme, reflectate în apa liniștită a oceanului, dar și strigătelor celor amatori de scăldat la miezul nopții.

Zece mii de dolari n-ar fi reprezentat o problemă, însă cinci sute de mii! Adică să fie nevoită să cedeze șantajului? Își aprinse o țigară; niciodată nu se mai simțise atât de singură. Cu amărăciune, recunoscă în sinea ei că fusese singură dintotdeauna. Unică la părinți, cu o inteligență remarcabilă, fusese ținută mereu departe de ceilalți copii de vârsta ei; tatăl ei nu se interesa decât de propriile afaceri, iar mama, de biserică. Avusese parte doar de singurătate, înrăutățită de această dorință sexuală care o chinuia, îmboldind-o către tot soiul de aventuri primejdioase.

„Privește lucrurile așa cum sunt, își spuse ea, ești singură și nu ai pe nimeni care să-ți sară în ajutor. Cum ai de gând să ieși din rahat?”

Tot gândind, realizează, în cele din urmă, că și dacă Herman murea chiar în acea noapte, Jackson și metisul lui îi rămâneau în cârcă până la sfârșitul zilelor. I-ar restitui originalul scrisorii, păstrând însă o fotocopie. Iar la refuzul ei de a mai ceda altor și

altor cereri, i-ar trimite copia lui Winborn, care ar lua imediat măsuri. Cu priceperea lui juridică și mânat de resentimente față de ea, ar intenta pe loc o acțiune, mai ales dacă administratorul hotelului i-ar confirma că scrisoarea fusese luată de ea. Winborn o putea lăsa cu ușurință fără cele șaizeci de milioane de dolari!

Nemișcată, adâncită în gânduri, încercă din răspuțuri să-și adune forțele și să-și recâștige încrederea în sine. Ar fi vorba doar de o bătălie. Îi zisese lui Jackson că și cei mai buni generali pierd bătălii, numai că, în ceea ce o privea, era ferm hotărâtă să n-o piardă pe aceasta.

Reveni în salon, cerând centralistei telefonul hotelului Sonesta Beach.

— Doresc să vorbesc cu domnul Stanley Winborn.

Fu rugată să aștepte. Calmă, fumă o țigară, admirând oceanul sub clar de lună. „La cât aş avea de pierdut, medită ea, nu-mi pot permite să risc. Dacă e să pierd, cel puțin mă voi asigura că nu va câștiga nimeni”.

— Sunt doamna Rolfe, anunță ea, auzindu-l pe Winborn la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, doamnă Rolfe.

Glasul suna categoric, ca de gheață; își imaginează și privirea de oțel, expresia arogantă, plină de severitate.

— V-aș putea ruga să faceți ceva pentru mine?

— Sigur că da, asta-i bună! exclamă ea surprinsă.

— M-am gândit în avionul de Miami la ceea ce încerca să comunice soțul dumneavoastră. Acele cuvinte ciudate, „Frumos. Urât. Trei.” Le-am tot repetat de nenumărate ori și mi-a venit o idee, cum că el ar încerca să spună: „Winborn. Scrisoare. Sertar”.

„Mizerabilul, gândi Helga. Mizerabil și șmecher.” Încercând să aibă un ton detașat, îi răspunse:

— Nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva, domnule Winborn.

— I-am telefonat doamnei Fairely, infirmiera, iar ea l-a întrebat pe domnul Rolfe dacă asta încerca să spună. Reacția lui a confirmat. Infirmiera este sigură că într-unul dintre sertarele domnului Rolfe se află o scrisoare... V-aș putea cere să vă duceți să vă uitați, doamnă Rolfe?

„Nu chiar atât de șmecher, în fond”, reflectă Helga. „Mai bine

te întorceai s-o cauți singur”.

— Dar am căutat prin sertare împreună, domnule Winborn, urmă Helga. Nu era nicio scrisoare.

— Poate că ne-a scăpat. Noi căutam contractul cu japonezii. N-ați vrea să vă mai uitați o dată, cu atenție? insistă Winborn pe un ton și mai uscat.

— Sigur că da. Dacă dau de vreo scrisoare care să vă fie adresată, vă voi suna imediat.

— Îmi pare rău că vă necăjesc cu contractul, însă infirmiera afirmă că domnul Rolfe pare să fie foarte neliniștit în legătură cu acest subiect.

— Dacă nu vă telefonez într-o oră, înseamnă că n-am găsit nimic.

— Vă mulțumesc, doamnă Rolfe. Cum se mai simte?

— Nimic nou, deocamdată.

După ce închise telefonul, rămase o vreme nemișcată. Winborn nu era un dobitoc, însă exista ceva și mai urgent. Simțise în glasul lui o undă de bănuială. Dacă, într-adevăr, avea îndoieli, avea să facă cercetări. Administratorul hotelului i-ar fi mărturisit, nu din rea-voință, desigur, că ea luase dosarul roșu din biroul lui Rolfe.

Umerii i se gârboviră. Datorită aerului umed, apăsător, simți că o treceau fiori. Nu era însă momentul să-și facă probleme legate de Winborn. Înainte de toate, trebuia să rezolve socoteala cu Jackson... dar cum?

Se simți, brusc, sfârșită. Își aminti de ceea ce tatăl ei îi repeta mereu: „Când ai o problemă gravă, nu lua hotărâri pripite... noaptea e cel mai bun sfetnic”.

Se ridică, apoi intră în cameră.

„Culcă-te singură”, îi aruncase în față Jackson, râzând ironic.

„Dac-aș avea măcar un bărbat, gândi Helga; unul viril, înalt, plin de mușchi, care să mă ia de aici și să mă facă să uit de toate, care să șteargă amintirea zâmbetului îngâmfat, batjocoritor al lui Jackson, al soțului meu muribund, o amenințare reală la adresa vieții mele intime...”

Deschise dulăpiorul cu medicamente din baie, de unde își luă flaconul cu somnifere, înghiți rapid două pastile, apoi se

dezbrăcă, făcu un duș scurt și se băgă în pat.

Prin fereastra deschisă pătrundeau zgomotul mulțimii care se distra și rumoarea traficului. Auzea slab orchestra unui restaurant cântând *I follow my secret heart*.

O inimă secretă?

Da, inima ei era secretă, dar și singură.

O podidiră lacrimile. Avea oroare de cei care-și plâneau singuri de milă. Stinse, enervată, lampa de pe noptieră.

Câteva momente, contemplă clarul de lună difuz, filtrat de storurile venețiene. Din fericire, cele două pastile își făcură efectul, cufundând-o într-un somn agitat. Când efectul somniferului se mai diminuea, începu să viseze. Se afla în biroul tatălui ei, de la Lausanne. Acesta era așezat la masa de lucru, foarte înalt, suplu, drept, cu trăsături severe, în timp ce ea, în picioare lângă el, îi vorbea de Jackson.

Cu toate că fusese un avocat internațional strălucit, avea o slăbiciune pentru întâmplările desuete. În vis, el îi vorbea, însă nu reușea să înțeleagă ce-i spunea. Nu auzea decât: „Ceea ce semeni aceea culegi”. „Ce iei pe mere dai pe pere”. În sfârșit, aplecându-se către ea, pronunță distinct: „Atacul e cea mai bună apărare”. Era pe cale de a se trezi, când îi auzi ultimele cuvinte: „Cunoaște-ți dușmanul”.

Deschise ochii, tresărind. Visul fusese atât de real, încât se uită în jur, prin camera luxoasă, întrebându-se unde se afla; memoria îi reveni brusc. Razele soarelui se strecurau printre storurile lăsate. Se uită la ceasul de pe noptieră: opt și un sfert.

Nemișcată, se gândi la visul avut. *Cunoaște-ți dușmanul*. Somnul provocat de pastile îi refăcuse energia. Mintea îi era limpede. Rămase în pat, pe gânduri, până la ora nouă, când comandă cafea. Se afla în baie, terminându-și toaleta rapidă, când auzi o bătaie în ușă.

— Intră!

Îmbrăcă dintr-o mișcare un halat, trecând în salon chiar în clipa în care Hinkle intra, împingând o măsuță rulantă.

— Bună dimineața, Hinkle, spuse. Ce mai e nou?

— Domnul Rolfe a petrecut o noapte destul de liniștită, răspunse valetul, servind cafeaua. Doctorul Bellamy îl va

consulta în această dimineață.

Ea luă ceașca pe care i-o întindea.

— Ai putea să-mi afli două lucruri, Hinkle?

— Cu siguranță, doamnă.

— Aș vrea să cunosc numele detectivului hotelului și pe cel al tipului care face curat în camera mea.

Hinkle ridică din sprâncene, modul său de a-și exprima stupefacția, însă răspunse liniștit:

— Detectivul hotelului se numește Tom Hennessey, doamnă. Iar băiatul care face curățenie pe etaj e un tânăr metis, Dick, pe numele său.

— Ești o adevărată mină de aur, Hinkle.

Acesta o studie cu atenție.

— Ceva în neregulă, doamnă?

— Totul e foarte bine. Vreau doar să cunosc oamenii care se ocupă de mine.

Îi adresează un zâmbet. Realiza că nu reușise să-l surprindă, dar puțin îi păsa.

— Da, desigur. Doamna va lua masa de prânz aici?

— Nu cred. Am chef să ies. Mă voi duce la restaurant ori la rotiserie.

— Doamna mai are nevoie de mine?

— Nu. Pregătește-mi doar unul dintre minunatele dumitale cocteiluri, pentru diseară, la șase. Asta-i tot. Ieși puțin și destinde-te, Hinkle.

— Mulțumesc, doamnă. Dacă-mi permiteți, mă voi duce să mă bucur de soare.

După plecarea acestuia, își bău cafeaua, își termină toaleta, apoi se duse la apartamentul lui Herman.

Infirmiera, toată numai zâmbet, o introduse în salonul încăpător.

— Am venit să văd dacă găsesc scrisoarea care-l neliniștește atât pe soțul meu. Cum se mai simte?

— Își recapătă forțele, doamnă. A avut o noapte liniștită.

— Aș putea să-l văd?

— Sunt sigură că îi va face plăcere.

Helga simți un fior ușor, înghețat, pe spinare. Își adună

curajul, îndreptându-se spre ușa camerei. Infirmiera dispăru discret în bucătăria minusculă.

Helga se opri în prag, contemplându-și soțul inert. Simți o strângere de inimă. Oare această ruină era atotputernicul Herman Rolfe, multimilionarul care, printr-un simplu pocnet din degete, își impunea voința, deținând cheia magică ce deschidea toate ușile lumii? Masca semănând cu un cap de mort devenise o figură de ceară care, în apropierea unei flăcări, începuse să se topească. Colțul drept al gurii atârna moale, întredeschis, dezvelind dinții și lăsând să curgă saliva pe un prosop întins deasupra pijamalei de mătase albă. Brațul drept, paralizat, se sprijinea pe o pernuță. Ochii, care fuseseră întotdeauna duri, ca de gheață, nu mai erau decât niște urme de apă stătută, lipsite de viață.

Privirile li se întâlneau. Helga se înfioră, apoi, cuprinsă de milă, se apropie puțin, oprindu-se brusc la vederea fulgerelor din ochii lui Herman. Acesta ridică mâna stângă, îndreptând spre ea un deget osos, acuzator. Buzele fleșcăite se strânseseră, lăsând să izbucnească un sunet, ca un soi de horcăit: thăă, vrând să însemne târfa.

— Îmi pare rău, Herman, murmură ea, cu glas pierdut. Tare rău. Dumnezeu să ne ajute pe amândoi.

El pocni din degete, ca și când ar fi vrut s-o alunge. Privirea îi era plină de ură. Cutremurată, se dădu îndărăt, închizând ușa. Rămase o vreme incapabilă de vreo mișcare, apoi, liniștindu-se cât de cât, se îndreptă spre birou.

Își făcu apariția infirmiera.

— Cred că e un șoc îngrozitor pentru dumneavoastră, doamnă Rolfe. Ce nenorocire! Un om atât de valoros!

— Da.

Helga se apucă să răscolească printre dosarele din birou, sub privirea impresionată a uriașei și serviabilei infirmiere.

— Aici nu e nicio scrisoare. Comunică-i domnului Rolfe.

— Poate că ar fi bine să-i spuneți chiar dumneavoastră, doamnă. Foarte ciudat. Domnul insistă atât, legat de asta!

— Momentan, nu cred că aş avea puterea să-l revăd, însă... Poți examina și dumneata, pe îndelete, hârtiile de-aici. Și

întreabă-l dacă n-ar dori să te ocupi personal de acest lucru.

Se întoarce în apartamentul propriu, cu ochii în lacrimi. Îi trebură minute bune până să-și revină, însă, datorită capacității rapide de recuperare, uită de soțul ei, rămânând doar cu gândul la Jackson. *Cunoaște-ți dușmanul*. Era primul lucru pe care-l avea de făcut. Atârnă de clanță cartonul care indica absența proprietarului camerei și deci posibilitatea de a se face curat în cameră, după care coborî în hol. Ceru un taxi care s-o ducă la Banca Națională din Nassau, unde îl rugă pe șofer s-o aștepte. Ceru conducerii băncii să-i pună la dispoziție cincisprezece mii de dolari în bancnote mici, pentru dimineața următoare. Ieșind din clădire, zări pe celălalt trotuar o vitrină uriașă, a unei reprezentanțe de mașini. O banderolă groasă, deasupra ușii, anunța: Harley-Davidson Electra Glide. Lăsând taxiul să aștepte, traversă și intră în magazin. Fu întâmpinată de vânzător, un negru tânăr.

— Mă interesează motocicletă aceasta, spuse. Aș putea s-o văd?

— Electra Glide? Din păcate, doamnă, se forță vânzătorul să pară cât mai dezolat, am vândut unicul nostru model. Abia peste câteva luni vom mai primi unul.

— Ce păcat! Aș fi vrut să examinez motocicletă, zâmbi Helga. Poate că cel care a cumpărat-o va fi de acord să mi-o arate. Aveți numele și adresa lui?

— Un moment, vă rog, doamnă.

Vânzătorul dispăru câteva minute, apoi reveni cu o carte de vizită pe care scrisese: Dl. Richard Jones, 1150 North Beach Road, Nassau. O înmână vizitatoarei, împreună cu un pliant ilustrat.

— Veți găsi aici toate detaliile, doamnă. Vă sfătuiesc să nu întârziați prea mult pentru comandă. Avem o mulțime de cereri.

Urcată în taxi, îi ceru șoferului s-o ducă la adresa respectivă. La vreo zece minute după ce ieșiră din oraș, ajunseră pe o stradă lungă, mizerabilă. Șoferul, un antilez, încetini, întorcându-se către ea.

— Aveți adresa exactă, doamnă?

— Nu. Mergi încet, atâta tot.

Aplecată peste portieră, reperă într-un târziu numărul 1150, o

baracă împuțită, cu acoperiș de tablă ondulată și cu o grădină mică de buruieni. Niște cearșafuri cenușii se aflau întinse la uscat. Pe singura treaptă a pridvorului stătea așezată o femeie foarte grasă, cu părul sur. Citea o revistă.

Helga îi ceru șoferului s-o ducă înapoi, la hotel. Lipsise aproximativ o jumătate de oră. Recepționarul o ajunse din urmă, în momentul în care se pregătea să urce în ascensor.

— Iertați-mă, doamnă, însă în apartamentul dumneavoastră se face curățenie. Mai durează aproximativ douăzeci de minute.

— N-are importanță. Am venit doar să-mi iau ceva.

Zâmbi, intră în cabina ascensorului și ajunse la ultimul etaj. În fața ușii deschise, se afla un cărucior mare pentru curățenie. Pătrunse tiptil în salon, de unde auzi zgomot în sala de baie. Închise ușa, îndreptându-se spre biroul pe care se aflau înșiruite cele trei magnetofoane aduse cu o seară înainte. Cuplă la priză unul dintre aparate, reglă volumul și intră, tot fără zgomot, în cameră. Pe patul desfăcut se găsea un teanc de prosoape. Auzi răpăitul dușului în sala de baie.

Se apropie. O siluetă subțiratică în uniformă albă era aplecată peste cadă, capul fiind în afara câmpului vizual.

— Dumneata ești Jones? întrebă Helga, ridicând glasul, ca să se poată face auzită.

Băiatul de serviciu tresări, scăpă para dușului și se întoarce.

În fața ei se afla un tânăr superb de optsprezece, nouăsprezece ani, cu păr des, pieptănat pe spate, ochi imenși de faun și trăsături delicate. Se uitară unul la altul.

Un șantajist? gândi Helga. Incredibil.

— Dumneata ești Jones? repetă ea.

Băiatul închise robinetul dușului, își umezi buzele și dădu din cap.

— Ei bine, am să-ți spun ceva, Jones.

Vocea ei căpătase un accent metalic. Răsucindu-se pe tocuri, trecu în salon.

Îl așteptă, cu spatele la fereastră. În cele din urmă, ieși și el din sala de baie, cu mâinile fluturând, ștergându-se pe pieptul bluzei albe.

— Rămâi unde ești, zise ea și îi arătă biroul. Apoi se așeză,

scoțând din geantă port-țigaretul. Băiatul se apropie, cercetându-o. Pielea măslinie lucea de transpirație. Pe sub vesta strâmtă se vedea mișcarea sacadată a pieptului, provocată de respirație.

— Ai o asemenea mașinărie? îl întreabă, aruncându-i la picioare pliantul de la Harley-Davidson.

El tresări și coborî privirea asupra ilustrațiilor în culori tipătoare.

— Ai sau nu o motocicletă ca asta? insistă ea, hotărâtă să nu-i lase timp de gândire.

— Da, doamnă, răspunse speriat băiatul.

— Cu ce ai plătit-o?

Glasul ei metalic plesnea ca un bici. El deschise ochii mari, dându-se un pas îndărăt.

— Am... am economisit niște bani, doamnă.

— Ai economisit! exclamă ea, izbucnind în râs. Dumneata, care locuiești într-o mahala mizerabilă! Într-o cocioabă cu acoperiș de tablă! Ai reușit să pui deoparte mai mult de patru mii de dolari! Mă întreb ce părere ar avea domnul Henessey!

Chipul rotund al băiatului deveni cenușiu.

— Am făcut economii, vă jur, doamnă.

— Uite ce e, Jones. Ieri-dimineață am lăsat în baie un inel cu diamant, de mare valoare. A dispărut. Și aflu acum că ieri ai plătit această motocicletă. Te acuz că mi-ai șterpelit inelul, l-ai vândut, apoi cu banii ai cumpărat motocicleta!

Băiatul închise ochii, mutându-se de pe un picior pe altul. O clipă, ea crezu că-l va vedea leșinând. Tot studiindu-l, simți dorința de a sări pe el. Era de o frumusețe extraordinară. Metis? Nu s-ar fi zis, dacă n-ar fi fost părul mătăsos, negru. Se liniști.

— Așa s-a întâmplat, nu?

El făcu un efort, cu sudoarea șiroindu-i pe chip.

— Nu, doamnă. Mă jur că nu v-am luat inelul.

— Juri prea ușor. Foarte bine, vom vedea ce spune domnul Henessey și ce crede poliția. N-o să te creadă nimeni că ai reușit să pui patru mii de dolari deoparte!

Se ridică, îndreptându-se spre telefon.

— Doamnă... vă implor. N-am luat eu inelul.

Ea se întoarse, scrutându-l cu privirea, cu mâna pe telefon.

— Dar ai luat ceva, nu?

Băiatul păru să se micșoreze în uniforma albă și lăsă încet capul în jos.

„Sunt pe-aproape”, gândi Helga, luând mâna de pe telefon.

— Ce-ai luat?

— Un dosar roșu, dintr-o valiză, răspunse tânărul dintr-o suflare.

Ea se așeză la loc.

— Și ce-ai făcut cu el?

— L-am... l-am dat unui domn.

— Ce domn?

Ezită, înainte de a mărturisi:

— Domnul Jackson.

— Harry Jackson?

— Da, doamnă.

— De ce?

O nouă ezitare.

— Îmi doream motocicletă. Domnul Jackson a spus că mi-ar putea da el banii, dacă i-aș căuta ceva cu importanță pentru dumneavoastră.

— Cât urma să-ți dea?

— Patru mii de dolari, doamnă.

— Deci, nu economisiseși mare lucru... cam două sute de dolari, acolo.

— Eu... eu nu câștig prea mult.

— E adevărat că Jackson te-a angajat să spionezi clienții acestui hotel, Jones?

El își umezi buzele, îi aruncă o privire imploratoare, apoi se bâlbâi:

— E pentru prima dată. Vă jur că a fost pentru prima dată.

— Ceva important, zici? Ți-a spus și ce trebuie să cauți?

— Scrisori de dragoste, doamnă, sau orice altceva important, bolborosi el, cu lacrimile în gât. Știu că n-ar fi trebuit, dar îmi doream atât de mult motocicletă asta!

— Ai citit conținutul dosarului?

— Nu știu să citesc prea bine, dacă nu-i ceva tipărit. Am văzut doar că era vorba de un testament. Mi s-a părut

important, așa că l-am luat.

Ea își aminti ce spusese Jackson: „Nu se va despărți de scrisoare pentru mai puțin de cinci sute de mii. E nebun! Am încercat să-l aduc cu picioarele pe pământ, însă nu vrea să audă nimic”.

— Ai fotocopiat scrisoarea?

El holbă ochii, prostit.

— Nu, doamnă. Pur și simplu, i-am dat domnului Jackson dosarul.

— Iar el ți-a oferit în schimb patru mii de dolari, bani gheață?

— Da, doamnă.

— Și nu te-ai întrebat de ce voia Jackson să găsească un detaliu important în lucrurile mele? De ce îți oferea o asemenea sumă de bani?

— Îmi doream motocicletă.

— Nu mai tot repeta asta, ca un tâmpit! se răsti Helga. Trebuia să-ți fi pus întrebarea!

Băiatul încasă lovitura.

— Mă... gândeam, credeam că încerca să vă facă necazuri, doamnă. Nu vă văzusem niciodată. Aveam în cap doar motocicletă.

— Știi ce înseamnă șantaj?

El închise ochii.

— Da, doamnă. E ceva rău.

— Nu ți-a trecut prin cap că Jackson avea intenția să mă șantajeze?

— Cu siguranță nu, doamnă. Domnul Jackson e un tip ca lumea. Pe bune. N-ar face niciodată așa ceva!

— Și totuși, intuiai că voia să-mi facă necazuri. Ce fel de necazuri, dacă nu șantajul?

Băiatul își frângea mâinile.

— Nu m-am gândit, doamnă. Pur și simplu, îmi doream motocicletă.

— Jackson mă șantajează, din cauza scrisorii pe care ai furat-o. Ar putea intra în pușcărie pentru cincisprezece ani... și tu la fel.

— Îmi doream doar motocicletă. Vă jur că nu voiam...

— Of, ajunge! strigă Helga, ridicându-se. Dacă vrei să nu te trezești în pușcărie, nu vorbi despre asta cu nimeni, mai ales cu Jackson. Nicio vorbă. Discutăm mai târziu. Până atunci, continuă-ți treaba și așteaptă un semn de la mine. E clar?

— Doamnă, vă jur...

— E clar?

Duritatea din glasul ei îl făcu să tresară.

— Da, doamnă.

Ea luă magnetofonul, pe care îl scoase din priză, după care părăsi încăperea, fără să-i mai arunce vreo privire.

Capitolul al IV-lea

Helga îl zări în holul hotelului pe doctorul Bellamy, care ieșea din lift. Acesta îi zâmbi încurcat, în timp ce o întâmpina.

— V-am căutat, doamnă Rolfe. Mi s-a spus că erați plecată.

Ea ridică ochii, spunându-și că avea în față un bărbat bine, însă nu pentru ea. Nu părea prea sigur pe el, așa că și-l imaginea transpirând abundant în timp ce făcea dragoste.

— Tocmai m-am întors. Cum se mai simte, doctore?

— Face progrese care ne dau speranțe. Îi voi telefona doctorului Levi.

Bellamy o conduse pe Helga departe de mulțime, într-un colț liniștit al salonului.

— Luați loc, doamnă Rolfe, vă rog.

Ea se instalează pe o canapea și caută în geantă după țigări. Se așează și doctorul Bellamy alături de ea. Înainte de a scoate cutia cu chibrituri, doctorul îi oferă un foc și ea își aprinde țigara.

— Mă gândesc să-i spun doctorului Levi că soțul dumneavoastră ar putea fi transportat chiar mâine la spitalul din Paradise City. Și-a recăpătat forțele, așa că, sub efectul calmantelor, sunt sigur că starea sa nu se va agrava pe timpul călătoriei. Totuși, există un mic risc, despre care vreau să discut cu doctorul Levi. Inima sa...

Bellamy ridică brațele.

— Și mai este o neliniște a lui. Infiriera afirmă că e tulburat din cauza unei scrisori.

— Da, murmură Helga, coborând privirea. Numai că el are o mulțime de hârtii și nu sunt sigură pentru care dintre scrisori e îngrijorat.

Tăcură un timp, după care Bellamy se hazardă:

— Dacă doctorul Levi e de acord, transportarea poate avea loc mâine, în cursul zilei. Voi reveni după-amiază, să vă anunț care e situația exactă.

După plecarea doctorului, ieși în soarele strălucitor, la o plimbare prin locurile de agrement ale hotelului. Erau clienți care jucau tenis; mai mulți se strânseseră în jurul piscinei. Își găsi un fotoliu mai la o parte, la umbra unui palmier, unde, asigurându-se că nu se afla nimeni prin apropiere, scoase din geantă magnetofonul și ascultă banda. Vocea îngrozită a băiatului se auzea clar. Înregistrarea era excelentă. Dădu din cap, satisfăcută.

Se gândi la metis. Probabil că nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Ea, cu douăzeci și patru mai mulți, i-ar fi putut fi mamă. Tortura dorinței o copleși. Niciunul dintre amanții ei nu fusese atât de tânăr și, cu toate acestea, așezată acolo la umbră și-l dorea cu ardoare. Își imagina că l-ar fi putut iniția în tainele dragostei. Mărturia lui înregistrată îl făcea să fie la mâna ei. Era un animal tânăr, iar animalele tinere pot fi dresate.

Mâine avea să se întoarcă în marele oraș Paradise City. Herman urma să stea în spital. Rămase pe gânduri un moment, apoi dădu hotărâtă din cap. Avea să-l ia pe băiat la Paradise City. Nu se punea problema unui refuz. Iar o dată ajuns acolo... Lăsa să-i scape un suspin nervos. În același timp, avea să-l smulgă și din ghearele lui Jackson. Lucru foarte important. Gândul îi zbură apoi la femeia aceea grasă, mama puștiului, cu siguranță. La ea trebuia să ajungă mai întâi și abia apoi să-l anunțe pe el. Mamele sunt de multe ori dificile, neîncrezătoare. O femeie originară din Antile! Cu siguranță, avea s-o poată manipula. Fiecare lucru la timpul lui, își zise ea. *Atacul e cea mai bună apărare*. Trebuia să câștige timp, să-l facă pe Jackson să aibă

răbdare.

Întoarsă în apartamentul ei, se așează la birou și, pornind alt magnetofon, copie banda. Ascultă și, mulțumită, introduse într-un plic mare primul aparat, sigilă plicul, își scrisese numele pe el, apoi puse cel de-al doilea magnetofon în geantă. Deschise cartea de telefon. Găsi numărul lui Jackson și-i ceru centralistei să-i facă legătura.

Jackson răspunse cu glasul său jovial.

— Agenția „Discretion”. Jackson la telefon, bună ziua.

— Bună ziua, domnule Jackson, pari destul de în formă, i-o întoarse ea cu răceală.

— Cine-i la telefon?

— Nu-mi recunoști vocea, domnule Jackson? Te credeam profesionist.

— A... dumneavoastră sunteți.

— Da. Mica noastră tranzacție va fi puțin întârziată. Banca din Nassau are nevoie de o confirmare de la banca mea. Absurd, nu-i așa? O să te sun eu.

Închise. Asta rezolva problema cu Jackson, cel puțin momentan. Era sigură că el nu va trece la acțiune fără să aibă certitudinea că nu va primi banii. Întârzierea o lăsa să respire puțin.

Telefonul începu să sune. Zâmbi. „Nu, domnule Jackson, gândi ea, trebuie să înveți să ai răbdare.” Fără să ridice receptorul, luă plicul pregătit și coborî. La recepție îl găsi chiar pe directorul adjunct.

— Ați putea să-mi puneți acest plic într-o cutie de valori? Cât despre magnetofone, le păstrez pe toate patru. Vor fi niște cadouri amuzante. Treceți-le pe nota mea.

— Cu siguranță, doamnă Rolfe.

Primi o chitanță, pe care o băgă în geantă.

— Mi-ați putea face rost de o mașină nu prea mare, fără șofer? se adresă ea recepționarului.

— Bineînțeles, doamnă Rolfe. Un Buick, model nou, poate?

— Nu... Mi-ar fi de ajuns un Mini.

Omul ridică sprâncenele, înclinându-se.

— În zece minute, doamnă.

— Știți pe unde se află Hinkle?

— Pe cea de-a doua terasă, doamnă. Doriți să trimit după el?

— Nu, mulțumesc.

Traversă terasa întinsă, coborî cele câteva trepte de marmură și îl zări pe Hinkle, instalat într-un fotoliu comod, cu o carte în mână. Purta un costum alb, lavalieră și o pălărie panama dată pe ceafă. Părea un episcop profitând de o binemeritată vacanță.

— Ce citești acolo, Hinkle? îl întrebă Helga.

Acesta ridică mai întâi privirea de pe carte, apoi sări în sus, scoțându-și pălăria.

— Un eseu de John Locke, doamnă.

— John Locke?

— Da, doamnă. Un filosof englez din secolul al XVII-lea. În această lucrare el se ridică împotriva dogmei ideilor neconfirmate, aducând dovezi că experiența te ajută să știi totul. Extrem de interesant.

Helga clipi de câteva ori.

— Ia te uită! Nu știam că ești atât de cultivat, Hinkle.

— Mă străduiesc să-mi îmbogățesc cunoștințele, doamnă. Aveți nevoie de mine?

— Stai jos, te rog.

Se așează și ea într-un fotoliu de grădină. După o scurtă ezitare, Hinkle se așează pe marginea fotoliului său, cu pălăria pe genunchi.

— Doctorul Bellamy spune că domnul ar putea fi transportat chiar mâine la Paradise City, dacă doctorul Levi este și el de acord.

Chipul lui Hinkle se luminează.

— Iată o veste bună!

— Da. Va trebui, probabil, să te ocupi de el pe timpul spitalizării. Aș dori să angajez personal suplimentar, pentru a te elibera de obligațiile de acasă.

— Adevărat, doamnă? se arată mirat Hinkle și vocea sa scăzu cu câteva tonuri. Vă pot asigura că nu am nevoie de niciun ajutor.

Se așteptase la o rezistență din partea lui, așa că era pregătită. Era obișnuită să fie ascultată.

— Există un băiat care lucrează aici, la hotel, rosti ea sec. S-ar părea că e inteligent și ascultător. Îmi place să ajut tinerii, atunci când pot. Mă gândesc să-l iau la noi, așa că aş dori să-l dresezi puțin, încredințându-i sarcini mai puțin importante. Poți face asta pentru mine, Hinkle?

Acesta o privi atent și, citindu-i pe chip hotărârea luată, tuguie puțin buzele, înclinându-se.

— Cum dorește doamna.

— Nicio veste de la domnișoara Sheila?

— Încă nu, doamnă.

Ea se ridică, urmată de valet.

— În cazul acesta, te las cu domnul Locke, îi zise femeia, zâmbind. Dick Jones... Așa-l cheamă pe băiat. Îl vei plăti cu o sută de dolari pe săptămână, plus casă și masă. Ai grijă să-și merite banii. O să-i spun să te caute, Hinkle.

— Foarte bine, doamnă.

Ea se întoarce în hotel, unde îi fusese pregătită o mașină Mini-minor. Îi mulțumi recepționarului, după care, la volanul vehiculului, se îndreptă spre locuința lui Jones.

Parcă în fața numărului 1150, coborî, deschise poarta și străbătu scurta alee năpădită de ierburi sălbatice. Simțea privirile stupefiate ale negrilor așezați pe treptele pridvoarelor sau ale verandelor învechite.

Bătu la ușă, fără să le acorde vreo atenție. După câteva clipe, femeia cea grasă, cu părul sur, îi deschise. Ochii negri, injectați de sânge, se rotunjiră la vederea acelei doamne albe, delicate, îmbrăcată elegant, oprită în prag.

— Doamna Jones? murmură Helga zâmbind. Aș dori să vă vorbesc despre Dick.

Femeia cea grasă o cercetă cu atenție. De când Helga o văzuse prima dată așezată pe trepte, citind o revistă, se schimbase, purtând în prezent o rochie de bumbac, roșie, curată, bine călcată și un batic roșu cu galben, pe cap.

— Fiul meu?

Vocea îi era moale și joasă. Helga își imaginează un glas superb de contraalto izbucnind din acel trup.

— Sunt doamna Herman Rolfe. Am putea vorbi un moment?

— Doamna Rolfe? exclamă mirată femeia și ochii i se holbară mai tare uitându-se apoi, peste umărul vizitatoarei, către curioșii de pe trepte. Intrați, vă rog.

O conduse pe Helga într-un salonaș foarte curat. Mobilierul se compunea dintr-o canapea veche, două fotolii deșelate, un televizor vechi și o masă pe care trona o plantă verde. Pe unul dintre pereți o fotografie mărită, într-o ramă aurie, înfățișa un bărbat alb, înalt și suplu, foarte zâmbăreț. Purta un costum necălcăt, care fusese odată alb, iar poza studiată pe care și-o luase avea ceva demn de milă; un ratat fericit, gândi Helga, plantator de trestie de zahăr, cu siguranță, însă unul care nu se zbătuse prea mult. Privind mai de aproape, remarcă trăsăturile armonioase moștenite și de Dick Jones.

Doamna Jones închise ușa.

— Am citit azi-dimineață în ziar despre domnul Rolfe, îngăimă încurcată femeia de culoare. Vă compătimesc. E o încercare teribilă pentru un om de mare valoare ca el.

— Mulțumesc.

Urmă o perioadă de tăcere, în care cele două femei aparținând unor lumi opuse se cercetară atent, apoi doamna Jones propuse:

— N-ați vrea să luați loc, doamnă? Nu-i prea mare lux aici, dar e un cămin.

— Acela e soțul dumneavoastră? întrebă Helga, arătând spre fotografie.

— E Henry Jones... un om de nimic, dar care, mulțumesc lui Dumnezeu, mi l-a dăruit pe Dick.

— Am venit să vă vorbesc despre fiul dumneavoastră, doamnă Jones...

Helga ar fi dorit să fumeze, însă instinctul îi spunea că femeia aceea grasă, de culoare, s-ar fi simțit deranjată; or, ea ținea s-o aibă de partea ei.

— El se ocupă de apartamentul meu de la hotel. Mi-a făcut impresia unui tânăr educat, plin de bunăvoință. Am nevoie de personal pentru casa mea de la Paradise City... în apropiere de Miami. Pentru Dick, ar fi o ocazie excelentă să se perfecționeze, însă, înainte de a vorbi cu el, m-am gândit că ar fi bine să vă cer

păreră, zâmbi iarăși Helga. Valetul meu se va ocupa de fiul dumneavoastră, va fi bine plătit și va avea ocazia să călătorească, la New York, în Europa...

— Mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă doamna Jones, ridicând brațele către cer. O mare doamnă, ca dumneavoastră, să se ocupe de fiul meu?

Helga se sili să râdă.

— Așa sunt eu, doamnă Jones. Bani îmi permit să ajut oamenii. Văzându-l la lucru pe fiul dumneavoastră, mi-am zis că l-aș putea ajuta, el însuși fiindu-mi de folos. Știu ce înseamnă pentru mame copiii lor. Nu mi-ar plăcea nici mie să fiu despărțită de un fiu bun ca el, însă mi-aș spune că ar trebui să-l las să-și încerce norocul.

Doamna Jones, devenită brusc curioasă, o privi în ochi pe Helga.

— Aveți copii, doamnă?

„Vorbești prea mult, trase un semnal de alarmă Helga. Fii atentă.”

— Din păcate nu, însă am în memorie sentimentele pe care tatăl meu le avea pentru mine, răspunse vizitatoarea pe un ton viu.

— Dick e un băiat bun, o asigură doamna Jones. Are ambiție. Uite, să vă mărturisesc ceva. Își dorea mult o motocicletă. Visa pur și simplu motocicleta asta și s-a apucat să economisească ban cu ban. La hotel, câștigă șaptezeci de dolari. Pentru cei ca noi, e un salariu bun. Îmi dă mie treizeci, iar restul îl pune deoparte. Și, uite-așa, îl văd într-o zi venind acasă călare pe motocicleta aia. A reușit să economisească o mie de dolari. Vă dați seama? O mie de dolari! Dar știți cum a reușit să facă asta, doamnă Rolfe? Nu tu o prietenă, nu tu un film sau o cafea, nici vorbă de țigări. Bănuț lângă bănuț, răbdare și, la urmă, a cumpărat motocicleta. Țsta e fiul meu, doamnă, un băiat bun. Mai bun nici că s-ar putea.

Văzându-i mândria și admirația de pe chip, Helga se întrebă care-ar fi reacția acestei mame credule dac-ar afla că motocicleta fiului ei îl costase mai mult de patru mii de dolari.

— Eu îi voi da o sută de dolari, plus masă și casă. Evident, va

trebui să merite banii ăștia, însă va putea face și economii. Aveți ceva împotrivă să lucreze pentru mine, doamnă Jones?

— Eu? se miră iar uriașa femeie, clătinând din cap. Doamnă, sunt originară din Haiti. Am lucrat pe o plantație de trestie de zahăr. Așa l-am cunoscut pe Henry Jones. Când băiatul meu a împlinit doisprezece ani, mi-am zis că nu mai puteam rămâne acolo. Am făcut economii și-am ajuns aici. A fost greu, dar voiam să-i ofer o șansă lui Dick; a găsit-o la hotel. Eu trăiesc doar pentru băiatul meu, doamnă. Luați-l cu dumneavoastră. O să-mi lipsească, dar va putea ajunge la New York, în Europa și să lucreze pentru oameni atât de bine situați, precum familia Rolfe... Nici n-aș fi îndrăznit să visez vreodată.

Helga se ridică.

— În cazul acesta, voi aranja totul. S-ar putea ca soțul meu și cu mine să plecăm la Paradise City chiar mâine. Dick ne va însoți.

Doamna Jones își împreună pe piept mâinile ei mari, deformate de muncă.

— Atât de repede, doamnă?

— Da, însă nu vă faceți griji. Va fi pe mâini bune.

Helga văzu lacrimile strălucind în ochii negri ai femeii.

— Sunteți o mamă înțeleghătoare, admirabilă.

Doamna Jones se ridică și ea.

— Fiul meu este admirabil, doamnă. Pentru el, nimic nu-i prea bun. Vă mulțumesc și Dumnezeu să vă binecuvânteze.

o

Întoarsă în apartamentul de la hotel, Helga telefonă la administrație.

— Vreau să vorbesc cu angajatul care se ocupă de camera mea. Cred că îl cheamă Dick. Vă rog să-i spuneți să urce la mine.

— E ceva în neregulă, doamnă? întrebă administratorul, îngrijorat.

— Totul e în regulă, răspunse cu răceală Helga. Vreau doar să vorbesc cu el.

— Sigur, doamnă Rolfe. Vi-l aduc imediat.

— Trimiteți-l pe el. De dumneavoastră nu am nevoie.

Închise, spunându-și că această cerere va stârni oarecare

vânzoleală, însă puțin îi păsa. Își aprinse o țigară, uitându-se la ceas. Era unu fără un sfert. Simțea nevoia să bea ceva, însă preferă să aștepte până când avea să coboare la restaurant.

După trei minute care i se păsură lungi, auzi o bătaie în ușă.

— Intră, rosti Helga.

Dick Jones intră nehotărât. În ochii săi întunecați se citea o ușoară teamă. Pielea îi era lucioasă de transpirație, în lumina limpede care inunda apartamentul.

— M-ați chemat, doamnă? bolborosi tânărul.

— Intră și închide odată ușa aia.

Se execută, făcând apoi câțiva pași, până în apropierea ei.

— Ascultă-mă cu atenție, Jones. Ești în încurcătură. Am discutat cu mama ta, îi zise ea și văzu cum îl trecură fiorii. Crede că ai pus bani deoparte, ca să-ți cumperi motocicleta, și că mașinăria asta costă o mie de dolari, cum i-ai povestit. Știu că te-a costat mai mult de patru mii de dolari. Și pot să i-o dovedesc mamei tale. Ce părere ai, ce va spune când o să afle?

Băiatul ridică brațele, în semn de implorare.

— Să nu-i ziceți, doamnă, se milogi Dick. Vă rog, nu-i spuneți nimic!

Ea scoase magnetofonul din geantă și îl puse pe masă.

Își ascultară în tăcere propriile voci, distincte și clare. Când se termină înregistrarea, Helga opri magnetofonul, uitându-se la băiat.

— Asta e o mărturisire, Jones. Recunoști că ai furat un document de valoare... Poliția își va spune cuvântul. Amicul Jackson și cu tine ați putea ajunge la pușcărie pentru cel puțin cincisprezece ani.

Pe băiat îl apucă tremuratul.

— Nu voiam decât motocicleta, doamnă.

— Și, ca s-o obții, ai devenit hoț. Mama ta mi-a relatat că ești un fiu admirabil. Ce-ar crede ea despre un băiat admirabil și... hoț.

El nu răspunse. Rămase încremenit acolo, în fața ei, cu transpirația șiroind și chipul cenușiu.

Îl lăsă să fiarbă în suc propriu, apoi, după un răstimp destul de lung, continuă:

— Vei părăsi Nassau, Jones. O să vii să lucrezi pentru mine, la Paradise City. Vreau să te smulg din ghearele lui Jackson. Vei fi plătit, dar vei face exact ce ți se va spune. Domnul Hinkle, valetul meu, se va ocupa de tine. Nu ai voie să-mi pricinuiești niciun necaz. Mama ta este de acord. Fă-ți bagajele și să fii gata pentru mâine dimineată. E clar?

Ochii lui negri se rotunjiră.

— Dar, doamnă, nu vreau să plec. Aici locuiesc, am casa mea, o slujbă bună. Nu vreau să plec!

— La asta ar fi trebuit să te gândești înainte să ajungi hoț, i-o întoarce Helga, fără milă. O să faci ceea ce-ți spun eu, altfel te denunț domnului Henessey, care nu te va menaja, fii sigur. Ne-am înțeles?

El își frânse mâinile.

— Și ce-o să fac cu motocicletă mea? Doamnă...

— Dă-o dracului, pe nenorocita aia de motocicletă! strigă Helga, furioasă. Ieși afară! Vei pleca mâine!

Îngrozit, cu privirea fixă, băiatul se dădu înapoi cu spatele, către ușă.

— O să te cheme Hinkle. Vei face tot ce-ți cere, fără să crâcnești. Și caută să-l eviți pe Jackson. Ai înțeles?

— Da, doamnă.

— Atunci, du-te!

Ieși cu capul plecat, ca un câine bătut.

Helga stinse țigara, dându-și seama că-i tremura mâna. *Atacul e cea mai bună apărare.* Nu putea să-și ierte nici moartă că-l îngrozise pe tânărul metis, însă fusese nevoită. Lupta doar pentru propriul ei viitor.

Consultând cartea de telefon, găsi o singură altă firmă de detectivi, British Agency, al cărei director era domnul Frank Gritten. Ceru centralistei să-i facă legătura. Îi răspunse un glas de femeie, răspicat și eficient:

— British Agency. Ce doriți?

După o scurtă ezitare, Helga răspunse:

— Sunt doamna Herman Rolfe. Aș dori să discut cu domnul Gritten, astăzi, la ora trei după-amiază.

— Doamna Herman Rolfe?

Helga își imagina fața uluită a secretarei.

— Exact.

— Sigur că da, doamnă Rolfe. Domnul Gritten vă va primi cu plăcere la ora trei.

Helga închise.

Rămase pe gânduri, îndelung. Riscul era mare, însă n-avea decât de câștigat... Sau de pierdut.

Coborî în hol și anunță recepționarul că urma să ia masa de prânz la rotiserie. Ceru să i se rezerve o masă într-un colț liniștit și ieși pe terasă. Hinkle nu se afla acolo. Nu și-l putea imagina făcând baie în ocean, cu toate că, dacă stătea să se gândească bine, nimic din ceea ce făcea Hinkle n-o mai surprindea.

Urcă la volanul mașinuței Mini, îndreptându-se către Banca din Nassau, unde ceru să-l întâlnească pe director. Fu imediat introdusă în biroul acestuia. Plăcuța de pe birou o informă că se numea David Freeman; era un englez jovial și rubicond, care se ridică rapid.

— Sunt încântat să vă văd, doamnă Rolfe, spuse directorul, arătându-i un fotoliu. Cu ce vă pot fi de ajutor?

Helga se așează.

— Am cerut ieri să mi se pregătească cincisprezece mii de dolari în numerar, domnule Freeman.

— Desigur. Dispozițiile dumneavoastră au fost îndeplinite.

— Doresc zece mii în bancnote de o mie. Să fie notate seriile bancnotelor. Vă voi semna o chitanță, pe care aș vrea să fie trecute și aceste serii.

Freeman ridică sprâncenele, însă, văzând expresia glacială și dură a clienței sale, socoti că era preferabil să nu manifeste prea multă curiozitate.

— Sigur, doamnă Rolfe. Voi da ordine în acest sens.

Ridică receptorul telefonului și dădu câteva instrucțiuni, apoi adăugă:

— Sper că domnul Rolfe se simte mai bine.

— Da, mulțumesc, încuviință ea, după care, adunându-și curajul, continuă: domnule Freeman, mi-ați putea spune ce reputație are British Agency? Este de încredere?

— Cu siguranță, doamnă Rolfe, o asigură Freeman, dar chipul

său roșiatic îi trăda surpriza. Puteți avea toată încrederea; domnul Gritten, directorul, este un fost inspector principal al poliției din Nassau. Și un vechi prieten de-al meu. Un om de toată încrederea, cinstit și integru.

— Mai există, mi se pare, agenția „Discretion”?

Freeman se strâmbă.

— Între noi vorbind, nu v-aș recomanda-o.

— Mulțumesc.

Apăru un funcționar, aducând zece bancnote de o mie de dolari și chitanța, pe care Helga o semnă, asigurându-se că fuseseră notate seriile bancnotelor. Puse banii în geantă.

Aruncându-i lui Freeman o privire rece, Helga zise:

— Păstrați la loc sigur această chitanță. Ar putea deveni probă capitală într-un eventual proces, pentru o afacere gravă.

— Înțeleg, doamnă Rolfe.

Chipul buimac al lui Freeman exprima limpede că și-ar fi dorit să priceapă ceva, însă în fața lui se afla soția lui Herman Rolfe, așa că își spuse că nu era cazul să pună întrebări indiscrete soției unuia dintre cei mai bogați oameni din lume.

Mulțumită de activitățile dimineții, Helga se întoarse la hotel. Bău de una singură o votcă, pe terasă, și se duse să ia un prânz ușor la rotiserie. Cum mai avea o oră până să plece la British Agency, urcă în cameră, unde, lungită pe pat, recapitulă ce avea să-i spună domnului Gritten.

Soneria telefonului îi întrerupse gândurile.

— Sunt doctorul Bellamy, doamnă Rolfe. M-am sfătuit cu doctorul Levi. Crede, ca și mine, că soțul dumneavoastră este transportabil și a vorbit cu domnul Winborn despre asta. Va fi pregătit un avion-taxi, mâine, la ora două.

— O veste excelentă, doctore. Mulțumesc pentru tratamentul acordat soțului meu.

Telefonă apoi la recepție, cerând să fie găsit Hinkle. În zece minute, valetul apăru. Îi repetă ceea ce spusese doctorul Bellamy.

— Aranjează în așa fel să-mi pregătească cineva bagajele pentru mâine dimineață, Hinkle, te rog. Te-aș ruga, de asemenea, să iei legătura cu băiatul acela, Dick Jones, și să ai

grijă să fie pregătit de plecare împreună cu noi, da?

Hinkle se înclină.

— Bine, doamnă.

După plecarea lui, părăsi și ea hotelul, ducându-se cu mașina la birourile British Agency, pe Ocean Avenue.

Cercetând panoul mare din hol, află că agenția „Discretion” a lui Harry Jackson se afla la etajul trei. Deasupra, la patru, era sediul British Agency, director Frank Gritten.

Luă ascensorul, urcând cele patru etaje. Fu primită de o doamnă în vârstă, cu maniere hotărâte.

— Domnul Gritten vă așteaptă, doamnă Rolfe, zise secretara și o conduse pe Helga într-un birou încăpător, luminos.

Tratament rezervat oamenilor marcanți, gândi Helga; cât va mai dura oare?

Frank Gritten avea exact înfățișarea unui fost ofițer de poliție, masiv, înalt, cu păr înfioat, alb, ochi albaștri, pătrunzători și cu o expresie gravă care inspira încredere.

— Luați loc, doamnă Rolfe. Vă rog. Am fost profund mâhnit să aflu despre accidentul soțului dumneavoastră.

Helga se așează. Îl privi pe Gritten fără ocol, drept în ochi.

— Am fost la domnul Freeman, la Banca din Nassau. M-a încredințat că pot avea deplină încredere în dumneavoastră, domnule Gritten.

Acesta zâmbi, instalându-se la biroul său.

— Freeman și cu mine suntem prieteni de ani buni. Da, doamnă Rolfe, puteți avea încredere în mine. Cu ce vă pot ajuta?

— Domnule Gritten, soțul meu e bolnav de multă vreme. Infirmitatea i-a afectat judecata. Și-a băgat în cap că i-aș fi infidelă, declară Helga, continuând să privească direct ochii gânditori și totodată pătrunzători ai fostului polițist. În urmă cu trei zile, a angajat un agent de informații pentru a mă urmări. Un anume Harry Jackson.

Gritten încuviință impasibil, din cap.

— Chiar a doua zi, după ce apelase la serviciile detectivului, soțul meu a suferit acea criză. Detectivul își face probleme pentru onorariul său. După cum afirmă, când soțul meu l-a angajat, nu au fixat niciun preț. A venit să mă caute, cerându-mi

să-l plătesc. Susține că ar fi lucrat două zile, angajând și doi oameni care să mă urmărească. Aș dori să-mi spuneți, după opinia dumneavoastră, cam ce sumă ar fi rezonabilă pentru această muncă?

Gritten luă o pipă veche.

— Îmi permiteți să fumez, doamnă Rolfe?

Helga făcu un gest ușor, de nerăbdare.

— Da, bineînțeles.

El îi explică, îndesând pipa:

— Are dreptul la cheltuieli. Minimum, ar fi trei sute de dolari. Pentru un client de importanța domnului Rolfe, ar putea pretinde în mod rezonabil o mie de dolari. Plus încă o sută de dolari pe zi, de cheltuială. Pentru două zile muncite, îi puteți da o mie două sute de dolari, niciun cent în plus.

— Domnul Jackson îmi pretinde zece mii de dolari.

Privirea albastră a lui Gritten deveni ca oțelul.

— Aveți vreo dovadă, doamnă Rolfe?

— Nimic în scris.

— Vorbim între noi, doamnă. Nimic din ce-mi spuneți nu va ieși din acest birou. Vă voi vorbi cinstit, la rândul meu, cu toată încrederea. De șase luni, poliția din Nassau încearcă să-i suspende licența lui Jackson. Este bănuir de șantaje, însă până în prezent n-a reușit să obțină nicio dovadă. Dacă ați putea și ați fi de acord să aduceți dovada că vă pretinde zece mii de dolari pentru două zile de muncă, poliția ar pune capăt activităților lui.

— Dar cum se face, domnule Gritten, că el este corespondent al agenției de investigații Lawson, din New York, o firmă cunoscută ca foarte onorabilă?

Gritten trase un fum din pipă.

— Jackson a fost unul dintre agenții lor. În urmă cu patru ani, a venit să se stabilească aici, pe cont propriu. Agenția Lawson l-a ajutat. Anul trecut, Jackson a făcut cunoștință cu o cântăreață de cabaret, care i-a devenit amantă. Este foarte pretențioasă și, ca să n-o piardă, Jackson a început să cheltuiască din greu. Acum e strâmtorat cu banii și, după ceea ce-mi relatați, pare gata de orice, ca să facă rost de ceva verzișori.

Cunoaște-ți dușmanul! Helga simți un moment de triumf. Soarta îi oferea noi atuuri.

— Ce știți despre acea femeie, domnule Gritten?

Fostul polițist scoase pipa din gură.

— Dacă doriți să-l puneți pe Jackson la locul lui, doamnă Rolfe, ar trebui să veniți cu mine la poliție, care vă va proteja în cel mai discret mod cu putință.

— Vă mulțumesc, domnule Gritten, dar prefer să mă ocup singură de Jackson, răspunse sec Helga. V-aș fi însă recunoscătoare dacă mi-ați da toate detaliile posibile. Cine este acea femeie?

— Se numește Maria Lopez. Lucrează la clubul *Blue Bird*. Este soția lui Ed Lopez, proprietarul unui vas pe care-l și pilotează, cu care asigură curieratul în toate insulele arhipelagului. Un tip interesant. Poliția îl supraveghează de multă vreme. E capul unei bande, numite *Capetele de mort*. Acest gangster îi terorizează pe toți cei care lucrează în docuri; dă amenzi, cere taxe, nedându-se îndărăt de la crimă. Lopez este la fel de periculos ca un câine turbat, doamnă Rolfe.

— Nu are grijă de nevastă-sa?

Gritten zâmbi.

— Ba bine că nu! O adoră! După cum vă spuneam, acest Lopez e un individ interesant. O dată ce capătă încredere în cineva, nu-și mai pune întrebări. Are încredere deplină în soția lui.

— Și totuși, Jackson și cu ea...

— Maria e lăcomă, iar Jackson cheltuiește ceva bani pentru ea. Sunt conștienți amândoi de riscul pe care-l presupune legătura lor, așa că sunt mai mult decât discreți și nimeni, în afară de poliție, nu e la curent cu relația lor.

— S-ar zice că Jackson stă pe dinamită, nu?

Zâmbetul lui Gritten deveni larg.

— Este o figură de stil, doamnă Rolfe.

Helga se ridică.

— Vă mulțumesc. Mi-ați fost de foarte mare ajutor. Cât vă datorez?

— Doamnă Rolfe, rosti Gritten, ridicându-se la rândul său,

am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Dacă-mi veți scuza expresia, s-ar părea că sunteți ceea ce prietenii mei americani numesc o femeie afurisit de dură. Tot ceea ce v-am spus ca să-l puteți înfunda pe Jackson e gratis. Vă doresc toate cele bune și nu uitați, din suflet vă rog, că și Jackson e al naibii de dur. Dacă vreodată veți avea nevoie de ajutor, sunt la dispoziția dumneavoastră.

— Nu voi avea nevoie de ajutor, domnule Gritten, dar vă mulțumesc oricum.

După care, adresându-i cel mai fermecător surâs al ei, părăsi biroul și coborî pe scări, fără să mai aștepte liftul.

Ajunsă la hotel, se uită la ceas. Era patru și douăzeci de minute. Se gândi la lungile ore de așteptare, dinaintea confruntării cu Jackson.

Numai dacă n-ar fi atât de singură! Dacă ar avea măcar pe cineva care s-o ajute să treacă mai ușor timpul până dimineață! Nici nu se punea însă problema de a-și asuma vreun risc. Trebuia să rămână în apartament, să ia masa de seară fără nimeni alături, pe terasă, iar apoi să înghită două somnifere, singura companie posibilă.

Surâse cu amărăciune. Una dintre cele mai bogate femei din lume și disperată de singurătate!

A doua zi dimineață, la ora nouă, Hinkle apăru împingând măsuta lui rulantă.

— Sper că doamna a dormit bine, glăsui Hinkle încet, turnând cafeaua.

— Foarte bine, mulțumesc.

Cele două pastile îi asiguraseră doamnei Rolfe un somn liniștit. Se simțea destinsă, însă cu mintea limpede.

— Sunt sigură că ești fericit de întoarcerea acasă, Hinkle.

— Da, doamnă. Viața la hotel îmi displace profund.

— Domnul a avut o noapte liniștită?

— Așa s-ar părea. I s-au administrat calmante, doamnă.

Ea bău o înghițitură de cafea.

— Pe Jones l-ai văzut?

Chipul lui Hinkle se întunecă.

— Da, doamnă. Va fi gata de plecare după micul dejun.

— Mi se pare a fi inteligent, remarcă ea pe un ton neutru.

— Așa s-ar părea. Desigur, mai are multe de învățat.

În glasul lui Hinkle se simțea dezaprobarea.

Așadar, Dick – pentru ea era Dick, de-acum – nu crease probleme. Își simți inima bătând cu putere.

— Trebuie să ies în dimineața asta. Voi mânca de prânz la braserie.

— Bagajele sunt pregătite, doamnă. Mă voi ocupa de nota de plată. Plecarea va fi la ora unu și jumătate.

— Îmi ești de mare ajutor, Hinkle, îl flată ea, zâmbind cu căldură.

— Doamna e prea bună. Am pus ordine în îmbrăcămintea și actele domnului... Dosarul roșu cu scrisoarea către domnul Winborn nu se mai afla acolo.

Pe Helga o trecură fiorii. Ar fi trebuit să se gândească la acest amănunt. Reflectă rapid. Încrederea lui Hinkle era vitală pentru ea. Situația devenea extrem de periculoasă; trebuia să-l aibă de partea ei.

— Ai fost atât de bun, să mă asiguri că aveam aprobarea dumitale, spuse Helga liniștită, străduindu-se să-l privească în față. Nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt, pentru că ai avut încredere să-mi destăinui despre scrisoare. Te-ai purtat ca un adevărat prieten, Hinkle, iar eu am mare nevoie de unul.

Expresia de pe chipul lui Hinkle se îndulci. Se înclină discret, iar ochii i se umeziră. Ea înțeluse imediat că era pe calea cea bună.

— M-ai sfătuit să citesc scrisoarea. Am făcut acest lucru, Hinkle, și îți datorez scuze. Când mi-ai zis că intelectul domnului s-a diminuat, nu te-am crezut. Nu puteam să-mi imaginez că se îmbolnăvise mental. Ieri l-am văzut și am constatat, pe loc, că așa este. Îmi dau seama că ești mult mai perspicace decât mine. Mi-a adresat o privire plină de ură, a fost îngrozitor. Am auzit că persoanele care suferă de tulburări mentale se întorc împotriva celor pe care-i iubesc cel mai mult. Noi am fost întotdeauna atât de apropiați... atât de fericiți împreună. Am făcut tot ce a fost posibil pentru el...

Își ascunse fața în palme și simulă un suspin, străduindu-se

să stoarcă și câteva lacrimi.

— Doamnă, vă rog, vă faceți rău, bolborosi Hinkle cu glas nesigur. Mi-aș putea permite să...

Ea ridică fruntea. Pe obraz i se prelinse o lacrimă.

— Nu, Hinkle, te implor. Ne face prea rău amândurora. Ai fost atât de bun cu mine. Am citit scrisoarea. Dacă domnul Winborn ia cunoștință de conținutul ei, viața mea e terminată... Știu, ca și dumneata, că, dacă starea domnului ar fi fost normală, n-ar fi conceput niciodată o asemenea scrisoare, atât de crudă, de nedreaptă. Am luat-o...

Închise ochii, din care se prelinse încă o lacrimă.

— Doctorul Levi crede că domnul n-o mai duce mult. Voi păstra scrisoarea la loc sigur. Dacă el își va reveni, voi strecura la loc scrisoarea, printre hârtiile din birou; dar, dacă moare – mă rog la Dumnezeu să-l ajute să se însănătoșească și să învingă această boală mentală – voi distruge scrisoarea. Spune-mi dacă greșesc.

— Doamnă, răspunse Hinkle, cu vocea gătită, nu v-aș fi sugerat să citiți această scrisoare dacă n-aș fi sperat că o veți lua. E un lucru foarte trist, șocant chiar. Mi-e teamă că domnul ar putea fi foarte bolnav. Ați procedat bine. Ar fi o mare mulțumire pentru mine dacă mi-ați permite să rămân în serviciul dumneavoastră.

Helga se întoarse brusc, ca nu cumva Hinkle să-i surprindă privirea victorioasă.

— Mulțumesc, Hinkle, șopti ea.

Așteptă până când ușa se închise în urma lui, după care scoase un oftat profund, de ușurare. Jocul era încă în favoarea ei. Dragul de Hinkle, atât de bun și credincios!

Simți o ușoară remușcare, pentru că se folosisse de el, însă o alungă imediat din minte.

Atacul e cea mai bună apărare.

Și-acum, Jackson!

Peste o oră, parcă mașina pe Ocean Avenue și urcă până la etajul al treilea al clădirii de birouri. Bătu la ușa din sticlă mată, o deschise și pătrunse într-o anticameră mică.

Se simțea stăpână pe ea, iar nervii de oțel îi insuflau un curaj

vecin cu sacrificiul. Urma să afle curând dacă Jackson putea fi învins cu o cacealma curajoasă sau era, într-adevăr, dat dracului de dur, cum pretindea Gritten.

La un birouaș simplu stătea o negresă tânără, cu păr înfioiat. Purta blue-jeans decolorați și o cămașă bărbătească în culori tipătoare, cu poalele înnodate sub sâni. Citea o revistă de cinema. Zărind-o pe Helga, deschise ochii mari. În mod voit, Helga îmbrăcase un costum taior gri, iar la gât purta doar un șirag de perle. Siguranța ei glacială și privirea dură păreau s-o hipnotizeze pe fată.

— Cu domnul Jackson, spuse sec.

— Da, doamnă.

Tânăra se ridică, deschizând o ușă din dreapta ei.

— Ai o clientă, anunță secretara.

Helga o dădu deoparte pe secretară, pătrunzând într-un birou amărât, puțin mai mare decât anticamera.

Remarcă, examinându-l, că ochiurile de geam erau murdare, covorul, tocit, iar dulapurile metalice, cam ruginite.

Jackson, care citea niște pronosticuri de curse, se ridică dintr-o mișcare și scăpă ziarul din mână.

— Ei bine, asta da, surpriză! exclamă el, zâmbind forțat.

Helga îl privi fix. Nu mai era tipul atrăgător, impecabil cu care se întâlnește la *Perla din stridie*. Avea în față un Jackson în ținută de lucru, costum vechi, boțit, cămașă cu manșete murdare și o pată de grăsime pe cravată.

Helga așteptă ca fata să închidă ușa, apoi se așeză în fața biroului, pe un fotoliu de piele, ros.

— Sunt destul de grăbită, domnule Jackson. Domnul Rolfe și cu mine plecăm din Nassau cu avionul de ora două. M-a rugat să-ți achit onorariul.

Timp de o fracțiune de secundă, privirea trădă uluiala lui Jackson, după care acesta își reveni, râzând ușor.

— Amabil din partea lui, doamnă Rolfe. Sunt încântat să aflu că s-a pus pe picioare atât de repede.

— Cât îți datorează?

Jackson închise ochii pe jumătate.

— Ne-am înțeles, cred, asupra acestui lucru, doamnă Rolfe.

— Cât îți datorează? repetă Helga.

— Ați acceptat să-mi plătiți zece mii de dolari.

— Domnul Rolfe consideră această sumă prea mare.

Cu chipul devenit brusc impasibil, Jackson mârâi:

— Asta nu mă privește, doamnă Rolfe, zise el aspru și zâmbetul ironic, sigur de sine, reapăru. Asta o aranjați între dumneavoastră și el, nu?

Helga ridică din umeri. Deschise geanta, scoase cei zece mii de dolari și numără ostentativ bancnotele, punându-și-le pe genunchi.

— Dacă-mi dai o chitanță de zece mii de dolari pentru două zile de lucru, pe care s-o pot înmâna soțului meu, îți plătesc.

Zâmbetul care trăda siguranța dispăru.

— Așadar, jucați tare, nu? V-am avertizat doar, recunoașteți? N-o să vă meargă. Vă dau chitanță pentru o mie de dolari, restul sumei rămânând între noi, confidențială.

Se întrerupse, aplecându-se în față, și, cu ochii scânteind ca niște agate, întrebă:

— Mai aveți vreun magnetofon prin geantă?

— Da, încuviință Helga, dar nu e pornit. L-am adus ca să-ți dau să asculți o înregistrare făcută ieri. O discuție între mine și Dick Jones. Mucosul, cum îi spui dumneata.

Depuse aparatul pe birou. Jackson înțepeni.

— Poate că ești un detectiv profesionist, reluă Helga, dar ca șantajist nu te-ai dovedit a fi decât un amator.

— Credeți? mârâi Jackson, pe chipul căruia apăruse un zâmbet rău. Ascultă aici, păpușo, te am la mână, e clar? Dă-mi gologanii sau ți-i iau eu!

— Ești destul de prost ca s-o faci și pe asta, zise sigură de ea și puse teancul de bani pe birou. Deci, nu ești numai șantajist, ci și hoț.

Jackson întinse mâna după bani, dar se răzgândi. Se uită la ea, înciudat.

— Ce-ai pus la cale?

— Bună întrebare, ca să-ți folosesc propriile cuvinte! răspunse Helga, care începea să se amuze. Banca a notat seriile banilor, iar poliția, după cum mi s-a spus, abia așteaptă să calci

strâmb ca să-ți salte licența. Sunt în măsură să dovedesc că acești bani îmi aparțin. Poți dovedi că nu i-ai furat? Dar ia-i, nu te jena... Cu condiția să ai curajul, domnule Jackson, adăugă ea, cu glas liniștit, dar amenințător.

El se uită îndelung la bani, apoi la Helga. Chipul i se înroși brusc.

— Perfect! Ajunge, păpușo! Ți-am dat o șansă! Scrisoarea va ajunge la Winborn!

Helga izbucni în râs.

— Te-au lăsat nervii, domnule Jackson? Mă uimești. Nu ești decât un căutător prin gunoaie, amărât. Și cele cinci sute de mii de dolari pe care trebuie să-i împarți cu mucosul dumitale? Nici măcar nu mai ai tupeul să te bați pentru ei?

— Ascultă, scârbă ordinară...

— Ba nu, domnule Jackson. Dumneata ai să ascuți.

Porni magnetofonul. Când din difuzorul minuscul se auzi vocea înspăimântată a lui Dick Jones, Jackson avu o tresărire. Rămase împietrit până la finalul înregistrării, după care, înșfăcând aparatul, îl îndesă în buzunar.

— Nu te repezi, domnule Jackson, nu-i decât o copie, rosti apăsător Helga.

El o fulgeră cu privirea, trăsăturile regulate fiindu-i schimonosite de o furie fără margini.

— Îți închipui că se va ține seama de ce spune un împruțit de metis, în loc de ceea ce afirm eu? mârâi Jackson.

— Dar dumneata? Nu pari prea sigur.

Jackson se răsturnă pe spătarul fotoliului, făcând eforturi vizibile pentru a se potoli.

— E o cacealma bună, păpușo, dar nu se prinde. Încă puțin și m-ai fi păcălit, rânji bărbatul, încercând să pară stăpân pe el. Aproape, dar nu de tot. Niciun judecător nu va da o sentință în baza unei înregistrări pe bandă magnetică. Primul lucru pe care va dori să-l cunoască va fi conținutul scrisorii și cum ai reușit s-o sustragi dintre documentele soțului dumitale. Mă întreb cam ce-ai putea să-i explici, nu? Ce zici? Nu, puiule, degeaba încerci să mă tragi în piept. Comedia s-a sfârșit. Vreau zece mii de dolari curați, fără serii notate și cecuri la purtător pentru cinci

sute de miare, că dacă nu...

Ea îl studie și înțelese că dama fusese bătută de rigă, dar nu se sperie, pentru că, în cele din urmă, atuul cel mare îl avea tot ea.

— Credeam că banda înregistrată o să te sperie și o să te facă să-mi dai scrisoarea, domnule Jackson, zise ea calmă. Văd că te-am judecat greșit.

El o privi neîncrezător mai întâi, apoi chipul i se luminează și izbucni în râs.

— Ești o jucătoare înrăită, nu? Mă rog, se poate întâmpla oricui să mai ia și plasă. Bun, uite ce vei face...

— Știu ce am de făcut. Un lucru de care îmi e puțin silă, domnule Jackson. Te-ai dovedit un gunoi, așa că îți doresc moartea mai mult decât pe-a altcuiva.

El se încruntă.

— Mă ameninți?

— Cu tot regretul, domnule Jackson, mă obligi să te șantajez, așa cum ai procedat și dumneata.

— Ce tot spui? N-ai terminat cu tâmpeniile? Îți zic eu ce ai de făcut...

— O să-i telefoniez lui Ed Lopez, să-i relatez că i-o tragi nevastă-sii, declară Helga, accentuând fiecare silabă. Am să-i mai spun să ia legătura cu Frank Gritten, pentru a avea dovada. Ai fost urmărit, domnule Jackson. Iată, așadar, ce voi face dacă nu-mi înapoiezi imediat scrisoarea.

Jackson se făcu mic în fotoliu. Chipul i se albi brusc, deschise gura, iar ochii îi deveniră sticloși.

— Când ai ceva de ascuns, domnule Jackson, nu te distrezi șantajându-i pe alții, i-o trânti Helga. Dă-mi scrisoarea!

Cinci minute mai târziu, părăsi biroul, având în mână dosarul roșu. Trecu prin fața tinerei negrese uluite și începu să alerge pe scări în jos, până pe trotuar.

Capitolul al V-lea

În timpul întoarcerii la hotel, Helga avu impresia că niciodată cerul nu fusese atât de albastru, oceanul, atât de sclipitor și mulțimea care umplea plaja, atât de minunată, de veselă. Se simțea întinerită cu zece ani, radioasă și în plină formă.

Cel mai bun dintre generali, iată, nu pierdea nicio bătlie!

Pentru a doua oară, pusese cu botul pe labe un șantajist, ba încă, ce mai lovitură îi aplicase acelui gunoi! Prinsă într-un blocaj de circulație, se porni să râdă în hohote. Un domn în vârstă, într-o mașină vecină, o privi stupefiat. Îi dăruî un zâmbet larg. Domnul zâmbi și el, timid, după care întoarse capul.

Avea încă în fața ochilor expresia de om dărâmat a lui Jackson, când îi returnase dosarul roșu, scrisoarea și copia. Tremura, iar transpirația îi șiroia pe chip. Îi azvârlise o bancnotă de o mie de dolari, cerând chitanță. Mâna îi tremura în așa hal, încă abia reușise s-o semneze.

În timp ce-i smulgea chitanța, îi spusese cu dispreț:

— N-ai decât să te distrezi cât mai bine cu târfa dumitale, domnule Jackson. Nu te dau în gât, însă, mai devreme sau mai târziu, se va găsi cine s-o facă.

Zicând acestea, îl lăsase șah-mat.

„Uite cine era să-mi întunece aventura amărată”, gândi Helga, izbucnind iarăși în râs. Cele mai bune cărți erau încă la ea! Peste câteva ore, urma să se întoarcă acasă. Herman, internat în spital, n-avea s-o deranjeze. Se gândi la Dick Jones, la frumusețea lui, iar inima începu să-i bată cu putere. Își spuse că trebuia procedat cu grijă, numai că el era atât de tânăr, atât de plin de sevă! Seducerea lui ar fi reprezentat o aventură excitantă și numai Dumnezeu știa câtă nevoie avea de un strop de sare și piper în existența ei! Poate pentru prima oară în viață, abia aștepta să se întoarcă acasă. Până atunci, vila luxoasă, cu Herman omniprezent, fusese pentru ea ca un cavou, dar acum, gata! Cu Dick în preajma ei și Herman în spital, nu se mai gândea nici măcar la Elveția. Winborn îi promisese o sumă de bani în avans. Imediat după sosirea la Paradise City, urma să-i telefoneze, cerându-i să-i verse în cont suma discutată, transferând-o, evident, din contul elvețian.

Se uită la ceas. Încă două ore și jumătate până la plecarea din

Nassau. Hotărî să nu mai ia masa la braseria hotelului, care i se părea un loc prea sobru. La buna ei dispoziție s-ar fi potrivit mai bine un restaurant cu profil antilez. Nu avea importanță că era îmbrăcată atât de sobru. Avea intenția să se distreze și chiar voia o distracție pe cînste!

Parcurgând faleza, parcă în fața tavernei *Riviera*. Sala era ticsită de băieți și fete pe jumătate dezbrăcate. Amplificatoarele revărsau continuu muzică ritmată, săltăreață.

Un bărbat de culoare, îmbrăcat în alb, veni spre ea.

— O masă, doamnă?

Zâmbea cu gura până la urechi, semn că o recunoscuse.

Puțin îi păsa. Tot ce-și dorea era să danseze împreună cu tinerii.

— Da. Și o votcă dublă.

— V-ați simți mai în largul dumneavoastră în bikini, doamnă, propuse chelnerul. Avem de vânzare. Aveți și o cabină, în spate, să vă schimbați.

— E minunat! exclamă ea și izbucni în răs.

Peste zece minute stătea la o masă, îmbrăcată într-un bikini roșu aprins, cu alb, având paharul în față. Era încântată să constate că trupul ei zvelt suporta cu succes comparația cu cel al fetelor cu fese puternice, tremurânde, care se zbânțuiau pe ringul de dans.

Un tip înalt, suplu, cu părul până la umeri și un zâmbet plin de importanță, se apropie în pași de dans, îmbrăcat numai în slip.

— Nu se poate așa ceva, pușor... în localul ăsta, nimeni nu stă jos! Treci încoace! Zguduie-te!

Îl urmă în mulțime, abandonându-se ritmului. Câteva fete întoarseră capul, cercetând-o, însă majoritatea părea s-o accepte.

Zbuciumându-se dinaintea ei, băiatul o întrebă:

— Ești nouă pe-aici, baby, nu? Eu remarc toate tipesele, dar pe tine nu te-am mai văzut.

Tipesele! Îi venea să-l sărute!

Se simțea atât de excitată și fericită, încât nu mai avea nevoie nici măcar de băutură. Când muzica se opri, tipul îi propuse:

— Bronzul ăsta ar trebui întărit puțin, frumoaso. Înoți?

— Mai mult sau mai puțin...

— Facem o baie.

— De ce nu?

El o luă de mână, trăgând-o în fugă pe nisip, apoi în apă.

— Vino după mine, fetiço. Nu mă duc prea departe.

Se opri să-l studieze. Un tip în genul „fii atentă la mine”, gândi ea. Nu tu stil, niciun pic de viteză. Îi acordă un avans considerabil, plonjă rapid, îl ajunse și-l depăși, ca o săgeată. Înotă cam o sută de metri, după care se întoarse, așteptându-l. Când o ajunse, constată că băiatului îi pierise orice urmă de veselie.

— Auzi? Cine te crezi? Vreo campioană sau ce? mormăi acesta, acru.

Ea își dădu seama de greșeală. Bărbații! Voiau ca ei să fie primii în toate! Ar fi trebuit să se prefacă o nepricepută.

— De ce nu mi-ai spus că înoți atât de bine? Îți bați joc de mine?

Scânteia se stinsese. Nu se mai învăța minte odată!

— Mi se încălzește băutura, se scuză ea, după care se întoarse pe plajă lăsându-l mască, în urmă.

„Mai dă-i dracului de bărbați! își zise Helga ofuscată. Sunt buni doar să te folosești de ei când ai nevoie și să-i dai deoparte când nu-ți mai sunt de folos!”

Se șterse și îmbracă din nou rochia, în cabina din spate, plăti băutura neterminată, apoi se hotărî să mănânce singură la braseria hotelului. Plecă, auzind-o pe una dintre fete, în urmă:

— Ce mai caută și asta pe-aici?

„Mai du-te-n...”, o repezi în gând Helga.

Urcă în Mini, contemplând parbrizul prăfuit. Nici chiar așa. Fata aia o luase drept o pipiță sau mai rău.

Până când ajunse la hotel, își recăpătase buna dispoziție. Îi era foame, așa că se duse direct la braserie. Șeful de sală o întâmpină în prag, cu o mutră gravă.

— Scuzați-mă, doamnă Rolfe, ați fost căutată la recepție.

Îl privi din cap până-n picioare.

— Cine era?

— Valetul dumneavoastră, cred... Hinkle.

Se uită nerăbdătoare la ceas. Era ora douăsprezece și treizeci și cinci de minute.

— O să aștepte, replică ea sec. Acum mi-e foame.

După o scurtă ezitare, șeful de sală o conduse la o masă mai depărtată. Comandă o salată de crab, cu o jumătate de litru de vin alb.

N-avea de ce să-și amâne prânzul, își spuse ea; o încurcătură cu bagajele sau Dumnezeu știe ce.

Își termină, așadar, crabul, după care îl zări pe Hinkle, nehotărât, în pragul ușii. O simplă privire aruncată chipului valetului îi fu de ajuns doamnei Rolfe ca să mototolească șervetul și să se ridice. Îl ajunsese și îl urmă în hol, sub privirile curioase ale celorlalți clienți.

— Ei bine? Ce e?

— Domnul. Îmi pare rău să vă anunț că nu se simte bine deloc.

Îl privi fix, simțind o strângere de inimă.

— Nu se simte bine? Ce vrei să spui?

— Doctorul Bellamy e cu el chiar în acest moment. Doriți să urcați împreună cu mine, doamnă?

Fu scuturată de un fior, însă îl urmă pe Hinkle până la lift, conștientă de privirile personalului și ale mai multor turiști din hotel. În prezența liftierului care trăgea cu urechea, nu putea pune întrebări, așa că fu nevoită să aștepte să ajungă pe culoarul ultimului etaj.

— Deci, nu mai plecăm, Hinkle?

Nu era în stare să se gândească la altceva.

— Mi-e teamă că nu, doamnă. Recidiva domnului pare gravă.

Tot succesul ei triumfal asupra lui Jackson, perspectiva excitantă a întoarcerii acasă însoțită de Dick Jones se topiră precum zăpada la soare.

„Fir-ai al dracului, Herman!”, gândi ea. Însă imediat se simți rușinată. „Împuțito! Egoisto! Ți-ar plăcea să fii infirmă, cu balele curgându-ți din gură, cu picioarele și un braț paralizate?”, își reproșă Helga.

Bellamy o aștepta. În viața ei nu mai întâlnise un om atât de

prăpăstios.

— Am vești proaste, doamnă Rolfe. Soțul dumneavoastră este netransportabil.

— Ce s-a întâmplat?

— Din păcate, trebuie să vă mărturisesc că nu am nici cea mai mică idee. Doctorul Levi trebuie să sosească în câteva ore.

— N-aveți idee? exclamă cu duritate Helga. A suferit o nouă criză? Mă rog, dumneavoastră trebuie să știți mai bine!

— Se află sub efectul calmantelor. Aparent, s-ar părea să fi intrat în comă.

— Aparent? Dar ar trebui să știți cu certitudine dacă se află în comă sau nu!

— Simptomele sunt derutante, doamnă Rolfe. Infirmiera a intrat în panică în momentul în care respirația i-a devenit mai slabă, iar pielea a căpătat o tentă vineție. M-a chemat imediat. Inima bate regulat, însă mult mai lent.

Helga încremeni.

— E pe moarte?

— Nu cred, doamnă Rolfe. E vorba de o evoluție ieșită din comun, pe care nu reușesc să mi-o explic. Pentru orice eventualitate, l-au conectat la tubul de oxigen. Asistentul meu va rămâne lângă el. Vom face tot ce va fi omeneste posibil.

— Așadar, nici vorbă să luăm un avion și să ne întoarcem împreună acasă?

— Mi-e teamă că nu.

— Trebuie să așteptăm sosirea doctorului Levi?

— Exact, doamnă Rolfe.

— Iar dumneavoastră n-aveți nici cea mai mică idee despre ceea ce s-a întâmplat?

— Cred că e mai bine să-l așteptăm pe doctorul Levi. Domnul Rolfe este pacientul său.

„Doctorii ăștia!” reflectă ea.

— Ei bine, vom aștepta, se resemnă Helga și, fără a-și ascunde enervarea, părăsi încăperea.

Pe coridor o aștepta Hinkle.

— Lasă-mă un sfert de oră, să mă schimb, Hinkle, da? După asta, hotărâm.

— Desigur, doamnă.

Decepționată și furioasă, intră în apartament. Își scoase rapid rochia, schimbând-o cu un taior-pantaloni ușor, apoi își aprinse o țigară, începând să umble în lung și-n lat prin salonul vast. Nu se gândea decât la Dick. Încă mai umbla de colo-colo, când Hinkle bătu la ușă.

— Dobitocul ăsta de doctor habar n-are ce se întâmplă, îi zise nervoasă, imediat ce intră. Trebuie să așteptăm venirea doctorului Levi. Când s-a întâmplat?

— La câteva minute după ce ați plecat, doamnă. Infirmiera m-a chemat, cerându-mi să-l aduc pe doctorul Bellamy. La rândul lui, acesta l-a sunat pe doctorul Levi. Din fericire, am avut suficient timp să anulez dispozițiile date pentru bagaje.

Ea stinse cu un gest exasperat țigara în scrumieră.

— Dacă mai rămân mult în hotelul ăsta, înnebunesc!

— Sunt într-un totu de aceeași părere, doamnă. Poate că doctorul Levi ne va putea lămuri asupra întârzierii.

— Sper, mârâi ea, reluând plimbarea de colo-colo. În sfârșit, asta e, Hinkle, trebuie să așteptăm.

— Ar trebui să ne gândim și la Jones, doamnă, îndrăzni Hinkle, coborând glasul cu un ton.

De parcă ea nu s-ar fi gândit la același lucru!

— Da, sigur.

— Evident, nu vom mai avea nevoie de el, acum, doamnă. Pot să-l chem și să-l sfătuiască să-și ceară reangajarea la hotel.

„Nu, Hinkle, își spuse ea în gând, oi fi bun și serviabil, dar nu ești tu cel care ia hotărârile.

— Dacă domnul Rolfe va fi în stare să călătorească, în câteva zile, aș dori să-i acord totuși o șansă acestui băiat.

Continua să se învârtă prin salon, ca un leu în cușcă, încercând să evite privirea lui Hinkle, care exprima, cu siguranță, dezaprobare.

— Să așteptăm părerea doctorului Levi. Unde e Jones?

— Nu știu, doamnă. Nu l-am văzut în dimineața asta. Avea ordin să se prezinte în hol la ora unu și un sfert. Probabil că așteaptă acolo.

— În regulă, Hinkle. Te anunț imediat după ce vorbesc cu

Levi.

— Bine, doamnă, mormăi Hinkle, retrăgându-se.

Helga puse mâna pe telefon și sună imediat la recepție.

— Dick Jones e cumva pe hol?

— Da, doamnă. Așteaptă ordine.

— Spuneți-i să urce în apartamentul meu, vă rog.

Închise și, cu o mână nesigură, își aprinse o țigară. Nu-și dorea nimic altceva decât să-l ducă pe Dick în camera ei, imediat ce sosea, însă știa că este imposibil. Era nevoită să aștepte. Strânse pumnii, înfuriată. Să aștepte! Să aștepte! Asta făcea de când se știa... aștepta!

Dick bătui la ușă și intră. Se opri în prag, ținându-și în mână vechea pălărie panama. Purta un costum gri, de pânză, ieftin, boțit, cămașă albă și o cravată bleumarin, tricotată.

Ea îl examinează din cap până în picioare. Cu toată sărăcia îmbrăcămintei, era la fel de minunat, iar ochii mari, ca ai căprioarelor, făcuseră să se strângă inima frumoasei femei.

— Ai aflat că domnul Rolfe a devenit netransportabil?

— Da, doamnă... Îmi pare rău.

— Mulțumesc, Dick.

Iată cât de rapid se obișnuia să i se adreseze pe numele mic.

— Este un lucru cât se poate de trist. Asta înseamnă că vom amâna călătoria noastră.

Ea îl studia cu atenție și, timp de o fracțiune de secundă, îi zări în ochii negri o luminiță.

„Așadar, te bucuri, micuțule”, își spusese femeia. „Nu te gândești decât la nenorocita ta de motocicletă. Ei bine, vom schimba lucrurile. În curând, nu te vei mai gândi decât la mine”.

— Aștept hotărârea doctorului. S-ar putea să reușim să plecăm în două, trei zile. Te poți duce acasă. Te caut eu când voi avea nevoie de tine. Uite-ți salariul pe o săptămână, adăugă Helga, luându-și geanta de pe masă. Acum faci parte din personalul meu. Ai înțeles?

Ochii negri întârziară o clipă asupra bancnotei de o sută de dolari, pe care ea i-o întindea. Pe buzele cărnoase trecu o umbră de zâmbet, înăbușită rapid.

— Da, doamnă.

Ea îi înmână bancnota.

— Nu trebuie să ai niciun contact cu Jackson, Dick. E clar?

El resimți efectul loviturii.

— Da, doamnă.

— Perfect. Acum du-te acasă și așteaptă un semn, îi zise ea, privindu-l atent. Profită de motocicletă, cât mai poți.

Dick se întoarse. O scânteie slabă în ochii lui? Nu era foarte sigură.

Băiatul deschise ușa și, înclinându-se, ieși, închizând-o fără zgomot.

„Oare scânteia aceea să fie de ură?” se întrebă ea. Posibil. Zâmbi. Nesupunerea înseamnă întotdeauna o provocare. Era sigură că acest sentiment nu avea să dureze mult. Această aventură promitea să devină mai excitantă decât își putea închipui.

Asemenea unui balon roșu, soarele se scufundă încet în ocean. Umbrele de pe plajă se alungiră. Pe fondul roz și galben al cerului, palmierii păreau negri. Mulți oameni continuau să râdă fericiți, să alerge și să se scalde, țipând puternic. Mașini rula lent de-a lungul falezei. Pentru Nassau, nu era decât o altă seară caldă, înaintea unei nopți plină de lumini, muzică, bătaie în tobe, dans și pași sprinteni.

Așezată pe terasă, neatentă la zgomotele nopții, Helga se gândea numai la problemele viitorului propriu.

— Doamna m-a căutat?

Hinkle se afla lângă ea. Puse pe masă un platou de argint, pe care se aflau un pahar și un *shaker*. Umplu paharul, punându-i-l dinainte.

— Ia loc, Hinkle.

— Mulțumesc, doamnă. Aș prefera să rămân în picioare.

Îl privi.

— Pentru Dumnezeu, Hinkle, stai jos! insistă ea, ridicând glasul.

Surprins, Hinkle se lăsă pe marginea unui scaun.

— Iartă-mă, Hinkle. Te rog să mă scuzi. N-am vrut să-ți vorbesc pe tonul ăsta. Sunt cu nervii la pământ.

Se strădui să zâmbească.

— Este de înțeles, doamnă. Aveți vești?

— M-am întâlnit cu doctorul Levi. Oricât de bun și de abil vorbitor ar fi, am înțeles, în cele din urmă, că nici el nu știa mai multe decât doctorul Bellamy, legat de starea domnului, adică nimic!

Expresia lui Hinkle trăda surpriza.

— Dar, doamnă, cu siguranță că...

— Problema cu acești specialiști din cale afară de scumpi, Hinkle, este că refuză să admită că pot fi, chiar și ei, luați prin surprindere. Nu mă las înșelată de formulările ambigue ale doctorului Levi. El spune că domnul se simte mai rău, lucru evident, însă crede că agravarea bruscă a stării sale nu are legătură cu atacul suferit. Asta e ceva nou. Cel puțin, recunoaște că habar nu are de unde ar putea proveni înrăutățirea. Vorbește vag despre niște simptome, care-l duc cu gândul la narcolepsie. Ah, doctorii ăștia! Ce le mai place să se ascundă în spatele jargonului lor! Când i-am cerut să-mi explice ce-i aia narcolepsie, mi-a spus că – îl citez – ar fi vorba despre o stare ciudată, care provoacă accese de somn netratabile. Iar când l-am întrebat cum de i s-a putut întâmpla domnului așa ceva, mi-a răspuns că nu-și poate da seama. După părerea lui, soțul meu nu pare în pericol de moarte, numai că ar fi o imprudență să-l ducem acasă cu avionul. Au fost luate măsuri pentru a fi transportat la spitalul din Nassau.

Hinkle se foi pe scaun, nefiind în largul său.

— Doamnă, sunt profund mâhnit. Iată o veste întristătoare. Și ce propune doctorul Levi?

Helga ridică brațele, copleșită.

— L-a chemat pentru consultație pe doctorul Bernstein, care sosește mâine de la Berlin, cu avionul.

— Deci, nu știm când vom putea pleca?

— Din păcate nu, Hinkle. Trebuie să așteptăm.

Valetul se ridică, întunecat la chip.

— Prea bine, doamnă. Veți lua masa de seară aici?

— Cred că da... pe terasă. Doctorul Levi ar fi vrut să cinez cu el, însă am văzut destui medici pentru ziua de astăzi. Fă-mi, așadar, una dintre gustoasele dumitale omlete.

Fața lui Hinkle se luminează.

— Cu mare plăcere, doamnă.

— Nicio veste, încă, de la domnișoara Sheila?

— Nu, doamnă, dar știți și dumneavoastră cât de anapoda merge poșta în ziua de azi.

O oră mai târziu, Helga asistă la plecarea lui Herman spre spital. În jurul trupului inert care era purtat spre ascensor, se învârtteau doctorul Levi, Bellamy cu asistentul său, doi interniști, două infirmiere și, bineînțeles, doamna Fairely.

Unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din lume, medita Helga, care acum e doar un cadavru viu în stare de inconștiență și cu toate acestea, încă beneficiază de tratamentul acordat oamenilor de marcă.

— Lăsați totul în seama mea, promise grijuliu doctorul Levi. Dacă intervine vreo schimbare, vă voi anunța imediat. Nu este cazul să vă faceți probleme. Imediat ce vom avea diagnosticul acestei evoluții ieșite din comun a bolii, am convingerea că îl vom repune pe picioare.

Vorbe! Vorbe! Vorbe!

— Mulțumesc, murmură ea încet.

Ce bine era, gândi Helga, privind la ușile ascensorului care se închideau, dac-ar fi spus că nu mai are nicio șansă! Mai bine pentru Herman. Mult mai bine și pentru ea.

Restul serii se dovedi o copie ternă și deprimantă a celor dinainte. Mâncă omleta, îl laudă pe Hinkle, după care rămase pe terasă, ascultând glasurile celor care continuau să se distreze pe plajă. Orele se scurseră chinuitor. Încercă să citească ceva, cu mintea aiurea, fără să înțeleagă mare lucru. Gândul îi fugi la Dick. Oare ce făcea în acest moment? Bătea drumurile, pe motocicletă lui? Oare avea vreo iubită? Vreo fată care, aflată pe șaua din spate, îl îmbrățișa strâns? Dacă n-ar fi intervenit noua și ciudata criză a lui Herman, ea, Hinkle și băiatul s-ar fi aflat deja la vila din Paradise City.

Doctorul Levi spusese că nu se putea ști când îl puteau transporta pe Herman, fără pericol. Era, așadar, blocată în acest hotel, singură, așteptând ca afurisitul de doctor să ia o hotărâre! Iar asta putea să însemne zile, luni!

Realiză că începea să-și plângă singură de milă. Încercă să-și revină. Nici vorbă să rămână acolo văicărindu-se, resemnându-se pentru o așteptare lungă și solitară, până când Herman avea să moară sau să-și revină cât de cât, pentru a fi transportabil. Trebuia să facă ceva! Să acționeze!

Rămase pe gânduri, închizând ochii pe jumătate. Era nevoită să rămână la Nassau. Trebuia să accepte asta, și chiar era pregătită, atâta timp cât Dick era și el prin apropiere. Nu era însă obligată să rămână închisă în acest hotel sufocant, unde orice mișcare, orice gest îi erau spionate. Mintea ei ascuțită se dezlănțui. Numai de-ar găsi o vilișoară! Se încruntă, întâlnind un obstacol. Hinkle! Îi câștigase încrederea. Acum, problema era s-o păstreze. Hinkle visa la întoarcerea în locuința lor din Paradise City. Îi cunoștea nemulțumirea față de traiul la hotel. Concentrată, cu o țigară între degetele ei lungi, căută o soluție. O vilișoară unde să stea cu Dick! Și fără Hinkle! Idealul! „Să mă gândesc, își spuse ea, trebuie să găsesc o soluție.”

Tresări când telefonul începu să sune. Intră grăbită în salon.

— Cine? Cine mă caută?

— Domnul Winborn, vă caută de la New York, doamnă Rolfe.

— Fă-mi legătura.

Auzi la celălalt capăt al firului vocea glacială, politicoasă a lui Winborn.

— Doamna Rolfe? M-a sunat doctorul Levi. S-ar părea că domnul Rolfe a avut o nouă criză. Sunt profund mâhnit. Se întâmplă ceva ciudat, nu credeți?

— Da. Doctorul Levi l-a chemat pe Bernstein, pentru consultație.

— Așa mi-a spus. Vă telefonez pentru a vă întreba dacă vă pot ajuta cu ceva.

— Nu mă voi mai duce în Elveția. Poate reușiți să aranjați în așa fel, încât să primesc cecurile aici?

— Cu siguranță, doamnă Rolfe. Voi da dispoziții în acest sens... Să spunem, cinci mii pe săptămână?

— Mai mult decât suficient.

„Ce simplu e să cheltuiești banul altuia, socoti ea. Dacă trebuia să-i dea din buzunarul propriu, n-ar mai fi propus el

cinci mii de dolari pe săptămână!”

— Nu ați găsit acea scrisoare, doamnă Rolfe, nu?

— Dac-o găseam, v-aș fi anunțat imediat.

— E curios cum de n-o găsiți! Infirmiera susținea că domnul Rolfe insista foarte mult asupra acestui aspect.

— Într-adevăr, foarte curios.

„Vorbește, n-ai decât, îl îndemna în gând Helga, numai că nu ești atât de șmecher pe cât vrei să pari.”

După un timp, el reluă:

— Atunci... vă rog să mă țineți la curent. Noapte bună, doamnă Rolfe.

Închise. Helga se uită la ceas. Ora unsprezece și douăzeci și cinci, seara.

Să ia un somnifer? De ce nu? Numai somnul o făcea să-și uite singurătatea. Intră în sala de baie. O jumătate de oră mai târziu, îl visa pe Dick, tolănit alături de ea. Avu un superb vis erotic, iar la trezire, când soarele își strecura razele printre storuri, se simți odihnită și destinsă.

Se îmbrăcase deja, când Hinkle aduse cafeaua.

— Am să telefonez la spital, anunță Helga, în timp ce era servită.

— Starea e staționară, doamnă Rolfe, îi răspunse asistentul doctorului Bellamy.

Închise telefonul și se întoarse către Hinkle, clătinând din cap.

— Nicio schimbare.

— Să sperăm că va sosi și celălalt doctor...

— Da.

După plecarea lui Hinkle, coborî în hol, întrebând la recepție care era cea mai bună agenție imobiliară din oraș. Îi dădură numele și adresa, îi explicară cum să ajungă, după care, la volanul mașinuței, se duse direct la agenție.

William Mason, directorul, un englez tânăr și jovial, o primi cu multă amabilitate. O asigură că fusese mâhnit aflând despre boala domnului Rolfe și-i adresă urări de însănătoșire grabnică.

— Am aflat că e greu de găsit pentru închiriere o vilă mobilată, domnule Mason, începu Helga. Valetul meu s-a

interesat și totul pare a fi fost închiriat, deja. Nu știu cât timp voi fi nevoită să rămân la Nassau, însă am nevoie de o casă. Nu mai pot să rămân la hotel.

— Vă înțeleg foarte bine, doamnă Rolfe, dar regret să vă anunț că nu avem nimic care să vă convină. Vă pot asigura chiar, pentru a vă scuti să pierdeți timp, că niciuna dintre agenții nu vă poate oferi vreo locuință. Vilele mari au fost luate, toate, cu asalt.

— Atunci, ceva mai mic, poate? În prezent, soțul meu se află în spital, așa că nu am nevoie de multe camere.

— Păi... Da, am ceva foarte mic, dar nu cred să vă convină. Are un singur dormitor. O adevărată bijuterie, dar foarte mică.

Helga simți cum începe să-i bată inima mai tare.

— Pentru mine, singură fiind, ar fi ideal. Valetul meu va trece pe-acolo, zilnic.

Mason nu-și mai încăpea în piele.

— În acest caz, poate ați dori s-o vedeți? Zona este înaltă, vila izolată, însă foarte plăcută.

— Aș putea s-o vizitez imediat?

Căsuța era exact ceea ce căuta Helga. Complet izolată, ferită de indiscreția privirilor, datorită celor patru sute de metri de plajă particulară, avea și o terasă vastă acoperită, pe care se putea ieși dintr-un salon de zi imens, două săli de baie, bucătărie echipată ultramodern, piscină mare cu un adăpost pentru grătar, bar și, la etaj, o încăpere aproape la fel de spațioasă ca salonul de jos. Întregul mobilier era ales cu gust, iar totul părea nou și scilpitor.

— Dar este minunată! exclamă ea. Exact ceea ce îmi doream.

— Chiria este de trei mii de dolari pe lună. Am încercat să mai obțin o scădere de preț, însă proprietarul nu vrea să audă, rosti Mason zâmbind. Între noi, doamnă Rolfe, e un cuib de dragoste ideal pentru o persoană bogată. După cum vedeți, nu a fost făcută nicio concesie; totul este luxos. Din nefericire, doamna proprietarului a murit într-un accident de mașină, iar de atunci, nici el n-a mai pus piciorul aici. Acesta e, de altfel, singurul motiv pentru care vila e de închiriat. O femeie vine să se ocupe zilnic de gospodărie.

Un cuib de dragoste! zâmbi Helga. Și încă ce mai cuib! Încă o dată, atuurile se aflau în cărțile ei.

— O iau pentru o lună. Când m-aș putea instala?

— Imediat ce semnăm contractul de închiriere, răspunse Mason, puțin surprins de hotărârea ei rapidă. Aveți nevoie de femeia care face gospodăria?

— Nu... Am propriul meu valet. M-aș putea muta chiar de mâine?

— Cu siguranță, doamnă Rolfe. Va trebui să plățiți în avans două mii de dolari, semnați contractul și veți fi la dumneavoastră acasă.

— Telefonul funcționează?

— Evident, fără nicio problemă.

— Atunci, propun să ne înapoiem la biroul dumneavoastră, să semnăm actele.

Ajunsă la hotel, Helga gândea cu rapiditate. În primul rând, trebuia să se descotorosească de Hinkle, iar apoi să pună gheara pe Dick.

Cu toată nerăbdarea de a-l avea pe băiat lângă ea, era nevoită să aștepte (mereu, așteptarea asta nenorocită!) sosirea doctorului Bernstein și diagnosticul acestuia după consultul lui Herman. Și să aștepte plecarea lui Hinkle.

Îl găsi pe Hinkle la hotel, pe cea de-a doua terasă, cufundat în lectura eseurilor lui John Locke. Se așeză alături, punându-i mâna pe braț, pentru a-l împiedica să se ridice.

— M-am gândit, Hinkle. E inutil să rămânem amândoi aici. Îmi fac griji, legat de vila noastră. Când domnul va fi apt pentru a fi transportat, vreau ca totul să fie pregătit pentru primire. Știi cum sunt servitorii, fără supravegherea dumatăle. Nu fac nimic. La fel și grădinarii. Am mai pățit-o, când ai fost nevoit să-l însoțești pe soțul meu în Elveția. Sunt obligată să rămân aici, oricât mi-ar fi de neplăcut, însă vreau ca dumneata să te întorci, ca să te asiguri că totul va fi impecabil, în vederea înapoierii domnului.

Privirea lui Hinkle se luminează.

— Doamnă, dar n-aș putea, protestă el fără prea multă convingere. De dumneavoastră cine se va ocupa? Nu pot, mi-aș

face prea multe griji, cu gândul la dumneavoastră.

Ea încercă să râdă.

— Dragul meu Hinkle! Ar trebui să mă cunoști destul de bine de acum, ca să știi că sunt în stare să mă descurc singură. La hotel, serviciul este excelent. Știu că dumitale îți displace să stai așa, pocnindu-ți încheieturile degetelor. Iar acasă sunt atâtea de făcut. N-ar fi o ocazie excelentă pentru redecorarea biroului domnului? Mi-ai sugerat de mai multe ori că ar fi nevoie de o zugrăveală nouă și că ai putea să te ocupi de asta, cât timp va fi el în pat. Așa încât, te rog, pleacă chiar mâine și începe lucrările acolo.

Hinkle era în al nouălea cer.

— Pe cuvânt, doamnă, e multă vreme de când doresc refacerea biroului domnului. Da, dacă sunteți de părere că vă puteți lipsi de mine, ar fi, într-adevăr, o ocazie excelentă.

Nu fusese deloc complicat.

○

Helga nici nu-și mai amintea cum petrecuse restul zilei și dimineața următoare. Avea nervii întinși la maximum.

Numai stăpânirea de sine, ieșită din comun, o ajută să nu înjure personalul hotelului, pe Hinkle, pe doctorul Levi și pe Bernstein.

Rezista, deoarece era convinsă că găsise o ieșire, datorită căreia, într-o zi sau două, Dick avea să fie împreună cu ea.

Înainte să plece, Hinkle o copleșise cu vorbe drăguțe. Reușise, la rândul ei, să-i răspundă amabil. Îl vedea bucuros că pleca, însă nu-l invidia. „Viața mea, își spunea Helga, va începe în momentul în care el va fi departe.” Se uită după el de la fereastra salonului, urmărindu-l cum se urca în Rolls-ul de care ea nu mai avea nevoie, după cum îl și asigurase. Răsuflă ușurată când văzu mașina depărtându-se. Doi ochi mai puțin care s-o observe.

Seara, doctorul Levi i-l aduse pe Bernstein, un omuleț mărunț, foarte gras, care îi dispăcu de la început. Vorbea cu un pronunțat accent german și dădea tot timpul din mâinile lui grăsulii.

În ciuda siguranței, a tonului autoritar, de specialist, Helga, care cunoștea destul de bine bărbații, își dădu seama rapid că

era la fel de uluit ca și Levi.

— Evident, atacul, după cum v-a informat și doctorul Levi, a fost unul grav, declară Bernstein. A avut efecte care, sperăm, nu vor fi ireparabile. Această recidivă poate fi reacția unei inimi uzate. Mai mult nu îndrăznesc să mă hazardez, doamnă Rolfe. De fapt, până când nu-i voi face o serie de analize, e mai bine să nu intru în amănunte. Voi urmări evoluția bolnavului. Asta va lua ceva timp.

Enervată de acel omuleț gras, Helga i-o reteză scurt:

— Deci, nu știți ce s-a întâmplat cu el? E nevoie să-i faceți analize, cu ajutorul cărora sperați să descoperiți ceva. Așa este?

El o privi, clipind des.

— Contați pe mine pentru niște examene complexe, doamnă Rolfe. Nu este vorba de un caz obișnuit.

Ea dădu din cap, întorcându-se către doctorul Levi.

— Voi părăsi hotelul, doctore. Iată noul meu număr de telefon.

Îi întinse o carte de vizită.

— Vă rog să mă țineți la curent.

— Bineînțeles, doamnă Rolfe.

Îl întrebă pe Bernstein, care se încrunta:

— Nu-mi puteți spune, așadar, când starea soțului meu îi va permite să fie transportat acasă... Nu aveți nici măcar o idee?

— O idee? se miră Bernstein, ridicând sprâncenele stufoase. Cu siguranță, nu. Este mult prea devreme să ne gândim la o călătorie cu avionul. Totul va depinde de rezultatul analizelor.

Pentru noapte, fu nevoită să înghită trei somnifere, ca să poată dormi. De mâine, gândea Helga, în așteptarea somnului, va începe adevărata viață.

Când se trezi, trecu în revistă situația. Hinkle plecase, iar Herman era în spitalul din Nassau pentru o perioadă de timp nedeterminată. Winborn se afla departe, la New York. Avea un cuib pentru dragoste! Inutil, așadar, să mai stea pe gânduri. Acum e rândul lui Dick!

Se încrunță. Cum să dea de el? Primul impuls fu să se suie în Mini și să dea o fugă până la baraca dărăpănată, însă realiză imediat că soția unuia dintre cei mai bogați oameni din lume nu

putea proceda astfel. Putea anunța la recepție că avea nevoie de Dick Jones. Cerere care putea deveni periculoasă. Ce nevoie avea de un tânăr metis? Recepționarul și-ar fi pus tot felul de întrebări.

Dumnezeule! se înfioră ea. De ce trebuie ca totul să fie atât de complicat? Trebuia să fie prudentă, evitând orice bârfă. Rămase în pat, storcându-și creierul. O enerva ideea că, dacă avea ceva de ascuns, trebuia să se supravegheze tot timpul, uitându-se în jur și în urma ei. Unul dintre cuvintele pe care le detesta era „prudență”.

Apoi, îi veni în minte Frank Gritten.

Se întinse după telefon și ceru legătura cu el.

— Helga Rolfe la telefon, domnule Gritten, anunță ea, când îl auzi răspunzând. Vă mulțumesc încă o dată pentru ceea ce ați făcut pentru mine.

— Îmi place să cred că ați reușit.

— Da. Ați fost atât de amabil să spuneți că m-ați putea ajuta, în caz că aș avea nevoie.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă Rolfe.

— Aș vrea să iau legătura cu un fost angajat al hotelului. Îl cheamă Dick Jones și locuiește pe North Beach Road, la numărul 1150. Ați putea să-i transmiteți un mesaj prin care să-l rugați să ne întâlnim la taverna *Riviera* în această după-amiază, la ora trei?

Urmă o perioadă de tăcere. Helga și-l imagina pe Gritten trăgând din pipa lui. Într-un târziu, îl auzi:

— N-ar fi nicio problemă, doamnă Rolfe... Doriți să vă însoțesc la întâlnirea cu el?

Helga exclamă, surprinsă:

— Doamne, Dumnezeule, dar pentru ce?

— Jones este un tânăr delincvent, doamnă Rolfe. A făcut un an într-o școală de corecție, încă de la vârsta de doisprezece ani. Dacă doriți părerea mea, nu este genul de individ pe care să-l întâlniți, fără unul ca mine în preajma dumneavoastră.

Helga privi în gol. În minte îi veni băiatul, frumusețea lui, ochii de căprioară.

— Mă uimiți, domnule Gritten. De-atunci a mai avut și alte

necazuri?

— Nu a avut, doamnă Rolfe, însă, știți cum e, odată pornit pe pantă, continui să aluneci.

— Nu este un punct de vedere puțin cam cinic, domnule Gritten?

— Sunt fost polițist. În meseria asta, devii cinic fără să vrei. Bântuie mulți delincvenți tineri pe-aici. Cei mai mulți ajung în închisoare. Încă mai doriți să-l întâlniți pe Jones, acum că știți cine este?

Ea nu ezită nicio clipă.

— Evident! Aranjați-mi, vă rog, întâlnirea, spuse femeia sec. La ora trei, la taverna *Riviera*.

— Foarte bine, doamnă Rolfe.

— Și vă mulțumesc pentru că nu puneți întrebări.

Îl auzi râzând.

— Dacă vă mai pot fi de folos și cu altceva, cu plăcere.

Îi mulțumi și închise, gândindu-se dacă fusese curajoasă ori proastă. Apoi gândul îi fugi la băiat și-și simți inima bătând cu putere. „Mai dă-o dracului de prudență, își zise ea. Îl am la mână. Ce bine că Gritten m-a pus în gardă despre problemele pe care le-a avut Dick. Asta-l va face să fie și mai receptiv la ce doresc eu. O să înțeleagă că-l pot băga în rahat, cu mare ușurință, datorită acelei înregistrări.”

Se lăsă îndărăt pe pernă, destinsă. Da, ducă-se dracului prudență! Dorea un bărbat și avea să aibă unul!

Savură o masă luată la braserie, știind că era ultima. Apoi îl căută pe directorul hotelului, cerând să i se pregătească nota de plată pentru a doua zi, dimineată. Directorul își exprimă profundul regret pentru plecarea ei, asigurând-o că el și întregul personal fuseseră încântați s-o poată servi. Îi răspunse cu banalități asemănătoare.

Cu câteva minute înainte de ora trei, mașinuța o purtă la taverna *Riviera*. În timp ce parca, zări mai încolo mai mulți tineri zgomotoși care înconjurau o motocicletă Electra Glide. Mai multe fete decât băieți. Flecăreau, ciripind ca niște papagali. Cât despre băieți, aceștia păstrau o tăcere plină de invidie.

Dick Jones se afla călare pe motocicletă. În primul moment,

nu-l recunosc. Purta pe cap o canotieră ca a gondolierilor, cu panglică roșie. Pălăria așezată pe-o parte îi oferea un aer arrogant și sexy. Avea pe el o pereche de pantaloni mulați, roșii, iar la gât, un lanț de aur, gros, de care atârna ca pandantiv un mic cap de mort sculptat în os.

Asta să fie ținuta lui „civilă” sau își cumpărase toate acele mărunțișuri cu banii dați de ea? „Oricum, e un animăluț frumos, îl cântări ea din priviri. Nu mă mir că toate fetele alea se învârt grămadă în jurul lui și că motocicletă aia, roșu cu alb, le excită într-atât.”

Rămase să-l studieze, cu țigara în mână. Deodată, Dick îi simți privirea apăsătoare. Se întoarse brusc, trezindu-se ochi în ochi cu ea. În mod voit, Helga îl privi cu răceală, din cap până-n picioare.

Expresia lui vioaie, zâmbetul care-i dezvăluia dantura perfectă dispăruseră. Își îndreptă pălăria, adresând câteva cuvinte celor din jur.

Tăcură toți, întorcându-se să se holbeze la Helga, care le susținu privirile. Se împrăștiară apoi, luând-o rapid înspre taverna *Riviera*, râzând și țipând... Toți, în afara unei fete.

În grup n-o remarcase, însă imediat ce rămase singură, în picioare, lângă motocicletă, interesul doamnei Rolfe pentru fată crescuse considerabil.

În vârstă de aproximativ douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, era peste medie ca înălțime, iar din profil părea cam slăbănoagă: sâni mici, fese deloc, picioare zvelte. Părul lung până la talie îl avea vopsit roșu. Helga își spuse că, înainte de a se vopsi, fata fusese, probabil, o blondă spălăcită. Purta un tricou murdar și prea strâmt, o pereche de blue-jeans decolorați, ornați în partea de jos cu blană de iepure. Toate acestea, Helga le înregistră dintr-o singură otheadă, după care trecu la chip. Avu o ușoară senzație neplăcută: trăsături puternice, fără a fi dure, un nas scurt, gură mare, fermă și ochi la fel de mari.

Nu era o frumusețe, însă, fir-ar ea să fie, atrăgea! Nicio comparație cu celelalte parașute dolofane care-o luaseră din loc. Fata continuă s-o privească fix, până când Dick îi adresă câteva cuvinte. Atunci, ridică din umeri și se îndepărtă cu pași mari,

grațioși, cu capul pe spate.

Dick se dădu jos de pe motocicletă, își scoase pălăria și se apropie de Mini.

Helga remarcă rapid că grupul de tineri se îngrămădisise la umbră, pe veranda localului. Căscau gura la scenă. Se dojeni că făcuse o greșală dându-i întâlnire acolo, însă puțin îi păsa.

El înaintă, înclinându-se ușor, cu spatele drept.

— Cunoști vila „Bâtlanul Albastru”, Dick? îl întrebă cu voce dură.

— Da, doamnă.

Avea o privire de om încurcat.

— Am închiriat-o eu. Vei începe să lucrezi de mâine dimineață. Te vei ocupa de gospodărie. E clar?

El o privi fix, apoi dădu din cap.

— Știi să gătești?

Băiatul deschise ochii mari.

— Să gătesc? Din păcate nu, doamnă. Nu știu să gătesc.

— N-are importanță. Va trebui să fii acolo de la opt și jumătate până la șapte, seara.

Băiatul învârti pălăria în mâini, întorcându-se.

— Ai auzit ce-am zis? se răsti Helga.

El dădu din cap, încremenit.

— Răspunde-mi, când îți vorbesc, Dick! Spune da sau nu.

— Da, doamnă.

Îl studie cu atenție.

Stătea acolo, sub soarele arzător, cu ochii în jos, evitându-i privirea. În vârtea în mâini pălăria, cu o mutră botoasă...

— Uite ce e, Dick! Eu îți fac o favoare! Dacă aș da banda de magnetofon la poliție, cu cazierul pe care-l ai, s-ar putea să ai probleme serioase. Înțelegi?

Băiatul tresări, lăsând capul în jos.

— Da, doamnă. Vă mulțumesc.

Ea încercă să se abțină și să nu-i pună întrebarea, însă curiozitatea era prea mare.

— Cine era fata?

Ochii lui de căprioară se rotunjiră.

— Care fată, doamnă?

- Fata cu părul roșu.
- E Terry, doamnă.
- Terry și mai cum?
- Terry Shields, doamnă.

Helga simți enervarea crescând. Ce-i venise să pună întrebarea? Ar fi trebuit să-și dea seama că numele fetei nu-i va spune nimic.

— În regulă. Deci, pe mâine, la opt și jumătate. Contez pe punctualitatea ta, Dick.

Băiatul se uită în altă parte.

— Da, doamnă.

— Bine. Acum, du-te și distrează-te cu prietenii.

Demară fără să se mai uite la el, trecând prin fața restaurantului. Băieții și fetele o urmăriră cu privirea, dar printre ei n-o zări pe Terry Shields. Ea să fi fost iubita lui Dick? Rămăsese posesivă lângă el, când ceilalți o luaseră din loc. O privise pe Helga cu dușmănie, până în momentul în care Dick îi spusese câteva cuvinte.

Rivalitate?

Helga zâmbi.

Nu se temea de nicio concurență. Dick avea să facă ceea ce îi spunea ea; n-avea încotro...

Își propuse să îndese câteva lucruri într-o valiză și să petreacă noaptea în cuibul dragostei, pentru a se obișnui cu atmosfera. Urma să facă mai multe cumpărături. Lapte, cafea, votcă... și chiar hârtie igienică. Avea nevoie de o listă. De mult nu se mai distrase cu așa ceva. Era ceva vreme de când nu mai călcase printr-un magazin cu autoservire. Iar de când nu mai avusese un bărbat în pat, era o eternitate. Avusese răbdare. Așteptase și iar așteptase.

Ziua de mâine i se părea îngrozitor de departe.

Capitolul al VI-lea

Helga împinse căruțul spre raionul de conserve. De ani de

zile nu i se mai întâmplase să facă asta și realizează că trecuse pe lângă o mulțime de bucurii ale vieții. Înainte de căsătoria cu Herman, masa ei obișnuită constase într-un sandviș mâncat la birou, iar seara, la câte un restaurant.

Privi la menajerele care îndesau în cărucioare o mulțime de conserve, citeau etichetele, puneau câte o cutie la loc în raft și luau alta. Pentru ea, acesta reprezenta un univers misterios; nu mai era vorba de universul magic al lui Herman, ci de un altul, mai incitant, în care lumea își puneă întrebări, dacă avea sau nu cu ce să cumpere cutare sau cutare lucru, dacă-și putea permite o astfel de nebunie. La adăpostul averii lui Herman, uitase cu totul de acest mod de viață.

Simțea o nevoie disperată de a cumpăra tot. Rafturile erau pline cu atâtea cutii cu etichete colorate țipător: fasole roșie, carne cu sos picant, langustă, ravioli. Apoi, plicurile cu supe de toate felurile, jambon feliat și câte altele.

Se simțea ca un turist admirând pentru prima oară splendorile Romei. Umplea de zor căruțul, într-o culme a bucuriei, când, ajunsă la raionul de carne, după ce luă un antricot de vită și se pregătea să mai ia și un pui, își dădu seama că habar n-avea să le gătească, iar Dick, nici atât. Le puse la loc, nemulțumită, și trecu la următoarea vitrină, unde se afla o mulțime de preparate pe care trebuia doar să le încălzească puțin. Cumpără mult mai multe provizii decât era nevoie, însă asta o încânta, ca și faptul de a avea cu ce să le plătească. Mai adăugă patru sticle de votcă, trei de vermut, șase beri și whisky.

Culmea plăcerii o constitui coada de la casă. Pentru întâia oară, după mulți ani, se simțea făcând parte din lumea simplă. După ce plăti, împinse căruțul până lângă Mini, îndesând cumpărăturile pe bancheta din spate.

Revenită la hotel, ceru la recepție să i se pregătească bagajele.

— Trec mâine dimineață să le iau. În seara asta nu dorm aici.

— Bine, doamnă. Tocmai a sosit o telegramă pentru Hinkle, valetul dumneavoastră.

— Dați-mi-o mie. O trimit eu.

Sus, în apartament, citi telegrama. Mesajul, foarte scurt, fusese expediat din Paris.

Imposibil ajuns Nassau. Tata va scăpa. Ca întotdeauna. Sheila.

„Atuurile continuă să se adune la mine”, gândi ea. Fiica lui Herman o neliniștea. Prezența ei putea deveni stânjenitoare, însă mai mult o contraria nepăsarea acestei puștoaice.

Puse telegrama într-un plic, pe care scrisese adresa lui Hinkle, la vila din Paradise City. Îngrămădi rapid câteva articole de îmbrăcăminte într-un sac de călătorie, fără a uita două perechi de bikini, un halat de baie și niște sandale. Telefonă apoi la recepție, cerând să-i fie dus sacul la mașină. Peste zece minute, se afla în drum spre vila „Bâtlanul Albastru”

Lăsă mașinuța în garajul proiectat pentru patru mașini, deschise ușa și pătrunse în salonul imens. Se uită în jur. Domnul Mason, agentul imobiliar, își adusese obolul la înfrumusețarea vilei. Trandafiri, violete, orhidee fuseseră aranjate cu gust în diverse vase. Pe o măsuță își lăsase cartea de vizită, pe care scrisese: *Vă doresc o ședere excelentă.*

„Un om de bun simț”, medită ea, în timp ce deschidea ușile cu geamuri dinspre terasă.

Era exact ce își dorise. Făcu un tur prin toată casa, își aduse apoi în cameră sacul cu îmbrăcăminte și se schimbă în bikini. Era cinci și jumătate. Avea timp să facă o baie în ocean, apoi să-și despacheteze lucrurile, să aranjeze proviziile, să-și pregătească o băutură, să pornească instalația stereo și să petreacă seara visând la ziua următoare.

Profită cu încântare de singurătatea plajei superbe. Când

urcă, după ce făcuse o partidă de înot, tocmai sună telefonul. Alergă în salon, ridicând receptorul.

— Sper că nu vă deranjez, doamnă Rolfe.

Recunosc vocea doctorului Levi.

— Nu, bineînțeles. Cum se mai simte soțul meu?

— Starea sa este staționară. Cât se poate de ciudat. Vă pot asigura că nu se află în pericol, însă, atâta vreme cât nu va ieși din coma aceasta nefirească, doctorul Bernstein nu poate începe să-i facă analizele.

— Cât va dura asta? întrebă Helga iritată.

— Nu putem ști... o oră, o lună, mai mult poate... Doream să vă asigur doar că nu există niciun pericol imediat. De asta suntem convinși. Nu putem decât să așteptăm... Doctorul Bernstein, care este extrem de solicitat, trebuie să se întoarcă la Berlin, chiar mâine. În ceea ce mă privește, cred că nici eu nu mai pot rămâne aici, întrucât am bolnavi care mă așteaptă. În cursul zilei de mâine, voi pleca la Paradise City. Imediat ce va ieși din comă, doctorul Bellamy ne va anunța... Nu trebuie să vă mai spun că doctorul Bernstein și cu mine avem absolută încredere în colegul nostru.

— Foarte bine. Transmiteți-i, vă rog, doctorului Bellamy să mă anunțe dacă apare vreo schimbare.

— Cu siguranță, doamnă Rolfe, asta se înțelege de la sine.

Închise telefonul și ridică din umeri. Timp de câteva minute, rămase cu gândul la soțul ei, apoi, cu o strâmbătură, alungă din minte imaginea și coborî în garaj. Fu nevoită să facă două drumuri ca să transporte în casă toate proviziile și sticlele de băutură, însă făcu acest lucru cu plăcere.

Mason avusese grijă să pornească frigiderul. Își turnă o votcă mare, pe care o bău în timp ce aranja conservele. Iarăși, pentru prima oară după mulți ani, avea să-și pregătească singură masa. Inventarie diversele preparate cumpărate și se hotărî pentru un gulaș.

După ce citi instrucțiunile, puse la fiert o cratiță cu apă. Găsi apoi o pungă de cartofi precongeलाți. Urmând atent modul de preparare, care i se păru destul de simplu, măsură într-un alt vas cantitatea necesară de apă și-l puse pe un alt ochi de aragaz.

Până când gulașul și cartofii fură gata, reușise să bea și al doilea pahar, datorită căruia intrase într-o stare euforică. În schimb cartofii se transformaseră într-un soi de piure, însă gulașul mirosea frumos. Vărsă conținutul ambelor cratițe într-o tavă de servit, dându-și seama că uitase să aștearnă fața de masă. Până să găsească tacâmurile, sarea, piperul, farfuriile, un șervet, mâncarea se răcise, dar o găsi bună și așa. Nu era ceea ce mânca de obicei și pufni în râs la gândul expresiei dezgustate de pe chipul lui Hinkle dacă s-ar fi întâmplat să intre atunci pe ușă.

— Oricum, își zise Helga cu glas tare, nu voi muri de foame. E distractiv!

Lăsând vasele murdare în chiuvetă, să le spele Dick a doua zi dimineață, își turnă încă un pahar de votcă și trecu în salon.

Învârti butoanele radioului, până când găsi un post care difuza o melodie de jazz cu un solo de baterie zgomotos.

Tolănită în șezlong, admiră scufundarea soarelui în ocean, rămânând lungită până când luna transformă apa într-o pânză de argint. De mult nu se mai simțise atât de liniștită.

„Măine, gândi ea. Prima mea noapte la Nassau, când nu voi mai fi singură.”

Gândul îi fugi la Dick, accelerându-i pulsul.

Niciun băiat de vârsta lui nu era în stare să reziste chemării sexului. Poate că el n-o dorea, însă avea ea suficientă experiență pentru a-i trezi simțurile. Va fi simplu să-l manevreze; tinerii nu sunt în stare să se controleze, așa că se va termina rapid, însă, după puțină refacere, al doilea act va fi perfect.

După ora zece, stinse radioul și luminile din salon, închise ferestrele, ușile, apoi urcă în dormitor. Se dezbracă, făcu un duș, îmbracă o cămășuță de noapte și se strecură în așternuturile de pe patul gigant, de unde putea vedea oceanul sclipind în lumina lunii. Noaptea era caldă, liniștită.

Un cuib al dragostei!

Mâinile îi cuprinsesă sânii. Zâmbi.

Măine!

○

Helga se trezi brusc, cu ochii la ceasul care arăta ora șapte și douăzeci. Timp de câteva momente nu reuși să-și amintească

unde se afla, apoi, după o privire în jur, prin încăperea spațioasă, memoria îi reveni. Se întrebă ce fel de om era proprietarul acestui cuib de dragoste și cum trebuia să fi arătat amanta lui. *Femeia a murit în urma unui accident auto.* Helga făcu o strâmbătură. Bietul om! Biata femeie! Își aminti de una dintre zicalele dragi tatălui ei: „Tot răul spre bine...”

Făcu un duș rapid, îmbracă o pijama albă, ușoară și coborî în bucătărie. Și-ar fi dorit o cafea, însă asta punea mari probleme.

Descoperi un aparat cu tot felul de țevi, a căror utilitate n-o înțelegea. Avea și un recipient în care turnă cafea. Când apa dădu în clocot, nenorocitul de aparat explodează parcă, împrôșcând cafea pe pereți și pe mobila de bucătărie.

Examină furioasă aparatul. Ea voia cafea! Trânti pe plită un ibric cu apă și, când începu să clocotească, vărsă două lingurițe pline cu cafea măcinată. Îngrozitorul amestec dădu imediat în foc, murdărind plita.

Închise gazul, evaluând amărâtă dezastrul. Vederea restului cinei rămas în vasele murdare, a mobilei pătate și a plitei plină de cafea o făcu să se lase păgubașă. Spera ca Dick să știe să facă măcar o cafea.

Luă din frigider cuburi de gheață și-și turnă o votcă sănătoasă, cu ajutorul căreia își recăpătă buna dispoziție. Îmbracă un costum de baie și se aruncă în ocean. Înota gândindu-se că ar fi avut nevoie de o femeie care să gătească și să calce rufe. Aici, Mason îi putea fi de mare ajutor.

Se întoarse la vilă puțin înainte de opt și jumătate. În câteva minute trebuia să apară Dick. Își reîmbracă în grabă taiorul-pantaloni, căută la radio un post cu muzică pop și se tolăni într-un fotoliu. Alcoolul băut pe nemâncate făcea să i se învârtă ușor capul și ar fi avut mare nevoie de o cafea. Se gândi la Hinkle, aflat acum atât de departe, la băutul lui discret în ușa, la cafeaua lui gustoasă.

În memorie îi reveni una dintre zicalele tatălui ei: „Cum îți așterni, așa dormi”.

Izbucni în râs. Până acum, ce să mai vorbim de pat!

Închise ochii. Destinsă de baia în ocean și de băutură, ațipi ușor. O trezi brusc glasul prezentatorului de la radio, care citea

știrile. Se uită la ceasul de pe perete, apoi la cel de la mână: nouă și douăzeci. Se ridică dintr-un salt.

— Dick?

Probabil că intrase fără să-l audă și acum se ocupa de veselă. Își aranjă părul, își puse ținuta în ordine, după care intră în bucătărie.

— Dick?

Vocea ei sparse liniștea.

Făcu un tur rapid prin vilă, ieși pe terasă, apoi se întoarse în salon.

Nu venise!

O cuprinse o furie vecină cu nebunia. Timp de câteva momente, tremură pur și simplu de nervi, cu pumnii strânși, aruncând fulgere din ochi.

„Bine, dragă băiete, reflectă ea. O să mi-o plătești! Derbedeu ce ești! Oricât ar dura, o să-ți vin de hac!”

Chiar atunci, auzi un pârâit de motocicletă, ca un mormăit grav, care-o făcu să ciulească urechea.

„Iată-l, se animă Helga. Te învăț eu minte, scârbă ce ești, să fii punctual!”

Așteptă, cu inima bătându-i tare și mâinile umede. Era, în sfârșit, aici! Avea să-i tragă o săpuneală zdravănă și, după ce-l va fi umilit și speriat după bunul ei plac, urma să-l ducă în dormitor. Se simți brusc excitată.

Se auzi soneria de la ușă.

Își impuse să aștepte. În niciun caz, el nu trebuia să-și dea seama de nerăbdarea ei. Așteptă să mai sune o dată, apoi trecu în hol, deschizând ușa.

În viața ei avusese multe șocuri, însă cel de-acum fu ca un adevărat pumn în stomac; rămase încremenită, nesigură pe propriile picioare.

În prag se afla numita Terry Shields, cu părul ei roșu strălucind în soare. Era îmbrăcată ca și în ziua precedentă, cu un singur amănunt: purta un tricou curat.

O cercetă impasibilă pe Helga, cu ochii ei mari, verzi. Încă o dată, nervii săi de oțel o salvară.

— Ce dorești? o întrebă femeia cu duritate.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, răspunse calm fata, cu un glas studiat. Am fost reținută la spital.

— La spital? Ce s-a întâmplat?

— Dick a avut un accident. Și doar îl prevenisem că motocicleta aia e prea puternică pentru el. Și-a rupt o mână.

Frumoasei femei îi scăpă un oftat de exasperare. „Doamne, gândi ea, oare nimic nu va merge cum trebuie și pentru mine?”

— Intră odată.

Îi întoarse spatele, revenind în salon, unde se întinse în sezlong.

Terry închise ușa după ea și veni în salon. Helga o văzu studiind locul.

— Stai jos! îi ordonă, pe un ton enervat. Cum s-a întâmplat?

Terry alese un scaun cu spătarul drept. Luă loc, cu genunchii apropiati și brațele încrucișate.

— A derapat. Motocicleta aia e prea mare pentru el.

— Și dumneata cum mergi pe ea?

Terry ridică din umeri.

— Fetele sunt mai prudente decât băieții.

„O remarcă inteligentă”, constată Helga.

— Deci, și-a rupt o mână?

— Da. E îngrijorat pentru dumneavoastră. L-ați plătit în avans. Este foarte conștiincios, așa că m-a rugat să-l înlocuiesc un timp.

Helga luă o țigară, la care se uită lung înainte de a o aprinde.

— Să-l înlocuiești?

— Da... Curățenie, bucatărie, tot. Dacă vă convine, mă pot ocupa eu, în locul lui.

Helga se gândi la dezastrul din bucatărie, la patul nefăcut, la cafeaua de care nu avusese parte.

— Dick mi-a dat cincizeci de dolari, continuă Terry. În felul acesta, n-o să vă coste nimic, iar eu am nevoie de banii ăștia.

— Vreau o ceașcă de cafea. Știi să faci cafea?

— Sigur că știu.

Terry se ridică, se uită în jur și, fără să întrebe nimic, porni drept spre bucatărie.

Helga fumă două țigări, blestemând. „Doamne, se vaită ea.

Încă o noapte de dormit singură! Un braț rupt! Nu duci în pat un băiat cu un braț rupt.” Așadar, trebuia să mai aștepte! Strânse pumnii. Oare va lua sfârșit vreodată așteptarea asta veșnică?

Terry se întoarse cu cafea, zahăr și un castronaș cu frișcă, pe o tavă. Puse totul pe o măsuță joasă, lângă Helga.

— Aparatul cu care ați încercat să faceți cafea servește la făcut ceai, o anunță fata.

Helga se simți brusc cuprinsă de un complex de inferioritate, pe care însă îl înăbuși imediat.

— Adevărat? Dar cine naiba are nevoie de un aparat pentru ceai?

Terry se întoarse în bucătărie, fără să-i răspundă. Helga o auzi trebăluind.

Cafeaua era excelentă, la fel de bună ca a lui Hinkle. Bău două cești, după care se duse în bucătărie. Terry curățase deja plita, iar acum se lupta cu petele de pe pereți.

— Cum te numești? o întrebă Helga, prefăcându-se că nu o cunoștea.

— Terry Shields, răspunse fata, clătind spălătorul în chiuvetă.

— Foarte bine, Terry. Vei lucra aici până când se reface Dick.

Terry se întoarse și o privi în ochi pe Helga, căreia i-ar fi plăcut să vadă o expresie oarecare luminând trăsăturile fetei, însă chipul acesteia rămase de piatră.

— De acord. Doriți să și gătesc?

— Te pricepi?

— Mi se pare că orice femeie ar trebui să se priceapă.

— Masa de prânz o voi lua în altă parte, o anunță Helga, căutând să nu accentueze ideea. Cina însă o voi lua aici, în fiecare seară. O masă fără pretenții.

— Intenționați să mâncați porcăriile pe care le aveți în dulap? Helga deschise ochii mari.

— Porcării?

— Mâncarea aceea gata pregătită, pentru încălzit.

— Ce ai cu ele? întrebă Helga, simțind furia cum creștea.

Terry ridică din umeri, aruncând resturile gulașului în lada de gunoi.

— Cum doriți. Dar, dacă doriți să gătesc, va trebui să-mi dați

bani, să pot cumpăra alimente ca lumea.

După un moment de ezitare, Helga se întoarce în salon și luă din geantă patru bancnote de cincizeci de dolari, pe care le puse pe masa din bucătărie.

— Du-te după cumpărături. Eu o să plec. N-are rost să pierzi toată ziua pe-aici. Fă curățenie și întoarce-te mai târziu să pregătești masa de seară. Să fie gata la opt și jumătate.

— Am înțeles.

Helga consideră că era momentul să facă puțină paradă de autoritate.

— Aș prefera să-mi răspunzi „Da, doamnă Rolfe”, în loc de „Am înțeles”.

— Am înțeles, doamnă Rolfe.

Terry se uită la bancnote și, cu un bobârnac, dădu trei dintre ele deoparte.

— Aveți de gând să hrăniți o armată întreagă? Cincizeci de dolari ajung.

Enervată, Helga recuperează cele trei bancnote.

— Mi se pare că ești foarte „pe fază”, Terry...

— Dacă-aș avea și eu averea dumneavoastră, n-ar trebui să fiu, i-o întoarce fata, frecând de zor o cratiță.

Helga o privi fix, apoi, cum Terry nu-i acorda nicio atenție, urcă în camera ei să se schimbe. Îmbracă o rochie verde-deschis, din pânză, luă o geantă de plajă conținând un costum de baie și un prosop mare, după care coborî.

— Mă întorc pe la șase, anunță. Te rog să încui cu cheia, când pleci. Am și eu un rând de chei. Te aștept pe la opt.

— Am înțeles, doamnă Rolfe. Nu vă faceți probleme. N-o să fur nimic.

— Termină cu obraznicia dacă vrei să continui să lucrezi pentru mine! replică sec Helga. Nu mi-a trecut nicio clipă prin minte c-ai putea fura ceva!

Terry își întoarce către ea chipul imobil.

— Nu veți avea surprize, doamnă Rolfe.

Trecu prin fața ei, urcând la etaj.

Helga rămase blocată un moment destul de lung, apoi, ridicând enervată din umeri, intră în garaj și se urcă în Mini.

Îndreptându-se către hotelul *Diamond Beach*, trecu în revistă situația. Dick ieșit din discuție și acum fata asta! Trebuia să recunoască faptul că mititica o intriga. Cu ajutorul ei, putea afla mai multe despre Dick, pe care dorea să-l cunoască mai bine. Spre marea ei surpriză, constată că dorința sexuală se diminuase. Se simțea singură. Fata îi putea fi de folos în chip de mesager, în așteptarea momentului în care Dick avea să fie suficient de restabilit pentru a-l avea în pat.

Bagajele, adunate cu grijă, se aflau în holul hotelului. Plăti nota, strânse mâna directorului, împărți bacșișuri generoase comisionarilor, la recepție, apoi, însoțită de zâmbete și saluturi pline de respect, făcu drumul îndărăt, la vila „Bâtlanul Albastru”, unde-și despachetă bagajele; intenționa ca mai apoi să ajungă la *Ocean Beach Club*, pentru a obține o legitimație de membru. Simțea că nu mai putea continua astfel, lipsită de orice companie.

Din pliantul clubului pe care-l găsisese la hotel, citi că acesta oferea o întreagă gamă de distracții pentru petrecerea timpului: cazinou, piscină, tenis, golf, seri dansante, bridge, bărci rapide de închiriat.

Traficul era aglomerat, așa încât, pe faleză, rulă bară lângă bară, însă reuși să nu se enerveze. Trecând pe lângă un magazin cu autoservire, o zări pe mama lui Dick, în stația autobuzului, cu două sacose uriașe la picioare.

Frână, oprind lângă ea.

— Doamnă Jones, o strigă Helga. Bună ziua! Vreți să vă duc undeva?

Chipul lătăreț al negresei fu iluminat de un zâmbet larg.

— Mașina e mică, doamnă, iar eu nu sunt chiar suplă.

Se apropie, aplecându-se spre portieră și-i zâmbi doamnei Rolfe.

— O să meargă.

Helga întinse mâna, deschizând portiera din dreapta.

Doamna Jones puse sacosele pe bancheta din spate, apoi urcă greoaie în față. Mașina se lăsă puțin. Închizând portiera, negresa remarcă:

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă. Nu

sunt mulți care să oprească și să te ducă undeva. În dimineața asta mă cam omoară ciolanele.

„Ciolanele? se întrebă Helga. Picioarele adică?”

— Băiatul mi-a povestit de casa dumneavoastră, doamnă, continuă doamna Jones. Zice că e superbă și foarte mare. I-am atras atenția c-a avut mare noroc să găsească o astfel de cameră... Ia spuneți, are sau nu grijă de dumneavoastră? I-am pus în vedere să fie cât mai conștiincios. E șansa vieții lui, așa i-am zis. El știe asta. Băiatul meu nu e prost! Înțelege că a reușit să dea lovitura.

Helga ezită, derutată.

— Deci, îi place camera? Sunt încântată.

— Da, doamnă, da. Mi-a descris-o. Are și televizor!

— Abia astăzi de dimineață a început lucrul, se hazardă Helga, încercând să afle câte ceva.

— Așa este, doamnă, dar nu uitați că ieri seară a trecut să vă vadă. După aceea, a venit imediat acasă, ca să-mi povestească. Mă gândeam că va lucra la dumneavoastră și va rămâne să locuiască o vreme cu mine, însă mi-a explicat că aveți tot timpul nevoie de cineva la vilă.

— Am mulți prieteni care mă vizitează. Dick îmi va fi de ajutor.

— Înțeleg, doamnă. E o șansă unică pentru el.

Străduindu-se să pară nepăsătoare, Helga urmă neutră:

— Aș vrea un sfat de la dumneavoastră, doamnă Jones. Dick mi-a povestit ceva de o prietenă... Terry Shields. Chiar a sugerat că ar putea da și ea o mână de ajutor la vilă.

Vreme de o secundă, privirea ei părăsi carosabilul, cercetând-o pe femeia grasă de lângă ea. Chipul negru avea un aer grav; riduri groase îi încrețeau fruntea.

— Fata aia? Una care nu-i bună de nimic, o scursură albă, declară sec doamna Jones. Lăsați-o în plata Domnului! Dick e un băiat bun, dar n-a avut de lucru când s-a cuplat cu neisprăvita aia. Puneți-l la muncă și aveți grijă să nu-i lăsați prea mult timp liber. Că, dacă-l scăpați din mână, va fugi tot timpul după fata aia de nimic!

— Ce vă face să credeți că fata e o neisprăvită, doamnă Jones?

— Doamnă, dacă ați avea copii, dacă ați fi mamă, ați ști imediat să deosebiți o fată bună de o netrebnică. Aia e o jengoasă.

— V-ați văzut cu Dick, ieri-seară?

— Dacă m-am văzut cu el? Sigur că ne-am văzut, doamnă! L-am ajutat să împacheteze lucrurile, ca să se poată muta cât mai repede în vila dumneavoastră.

Brusc, doamna Jones întoarse capul, cercetând-o nedumerită pe Helga.

— A venit acolo ieri-seară, nu?

— Sigur c-a venit, răspunse Helga, după un moment de ezitare.

Doamna Jones își regăsi zâmbetul.

— Vedeți, doamnă. Vă spuneam eu. E un băiat bun.

Helga opri mașinuța lângă baraca dărăpănată.

— Mulțumesc mult, doamnă, rosti doamna Jones. Sunteți o femeie bună și serviabilă. Îi dați de lucru băiatului meu. Are bunăvoință, dar nu i-ar strica să i se explice cum stau lucrurile.

Helga o urmări pe femeia aceea grasă îndreptându-se spre ușă, cocoșată de cele două sacoșe, apoi întoarse și se îndreptă spre „Bâtlanul Albastru”.

În timp ce conducea, mintea îi lucra febril. Întâlnirea cu mama lui Dick fusese neprevăzută. Atuurile din cărți continuau să se adune la ea. Așadar, era considerată drept proastă. Pe buze îi apărură un zâmbet amar. Dacă Dick nu mai era acasă, atunci unde locuia? Povestea cu brațul rupt era o minciună. Helga se puse în locul lui Terry.

Dick fusese nevoit să-i spună că trebuia să lucreze pentru Helga. Iar Terry ghicise, probabil, că această femeie bogată va încerca să-l seducă pe prietenul ei. Brațul fracturat era o găselniță. Zâmbi iarăși. Răbdare, gândi ea. Avea nevoie de mai multe date, pentru a le veni de hac celor doi. Nimeni nu trebuia să-și permită s-o ia drept fraieră. Mai încercaseră și alții, care se împotmoliseră, în cele din urmă. Realiză că se afla pe Ocean Avenue și încetini, intrând într-o parcare.

Merse pe jos până la imobilul lui Frank Gritten. În așteptarea liftului, cotrobăi prin geantă după țigări. Cabina ajunsese în câteva momente la parter, ușile se deschiseră ușor și se trezi nas în nas

cu Harry Jackson, îmbrăcat în eleganta lui ținută de seară.

Văzând-o, tresări și păli.

— Bună ziua, domnule Jackson. Iată-te, frumos și în formă!

Înaintă spre ea, mormăind cu glas nesigur:

— A, doamnă Rolfe... Ce mai faceți?

Ea intră în lift, fără a-l pierde din ochi.

— Mulțumesc, bine... Sper că încă petreci momente plăcute cu doamna Lopez.

Apăsă pe butonul etajului patru și, în vreme ce Jackson își trecea mâna peste buze, ușile se închiseră.

Frank Gritten se afla în biroul său, cu pipa în colțul gurii.

Se ridică, atunci când bătrâna secretară o introduse pe Helga.

— Bună ziua, doamnă Rolfe. Vă rog să luați loc. Este o dimineață frumoasă, nu-i așa?

— Da.

Se instalează în fotoliu, își aprinse o țigară și continuă:

— Am nevoie de serviciile dumneavoastră, domnule Gritten. Vă propun o mie de dolari drept cheltuieli.

Gritten dădu din cap.

— Pentru asta sunt aici, doamnă Rolfe. Ce doriți de la mine?

— L-am angajat pe Dick Jones, de care v-am mai vorbit, să se ocupe de vila pe care tocmai am închiriat-o, „Bâtlanul Albastru”, preciză Helga, încrucișându-și lungile picioare fine. Trebuia să se prezinte de azi-dimineață, însă în locul lui a venit prietena lui, Terry Shields; a apărut călare pe motocicletă lui Dick. Mi-a spus că Dick a avut un accident în urma căruia și-a rupt o mână. Îi dădusem salariul în avans, o sută de dolari, așa că i-a cerut fetei să mă ajute, în locul lui. M-am întâlnit cu mama lui Dick Jones, care crede că fiul ei lucrează deja pentru mine și locuiește la vilă. Lucrul mi se pare ciudat și mărturisesc că mă intrigă. Nu-mi place să fiu tratată drept fraieră. Aș dori să descoperiți ce se întâmplă cu Jones, dacă are într-adevăr mâna ruptă, unde locuiește și cine e fata. Vreau să știu totul, în amănunt.

Gritten o privi gânditor, apoi se înclină ușor.

— N-ar fi nicio problemă, doamnă Rolfe.

— Sunt curioasă, de asemenea, să știu și de ce a fost Jones la școala de corecție. Să-mi aflați totul despre Terry Shields. În cele

mai mici amănunte.

Gritten zâmbi.

— Veți avea toate amănuntele.

Helga depuse pe birou o bancnotă de o mie de dolari și se ridică.

— Și mai vreau toate aceste informații cât mai repede posibil, domnule Gritten.

— Le veți avea foarte repede, o asigură Gritten, însoțind-o până la lift.

○

Ajunsă la vilă, Helga remarcă lipsa motocicletei Electra Glide. Duse mașina în garaj, dădu jos cele trei valize din portbagaj și le cără, una câte una, în salon. O enerva gândul că nu avea servitori care s-o scutească de corvoadă, dar reuși să se liniștească, spunându-și că era vorba de ceva lipsit de importanță.

Inspectă casa, găsimd totul impecabil. Bucătăria strălucea, fiecare lucru fiind aranjat la locul lui. Târând cu chiu cu vai una dintre valize, urcă la etaj, descoperind că atât dormitorul, cât și sala de baie erau curate bec. Îi luă cam o oră să-și desfacă bagajele și să-și aranjeze hainele. Când termină, era ora unu și zece și-i era foame.

Să iasă undeva pentru a lua masa? Coborî în bucătărie să cerceteze produsele semipreparate. Ambalajul mâncării de carne cu sos picant era decorat cu o fotografie în culori vii care stârnea foamea. Hotărî să mănânce acolo, fără să se mai chinuie cu găsitul vreunui restaurant. De această dată, cartofii îi reușiră perfect, așa că îi savură cu plăcere. Intenționa să lase vesela în chiuvetă, dar se gândi că era mai bine ca Terry să nu afle că mâncase „porcării.” Pierdu ceva timp să curețe și să pună totul la loc, se mai enervă o dată, însă avu grijă să lase bucătăria și chiuveta așa cum le găsisese.

Intră în salon, se tolăni pe canapeaua încăpătoare și se adânci în gânduri. Dick trebuia pedepsit, însă numai după ce primea raportul lui Gritten. Dacă puștanul ăsta își închipuia că o putea fraieri, avea să-i facă o surpriză.

Pe la trei, plecă la *Ocean Beach Club*. Datorită magiei

exercitate de numele Rolfe, nu avu nevoie de recomandări și nici nu fu nevoită să plătească taxa de înscriere.

Secretarul clubului, un omuleț dolofan și zâmbăreț, îi spuse că erau onorați să-i ofere statutul de membru temporar. Avea convingerea că putea găsi la ei toate facilitățile, așa că secretarul îi descrie entuziasmat întreaga gamă de distracții pe care o putea oferi clubul.

— Veți face cunoștință cu membrii noștri, doamnă Rolfe. Vă pot asigura că vă vor primi cu bucurie.

Făcu împreună cu ea turul clubului, prezentând-o membrilor, englezi bătrâni și obezi, bărbații cu chipuri cuperozate de băutură, iar femeile cu pălării ciudate și zâmbete temătoare, cu toții fericiți s-o cunoască pe soția unuia dintre cei mai bogați oameni din lume.

Helga îi detestă pe toți, din start, însă nu mai putea continua să rămână singură în vila ei; avea nevoie de contacte umane... dar ce mai contacte!

Fu nevoită să suporte ceaiul englezesc cu sandvișuri și prăjiturile, înconjurată de bărbații flecari care se holbau la măsuta rulantă ticsită cu prăjituri cu cremă.

Gândul îi fugi la Dick. Dacă acest mizerabil n-ar fi făcut o mișcare greșită, acum s-ar fi aflat amândoi în patul uriaș.

Refuză un sandviș cu castraveți.

— Dar sunt delicioase, doamnă Rolfe. Cu talia dumneavoastră admirabilă, n-ar trebui să vă gândiți la niciun regim.

Sufocată și moartă de plictiseală, hotărî, în cele din urmă, s-o ia din loc. Băgă de seamă că bărbații îi contemplau uluiți mașinuța modestă, înconjurată de Rolls-uri, Bentley, Cadillac-uri.

Se întoarse în oraș. Își aminti de Herman și telefonă la spital, de unde află că starea acestuia era, în continuare, staționară. Se făcuse șase și un sfert. Urcă în dormitor, de unde reveni în salon îmbrăcată în halatul alb de plajă și se servi cu o votcă. Urmări buletinul de știri de la televizor. Fluctuația dolarului o neliniști. Se gândi la suma uriașă pe care o avea în Elveția, spunându-și că ar fi fost mai bine să fi schimbat dolarii în franci elvețieni.

Puțin înainte de ora șapte, auzi motorul motocicletei Electra Glide.

După ce zgomotul încetă, ușa de la intrare se deschise.

Terry Shields adusese o pungă mare de hârtie.

— Ah, ai venit, Terry, zise Helga zâmbind. Îți mulțumesc pentru curățenia făcută.

Fata purta o cămașă bărbătească bleu, cu mâneci scurte și o pereche de pantaloni bleumarin. Părul părea încă ud, ca după o baie în ocean.

— Am cumpărat crevete. Vă plac?

Helga o studie. Fu impresionată, încă o dată, de tăria de caracter pe care o degaja chipul fetei. O nulitate? Cu siguranță, nu.

— Crevete? E perfect... Cum se simte Dick?

În drum spre bucătărie, Terry răspunse:

— Nu l-am întrebat.

Helga țuguie buzele. Își termină băutura și se opri în ușa bucătăriei. Terry scotea cumpărăturile din punga de hârtie.

— Îl cunoști de mult pe Dick? întreabă Helga, rezemată de tocul ușii.

— Cam de mult, răspunse laconic Terry. Crevetele le vreți prăjite sau cu sos?

— Cum vrei; cum e mai simplu.

— Bucătăria bună nu e niciodată ușor de făcut, doamnă Rolfe. Spuneți ce preferați și vă voi pregăti.

— Păi... prăjite... Nu prea mi-e foame.

Terry vărsă crevetele într-o strecurătoare, spălându-le în apă rece.

— Dick e iubitul tău, Terry?

Fata scutură energic strecurătoarea, punând apoi crevetele pe o cârpă.

— Se poate spune și așa.

— Și tu? Unde locuiești?

— Am și eu o cocioabă.

— Nu mă îndoiesc, dar pe unde?

— În cartierul de nord.

Urmă o tăcere îndelungă, timp în care Terry uscă meticulos

crevetele. Helga era hotărâtă să nu se dea bătută.

— Vorbeam azi-dimineață cu mama lui Dick. Spunea că el nu mai locuiește acasă... E la tine?

Terry aprinse grătarul.

— Ce importanță are?... Vreți și orez? Sau poate preferați cartofii deshidratați.

— O să vreau orez... Te-am întrebat dacă locuiește la tine.

Terry turnă orez într-un castron.

— Vă interesează chiar atât de mult, doamnă Rolfe?

Helga își stăpâni furia, înainte să izbucnească.

— Curiozitatea, Terry, asta e. Stă la tine?

Fata umplu o crăticioară cu apă caldă și o puse pe aragaz.

— Da, locuiește la mine și mi-o trage.

Câteva momente, Helga rămase fără glas, sufocată. Înțelese brusc că ea o provoca pe fată la obrăznicie prin interogatoriul la care o supunea.

— Nu mă interesează raporturile dintre voi, declară cu răceală. Pur și simplu, vreau să știu unde e.

Terry puse sare în apă, apoi spălă orezul.

— Maică-sa n-a spus nimic de brațul lui rupt, continuă Helga.

Fata turnă orezul în apa clocotită.

— Vă deranjează dacă luați cina puțin mai devreme, doamnă Rolfe? Întrebă fata, fără să se uite la Helga. Am o întâlnire.

— Ai auzit ce-am spus? Nu cred nici în ruptul capului că și-a rupt o mână!

Terry întinse cu grijă crevetele pe grătar.

— Vă place sucul de lămâie, doamnă Rolfe? Unii nu suportă lămâia. Dacă nu vă place, am sos de tabasco.

— Terry! Și-a rupt sau nu brațul?

— Dacă doriți cina, doamnă Rolfe, ar trebui să mă lăsați să mă ocup de gătit, da? Toată pălăvrăgeala asta mă ține în loc.

Helga se stăpâni cu greu. Răceala, încăpățânarea fermă a acestei fete erau ceva nou pentru ea.

— Ți-am pus o întrebare și vreau un răspuns! țipă femeia cu glas strident.

— În zece minute, veți fi servită, doamnă Rolfe. Mă iertați,

însă trebuie să pun masa.

Trecu pe lângă Helga, intrând în sufragerie.

Aceasta rămase nemișcată, strângând pumnii. De-abia se abținea să nu se repeadă în sufragerie, s-o apuce de păr pe obraznicătură și să-i cârpească o palmă. „Liniștește-te, își spuse Helga. Te porți ca o tâmpită.”

Pătrunse în sufrageria încăpătoare și, fără să se uite la Terry care așeza masa, porni televizorul. Pe ecran apărură în prim plan chipul unei fete; părea că se chinuie să înghită microfonul, căscând o gură cât toate zilele. Vocea ei amplificată, metalică explodă în salon. Helga se strâmbă, reducând drastic sonorul.

Terry se întoarse în bucătărie.

Helga așteaptă îndelung, în vreme ce tipa de pe ecran continua să se lupte cu microfonul, scoțând miorlăituri ca de pisică în călduri.

Terry reveni, aducând o tavă și o farfurie.

— E gata, doamnă Rolfe. Nu aveți deloc vin. Dacă-mi spuneți, cumpăram eu.

Helga se așază la masa aranjată perfect.

— O să cumpăr mâine. În rest, totul pare în regulă, zise ea, examinând crevetele bine prăjite și castronul cu orez. Ești o adevărată maestră, cum s-ar spune.

— Bine. Atunci, dacă nu mai aveți nimic, doamnă Rolfe, o s-o iau din loc. Vasele le spăl mâine.

Liniștită, grație nervilor ei de oțel, Helga desfăcu un crevet.

— N-am terminat, Terry. Ia loc.

— Îmi pare rău, doamnă Rolfe. V-am anunțat dinainte. Am o întâlnire.

Helga își puse orez în farfurie.

— Ia loc și gustă dintr-un crevet! Excelent.

Terry se afla la ușă, deja.

— Ai auzit ce-am spus? Stai jos!

— Mă scuzați, doamnă Rolfe. Am întârziat deja.

Ajunse la ușă, deschizând-o.

— Stai jos odată! zberă Helga. Dacă nu vrei ca amantul tău să ajungă în pușcărie!

Terry se opri, apoi, ridicând din umeri, cu chipul la fel de

impasibil, se întoarse, trântindu-se într-un fotoliu.

„Un punct pentru mine, îşi spuse Helga. Aşadar, neisprăvitul ăla înseamnă ceva pentru ea!” Mâncă încă un crevette şi stoarse lămâie peste orez, regretând că nu avea un pahar de vin la masă.

Mai luă un crevette, străduindu-se să rămână calmă.

— Ți-a spus Dick de necazurile pe care le are?

— Spuneți ce-aveți de spus, doamnă Rolfe, şi încercați să fiți cât mai concisă! replică Terry cu indiferență. Am o întâlnire.

— Crevetele astea sunt excelente, continuă Helga, în timp ce gândea: „O s-o fierb puțin pe nerușinata asta”. Ai întâlnire cu Dick?

— Ce vă privește pe dumneavoastră, doamnă Rolfe?

„Un punct pentru ea, ținu iar scorul Helga. Atenție!”

— Da, Dick are necazuri, reluă. Nu te-ai întrebat niciodată cum a reușit să-și cumpere o motocicletă de patru mii de dolari?

Fata se foi pe fotoliu, încrucișând picioarele lungi.

— E problema lui. Numai cei care n-au altceva de făcut se amestecă în treburile altora.

„Încă un punct pentru ea, însă atuul e la mine”, gândi Helga.

— Aşadar, nu ți-a relatat printre altele că mi-a furat un inel, pe care l-a vândut şi cu banii luați şi-a cumpărat motocicleta?

Mai desfăcu un crevette, storcând deasupra lămâie.

Terry rămase tăcută. Se mulțumi să-și privească ceasul, schimbând poziția picioarelor.

— Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit. Şi ce-ați vrea să fac?

— Nu te deranjează?

— Mai aveți ceva să-mi spuneți, doamnă Rolfe?

— Da. Dacă în seara asta, la ora nouă, Dick nu ajunge aici, o să-l caute poliția, pentru că îl acuz de furtul inelului.

Terry dădu din cap, ridicându-se.

— În seara asta, la nouă? Ce nevoie aveți de el la ora aia, doamnă Rolfe?

Helga termină de mâncat.

— Ei, să facă ordine pe-aici şi să spele vasele. Du-te repede să-l anunți. Asta, dacă nu cumva dorești să-l vezi petrecându-și noaptea în pușcărie, adăugă Helga, privind-o cu răceală.

— Vreau să vă dau un sfat, doamnă Rolfe.

Terry scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor două bancnote de cincizeci de dolari boțite, azvârlindu-le pe jos.

— Aștia sunt banii pe care vi-i datorează Dick. N-o să-l mai revedeți și nici pe mine. Acum, sfatul. Când o femeie de o anumită vârstă cade-n limbă după un băiat care i-ar putea fi fiu, singura salvare sunt dușurile reci. Duceți-vă și faceți un duș rece, doamnă Rolfe.

Zicând acestea, se întoarse și părăsi vila.

Ascultând pâraitul motocicletei pierzându-se în depărtare, Helga contemplă cochiliile creveților, la fel de goale ca și ea.

Capitolul al VII-lea

Palmierii foșneau la adierea brizei ușoare. Când și când, câte o nucă de cocos cădea cu o bufnitură surdă. Rumoarea depărtată a circulației de pe faleză se contopea cu clipocitul mătăsos al valurilor care se spărgeau pe plajă.

Helga stătea tolănită într-un șezlong aflat pe terasă. Aprinsese doar proiectoarele subacvatice ale piscinei, lăsând restul în obscuritate. Suprafața albastră a apei, luminată discret, își etala sclipirile, relaxând-o pe Helga.

Când o femeie de o anumită vârstă cade-n limbă după un băiat ce i-ar putea fi fiu... Cele mai crude, dar adevărate vorbe care-i fuseseră adresate vreodată. O țigară fumega uitată între degetele ei. Dintotdeauna fusese tulburată de această dorință sexuală, care avea și un nume: nimfomanie. Trăise cu gândul că va rămâne secretul ei intim, bine ascuns. Iar acum, această față îi smulsese masca. Gândindu-se la trecut, Helga fu nevoită să recunoască, jenată, că mai existau și alții care erau la curent, chiar dacă tăceau. Servitorii zâmbitori, băieții musculoși, chiar și cei câțiva desfrânați mai în vârstă, cu care petrecuse un ceas, două, vorbeau, probabil, despre ea, poate chiar în aceste momente.

Parcă-i auzea: „Între noi fie vorba, bătrâne, cu nerușinata de

Rolfe n-ai nevoie de prea multe apropiări. Știi care... nevasta lui Herman Rolfe. Ajunge să pocnești din degete și gata, a căzut pe spate”.

Helga se simți scuturată de un fior înghețat. Îi cunoștea ea pe bărbați. Nimic nu-i oprea să-și trâmbițeze cuceririle. Cum de-și putuse închipui că nu vor vorbi despre ea în bătaie de joc?

„Tu ai căutat-o, se dojeni ea. N-ai fost niciodată în stare să rezisti. Te-ai fi putut duce să consulți un psihanalist dacă ai fi vrut cu adevărat să scapi. Un psihanalist? Frecție la un picior de lemn!” Nu asta era soluția. Trebuia să fie în stare să se vindece singură, fără ajutorul cuiva, până când nu era prea târziu!

Fata asta o scuturase zdravăn, obligând-o să înțeleagă că trebuia să înceteze să mai alerge după bărbați (numai că, în timp ce spunea asta, nu putea să nu-și amintească de câte ori mai făcuse această promisiune deșartă). Ei, dacă Herman ar muri! S-ar recăsători, scăpând de aventurile acestea periculoase. Scrisoarea lui Herman, care o condamna la o existență austeră, se afla încă în casa de valori a hotelului. Dacă el ar muri, ar distruge-o, dar dacă, în loc să moară și-ar reveni...

Închise ochii.

Dacă și-ar reveni, viața ei ar deveni un calvar. În minte îi apărură din privirea soțului ei, gura strâmbată care încerca să articuleze un cuvânt pe care, de altfel, îl intuise: târfă.

Dacă s-ar vindeca, ar fi nevoită să-l părăsească. Să-și caute ceva de lucru. Ar găsi ea un soț bogat. Ea... „Dumnezeule! se cutremură Helga. Trebuie să privesc lucrurile în față! Care bărbat bogat s-ar mai înghesui să mă ia de nevastă la vârsta mea?” Cu șaiszeci de milioane de dolari însă, cheia magică ar fi în mâna ei.

Gândul îi fugi la Dick Jones. Își pierduse, probabil, mințile, încercând să-l atragă în pat pe acest mic derbedeu. O durea însă faptul că el pretextase fracturarea unui braț, pentru a se eschiva de la invitația de a se culca cu ea. Și mai dă-l dracului pe puștanul ăsta! Încă o dată se salvase în ultima clipă! Uită-l! Lasă-l să se distreze cu Terry. Un nou fior înghețat o făcu să tresară; probabil că se distrau grozav pe seama ei!

N-au decât! Fata aia cu părul roșu! „Recunoaște, își zise

Helga, Terry face impresie. Are caracter. Pierde timpul pe lângă un tâmpit precum Dick.”

Se ridică, dând roată piscinei. Adică, ăsta să fie viitorul ei, dacă Herman ar continua să trăiască? Luxul și singurătatea? Își aduse aminte de *Ocean Beach Club*, de acele oribile specimene englezești jinduind la prăjituri cu cremă, la bărbații cu chipuri vinete de cuperoză și trupuri fleșcăite. Ah, numai de-ar muri Herman! Atunci, ar fi liberă și-ar avea în mână șaizeci de milioane de dolari!

Auzi soneria de la intrare. Se uită la ceas. Opt și patruzeci. Să fie Dick?

Îi transmisese, oare, Terry mesajul și, de frica poliției, se grăbise să vină?

Acum, perspectiva de a se culca cu el o dezgusta, dar, Doamne, ce și-ar mai vărsa nervii pe el, eliberându-se de spaime! L-ar pune cu botul pe labe, de n-ar uita-o cât ar trăi!

Traversă rapid sufrageria, la al doilea zbârnăit al soneriei. Deschise furioasă ușa, azvârlind fulgere din ochi, dar avu un nou șoc.

În locul lui Dick, cu ochii lui de căprioară, în prag stătea Frank Gritten, cu pipa între dinți, în costumul gri, prost croit, cu vestonul la doi nasturi abia ascunzând un pântece revărsat.

— Îmi cer scuze, doamnă Rolfe, zise Frank după ce-și scoase pipa din gură, ridicându-și pălăria panama. Mă duceam spre casă și am văzut lumină la dumneavoastră. Am informațiile pe care mi le-ați cerut, dar, dacă preferați, mă întorc mâine...

Ei îi trecu furia, reușind chiar să zâmbească.

— Intrați, domnule Gritten. Tocmai mă pregăteam să beau ceva. N-ați dori să-mi țineți companie?

— Vă mulțumesc.

O urmă în salon.

— Vila aceasta pare confortabilă, dar tare mai e izolată.

— Da, îl aprobă Helga și se îndreaptă către bar. Ce doriți să beți?

— Locuiți singură aici, doamnă Rolfe?

Ea se întoarse, privindu-l.

— Da.

— Credeți că e bine? Sunteți cu totul izolată aici.

— Ce doriți să beți?

Tonul sec arăta limpede că Helga nu avea chef să primească sfaturi.

— Polițaii beau, de obicei, whisky, doamnă Rolfe.

Ea încercă să râdă.

— Ar fi trebuit să știu la câte romane polițiste am citit.

Îi aduse un whisky dublu cu sifon, iar ei își turnă o votcă.

— E mai plăcut afară.

Gritten o urmă pe terasă, cu paharul în mână, și când ea se cuibări în șezlong, se așeză alături.

— L-am cunoscut pe proprietarul acestei vile, doamnă Rolfe. Un tip ghinionist.

— Așa am auzit și eu, zise ea și sorbi din pahar, băutura părăndu-i-se la fel de bună precum cele preparate de Hinkle. Aminteați de niște informații pentru mine?

— Da. Mi-ați spus că sunteți grăbită...

Gritten își reaprinsese pipa, bău o înghițitură de whisky, dădu din cap în semn de apreciere, apoi continuă:

— Dick Jones...

Se opri, studiind-o; ochii săi albaștri aveau răceala privirii polițistului.

— Nu mă voi mulțumi să vă dau doar informații, doamnă Rolfe, ci și câteva sfaturi.

Privirea ei dură întâlni ochii pătrunzători ai polițistului.

— Mă interesează doar faptele, domnule Gritten. Nu am nevoie de sfaturi!

Gritten pufăi din pipă, indiferent la tonul sec.

— Exact. Vă voi relata faptele, însă în situația în care vă aflați în acest moment, doamnă Rolfe, cred că ați avea nevoie și de sfaturi.

— Vreau să aud faptele!

Gritten își contemplă pipa, îndesând jarul cu degetul mare.

— Sunteți nou venită la Nassau și, probabil, nu cunoașteți mare lucru despre Antile. Locuiesc aici de peste douăzeci de ani. L-ați angajat pe Jones. Ați făcut-o gândindu-vă, desigur, că aveți în față un băiat de treabă, pe care doreați să-l ajutați. Nu

v-a trecut prin cap să cereți informații despre el la poliție, însă pe-aici, doamnă Rolfe, când cineva vrea să angajeze un tip, trebuie neapărat să ceară referințe sau informații de la poliție.

Helga bău, punând apoi paharul pe măsută.

— Prin urmare, susțineți că am comis o eroare angajând acest băiat?

— Da, doamnă Rolfe, exact asta ați făcut. Vă prevenisem că Jones a avut probleme. Era ultima persoană pe care ar fi trebuit s-o angajați ca servitor, având în vedere că locuiți aici, singură.

— Incredibil! Un băiețuș ca ăsta? Să nu-mi spuneți că e un criminal!

Expresia de pe chipul lui Gritten rămase gravă, în timp ce clătina din cap.

— Nu. La doisprezece ani, a fost trimis într-o casă de corecție, pentru că furase un pui.

Helga se ridică, din ce în ce mai enervată.

— Cum adică? Un copil de doisprezece ani e închis la casa de corecție, pentru un pui furat? Dumnezeuule! E cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată! Probabil, murea de foame, amărâtu!

Gritten își privi fix pipa, scobi în vatra ei, după care o puse la loc în gură.

— Eram sigur că veți spune asta, doamnă Rolfe, numai că nu cunoașteți oamenii din Antile. Puiul acela nu a fost mâncat, asta e problema. A servit la un sacrificiu ritual.

— Un sacrificiu? Asta e o crimă?

— Probabil, pentru dumneavoastră, nu, dar dați-mi voie să vă explic. În urmă cu vreo șapte ani, a sosit din Haiti un vrăjitor șaman. Poate că știți ce este un șaman. Este un om care posedă însușiri ieșite din comun. Dacă e un om bun și cinstit, el practică magia albă, care este binefăcătoare. Dar, dacă e un om rău, atunci practică magia neagră. Acest tip – pe numele său Mala Mu – se ocupa cu magia neagră. S-a dedat pe-aici la estorcări de bani, tâlhării de tot felul. „Îmi dai atât, iar dacă nu, bărbatul tău sau soția ta se vor îmbolnăvi”. Genul ăsta de amenințări. Puțini dintre englezii stabiliți aici au habar de ceea ce se întâmplă în cartierul indigenilor. Poliția trebuie să fie cu

ochii în patru. Îl cunoaște foarte bine pe vrăjitor și nu-și poate permite să nu-l bage în seamă. Mala Mu îl folosea pe Jones la furat de pui, câini, pisici sau chiar o capră sau două, pentru sacrificările lui. În cele din urmă, poliția i-a arestat atât pe Mala Mu, cât și pe Jones.

— N-am mai auzit asemenea baliverne! Vrajitorie... magie... ritualuri sângeroase! Înțeleg ca indigenii ignorați să creadă în asemenea bazaconii, dar un om ca dumneavoastră... să plece urechea la prostiile astea!

Gritten o contemplă, calm.

— Vă înțeleg reacția, doamnă Rolfe. Când am sosit în acest loc, gândeam la fel ca dumneavoastră că vrăjitoria e doar o scorneală prostească. La fel cum nu credeam că omul va ajunge vreodată să pășească pe Lună. Astăzi însă, după douăzeci de ani, mintea mea a devenit mai deschisă. Știu nu numai că vrăjitoria există, dar și că reprezintă o forță extrem de periculoasă. Vă pot asigura că Jones este la fel de puternic cum era Mala Mu. Care, întâmplător, a murit în închisoare. Poliția bănuiește că Jones a învățat multe, fiind în contact cu Mala Mu, și că în prezent practică el însuși vrăjitoria, cu toate că nu avem nicio dovadă.

Doamnei Rolfe i se părură atât de ridicole aceste dezvăluiri, încât își pierdu răbdarea; acest fumător de pipă flegmatic o scotea din sărite.

— Refuz să accept acest lucru, declară ea, sec. Poate că, după mulți ani petrecuți în această țară exotica, pârjolită de soare, printre oameni de culoare superstițioși, cineva va ajunge să creadă în prostii precum vrăjitoria, dar eu nu cred și nici n-o voi face vreodată!

Gritten își reaprins liniștit pipa stinsă, înainte de a răspunde:

— Foarte bine, doamnă Rolfe. Ați recurs la serviciile mele, așa că trebuie să vă comunic faptele. Este hotărârea dumneavoastră dacă le acceptați sau nu. Mai există un lucru care nedumerește poliția. Jones a devenit proprietarul unei motociclete de mare valoare. Comisarul principal Harrison, șeful poliției locale, își pune întrebarea cum a reușit un coate-goale de teapa lui Jones să facă rost de peste patru mii de dolari, cu care și-a cumpărat motocicleta. Șantajul și vrăjitoria merg

mână în mână, doamnă Rolfe...

Gritten tăcu, ochii lui albaștri căutând să prindă privirea femeii.

— Dacă Jones se apucă să șantajeze pe careva, poliția atât așteaptă. Harrison nu-și dorește decât un singur lucru: un motiv ca să-l azvârle pe Jones într-o celulă.

„Doamne! gândi Helga. În ce nenorociri mă bag singură!”

Gritten așteptă, continuând s-o fixeze cu privirea, dar, cum ea nu răspundea, reîncepu:

— Oamenilor, de cele mai multe ori, nu le dă mâna să recunoască, atunci când sunt șantajați. Este de înțeles, însă asta îngreunează foarte mult munca poliției. Și totuși, victimele unui șantaj sunt întotdeauna protejate, oferindu-li-se tot sprijinul posibil.

Helga ezită. Oare să-i povestească acestui bonom fumător de pipă întâmplarea ei plină de mizerii? Ar fi avut chef s-o facă, însă nu se putea hotărî să-i mărturisească faptul că era o femeie de o anumită vârstă, cu tulburări de sexualitate.

— Eu v-am rugat, domnule Gritten, spuse cu glasul ei aspru, să aflați dacă Jones și-a rupt sau nu mâna, unde locuiește în acest moment și să-mi dați informații despre fata asta, Terry Shields. Asta e ceea ce v-am rugat și pentru asta v-am plătit. Am hotărât să nu-l mai angajez pe Jones, iar dacă se întâmplă să fie și șantajist sau vrăjitor magician, asta nu mă privește. Și-a rupt sau nu mâna?

Gritten pufăi din pipă, continuând s-o examineze pe Helga.

— Da, doamnă Rolfe, are o fractură la braț. Ieri-noapte a derapat, suferind o căzătură serioasă.

Furia femeii dispăru brusc. Așadar, mâna ruptă nu era un pretext! Terry nu mințise. Iar ceea ce era mai important, băiatul nu inventase povestea cu fractura ca pretext pentru a nu se culca cu ea.

— Și unde locuiește?

— Ieri-noapte a dormit într-o cabană de pe plajă, care aparține lui Harry Jackson, doamnă Rolfe, răspunse Gritten, continuând s-o privească atent.

Deși simțea că se sufocă, reuși să rămână impasibilă.

— Foarte ciudat! Era singur?

— După cum afirmă agentul meu care supraveghează tot timpul cabana, Jackson a apărut și el acolo, pe la unu dimineața. A plecat după ora nouă, însă Jones se află acolo și acum.

— Și fata... Terry Shields, nu e acolo?

— Nu, doamnă.

Helga rămase pe gânduri, ridicând apoi din umeri. Se căzni să pară absolut indiferentă, cu toate că numai așa nu era.

— Atunci, vă mulțumesc, domnule Gritten. Am acum încă o mică problemă. Vă spuneam că nu mai am de gând să-l angajez pe Jones, așa că mă voi vedea în situația de a rămâne fără niciun valet. Mi-ați putea recomanda pe cineva? Bucătăria nu va reprezenta cine știe ce complicație, întrucât nu am de gând să primesc oaspeți.

Gritten își netezi pipa, reflectând.

— Ar fi mai bine să nu angajați indigeni, doamnă Rolfe, o sfătui Frank într-un târziu. Englezoaica pe care o am în serviciu are o soră în căutarea unui post. Doamna Joyce se numește. Bărbatul ei a fost pescar. S-a înecat anul trecut, în timpul unei furtuni. Aș putea să v-o recomand.

— I-ați putea spune să vină chiar de mâine? Pe Jones îl plăteam cu o sută de dolari pe săptămână. Credeți că i-ar conveni suma?

Gritten rămase cu gura căscată. Pentru prima oară reușea să-l surprindă, scoțându-l din calmul lui imperturbabil.

— E mult prea mult, doamnă Rolfe! Cincizeci ar fi suficienți!

„Mult prea mult? se miră Helga. La banii mei?”

— Vreau s-o plătesc cu o sută de dolari pe săptămână, răspunse pe un ton imperativ. Ca să fii servit, trebuie să plătești. Îmi place să ajut oamenii.

Privirea dură, de polițist, a lui Gritten o cercetă iarăși.

— Va fi încântată.

— Cred că asta ar fi tot, domnule Gritten. Mulțumesc pentru informații. Cu asta, misiunea dumneavoastră – dac-o putem numi astfel – s-a încheiat.

O vreme, Gritten fu adâncit în gânduri.

— Mai rămâne chestiunea cu fata, Terry Shields. Mai doriți

un raport despre ea?

Doamnei Rolfe începea să i se acrească de Dick Jones și Terry Shields. Nu mai voia să audă de ei.

— Nu mă mai interesează. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut. Bătrânul detectiv se aplecă, scuturând pipa în scrumieră.

— În cazul acesta, ar trebui să vă înapoiez niște bani, doamnă Rolfe.

— V-am spus că misiunea dumneavoastră s-a terminat. Nu mi datorați nimic, îl asigură ea, chinuindu-se să zâmbească. Vă mulțumesc încă o dată pentru promptitudine.

Omul se ridică.

— Sunteți absolut sigură, doamnă Rolfe, că nu doriți să obțin informații despre această fată?

Helga își dorea să rămână singură. Se stăpâni să nu înceapă să urle.

— Nu, domnule Gritten. Nu mai am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Avea să regrete mai târziu această hotărâre pripită.

Doamna Joyce era mai englezoaică decât în orice închipuire. Sosi călare pe o bicicletă care se îndoia sub greutatea ei. Era o femeie solidă, strânsă în corset fără milă, în vârstă de vreo patruzeci de ani, cu părul încrețit pe moațe; tenul ei britanic ducea cu gândul la un măr lustruit.

— Îți place ceaiul, scumpa mea? întrebă englezoaica, imediat după încheierea prezentărilor. Sau ești, poate, o maniacă a cafelei?

Surprinsă, rămasă tablou chiar, Helga răspunse că prefera cafeaua.

— Sunt o băutoare de ceai, recunosc doamna Joyce, zâmbind larg. Un obicei englezesc. Rămâi acolo și odihnește-te. În două minute, îți voi aduce o cafea.

„Doamne, Dumnezeule, se îngrozi Helga, peste cine am mai dat?”

Cafeaua însă era bună, iar flecăreala cu doamna Joyce, amuzantă.

— O căsuță încântătoare, scumpa mea, nu-i așa? Dar cred că te simți singură. Mie îmi lipsește soțul meu. Noi, fetele, ne

plictisim fără bărbați. Am aflat de boala bravului dumitale soț. Cum, necum, e în viață. Tom al meu nu mai e decât o amintire, dar una scumpă. Era un om foarte bun. Să-ți pregătesc ceva de mâncare? Sau ai dori puțin pește la cină?

Helga răspunse că va lua cina acasă, însă la prânz avea de gând să iasă undeva.

— Ce talie superbă ai, scumpa mea! exclamă doamna Joyce, plină de admirație. Am mai lucrat și pentru alte doamne. Cerule! Puțin le păsa de talia lor, pe când dumneata... îți spun cinstit, ai cu ce te mândri!

Oarecum zăpăcită, Helga simți afecțiune pentru această femeie. Chiar avea nevoie de un strop de bunătate.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Joyce... Aveți dreptate... Traiul în singurătate mă deprimă. Mă gândesc că, atunci când ajungi la patruzeci și trei de ani și nu ai un bărbat în preajmă, asta se întâmplă.

— Patruzeci și trei de ani? Hai că râzi de mine! Nimeni nu ți-ar da mai mult de treizeci! Bărbatul meu avea obiceiul să spună că femeia are vârsta pe care o arată în pat, izbucni în râs englezoaica, plesnindu-și palmele muncite. Era o figură, Tom al meu. Câte nu-i treceau prin cap! Dar avea dreptate. Câtă vreme simți nevoia unui bărbat, nu ești bătrână.

Helga se simți dintr-o dată bine și, zâmbitoare, întrebă:

— Vi se întâmplă să simțiți nevoia unui bărbat, doamnă Joyce?

Femeia cea solidă pufni.

— Mie? Ei bine, scumpo, asta înseamnă viața, nu? Când mă mănâncă, îmi găsesc câte un tip. Știu că Tom ar fi de acord. Când și când, o fată are nevoie de bărbat.

Helga întoarse brusc capul, gata să izbucnească în lacrimi.

— Da... o fată are nevoie de bărbat.

— Asta e, scumpo, rosti sentențios doamna Joyce și glasul îi scăzu în tonalitate. Asta-i viața, nu? Îți doresc o dimineață plăcută. Te las. Tom mă dojenea mereu că vorbesc prea mult.

Luă tava și dispăru în bucătărie.

O dimineață plăcută?

Helga contemplă plaja însorită. Ce putea face? Să se ducă la

Ocean Beach Club să asculte flecăreala nesărată a acelor femei oribile, cu pălăriile lor îngrozitoare, sau a bătrânilor obezi care s-ar fi holbat la ea, punându-și întrebări? Să se scalde de una singură?

În minte îi veni Herman, așa că făcu un efort și telefonă la spital. I se răspunse cu menajamente că nu era nicio schimbare.

Doamna Joyce apăru din bucătărie.

— Bietul om, nu se simte mai bine, nu?

— Nu, murmură Helga, ridicându-se. Mă duc să fac o baie în ocean.

— Asta e, scumpa mea! Am fost nevoită să renunț la înot, după un avort, însă apa de mare face bine.

Helga își stăpâni o strâmbătură dureroasă.

Când o femeie de o anumită vârstă cade-n limbă după un băiat ce i-ar putea fi fiu...

Urcă în cameră, pentru a-și pune costumul de baie, după care ieși pe plajă și plonjă în ocean. Se lăsă să plutească în apa albastră, caldută; privea cerul, palmierii mișcați de briză, asculta zgomotul bărcilor cu motor și pe cel îndepărtat al circulației.

„Un paradis, gândi Helga. Numai de-aș avea pe cineva cu care să-l împart.”

O fată are nevoie de bărbat.

Numai de-ar muri Herman! În timp ce se lăsa legănată de valuri, își spunea că această moarte reprezenta singura soluție. O dată scăpată de el și în posesia a șaizeci de milioane de dolari, ar putea să-și refacă viața lângă un bărbat frumos, atent, care să-i poarte de grijă.

O viață nouă!

Instinctul îi spunea însă că Herman n-avea să moară atât de repede. Urma să-și revină lent. Să reînceapă să vorbească. Și-avea să-i spună lui Winborn că o dezmoșteneva.

Foarte deprimată, înotă până la plajă. O jumătate de oră mai târziu, o lăsă pe doamna Joyce cu aspiratorul ei și se urcă în Mini, oprindu-se în față la *Ocean Beach Club*.

Secretarul o întâmpină, radios ca întotdeauna. Îi spuse că avea chef să joace puțin tenis. Era liber instructorul să joace o partidă împreună cu ea? Se dovedi o jucătoare foarte bună, așa

încât instructorul profesionist, prea gras, care juca de ani de zile numai cu bătrâni și cu obezi, nu mai știu nici cum îl chema, atunci când Helga, extrem de prost dispusă, îi aplică o corecție fără replică. În final, îl bătău cu 9-7, 6-1, 6-0.

— Jucați ca o campioană, doamnă Rolfe, gâfâi omul, ștergându-se de transpirație. Cea mai bună partidă pe care am jucat-o, de când l-am avut adversar pe Riggs.

Bărbații!

Îi zâmbi, totuși.

— Am fost în formă.

Îl lăsa să-și rumege înfrângerea și, urcându-se în Mini, găsi un restaurant micuț, specializat în fructe de mare.

Mâncă, mai mult de formă, un homar ațos, în sos de vin alb. Singură, la umbra unui palmier, cu ochii la tinerii și vârstnicii de pe plajă, gândul îi fugi iar la Dick.

Dacă nu și-ar fi rupt mâna, își imagină, probabil că ar fi venit și s-ar fi strecurat împreună în patul uriaș...

Toate poveștile astea tâmpite cu vrăjitoria! Nu putea crede așa ceva! Cum putea un om ca Gritten să debiteze asemenea prostii?

Se gândi și la Terry Shields. Oare ce făcea? Vrând-nevrând, în minte îi veni Jackson. Făcu un semn energic chelnerului să-i aducă nota.

Se făcuse ora două și douăzeci. Urma să înfrunte de una singură toată amiaza, seara, noaptea. *O fată are și ea nevoie de bărbat*. Cât de adevărat! Și, totodată, cât de periculos!

Îl revăzu aieva pe Herman cu gura lui strâmbă, încercând să pronunțe cuvântul „târfă”. Răbdare, își zise ea. Poate va apare și șansa ta. S-ar putea ca el să moară totuși. Iar atunci, cheia magică va fi a ta.

Făcu drumul îndărăt la vilă. Doamna Joyce se pregătea să plece.

— Iată-te îndărăt, scumpo! Ai avut o dimineață plăcută?

Helga schiță un zâmbet chinuit.

— Da, mulțumesc. Dumneata?

— O, da. Ador să mă ocup de gospodărie. E viața mea, scumpo. Lui Tom îi plăcea să mă numească aspirator cu două picioare. Ce ți-e și cu bărbații ăștia! Nu se gândesc niciodată la

praf, râse ea, făcând cu ochiul. Știm noi la ce se gândesc ei, nu-i așa, doamnă Rolfe?

„Știu prea bine la ce mă gândesc eu”, își spuse Helga.

— Da, așa este.

— A venit băiatul și a reparat oblonul de la camera dumatăle, adăugă doamna Joyce. O să mă întorc la ora șapte. Ți aduc un pește bun sau preferi altceva?

— Nu e cazul. Îmi place foarte mult peștele.

O urmări cu privirea pe femeia solidă plecând călare pe bicicleta ei, apoi intră în salon. Se uită în jur. Goliciunea acestei încăperi luxoase, liniștea ei o apăsau. Urcă și se băgă sub duș, după care deschise dulapul, vrând să-și ia pijamaua albă, de plajă. Apucând-o de pe raft, rămase cu ea în mână, privind-o.

Buzunarul de la piept al bluzei, pe care erau brodate inițialele ei, fusese descusut cu grijă.

Examină îndelung bluza, nevenindu-i să creadă. Fără un motiv anume, se simți cuprinsă de o teamă stranie. Lăsă din mână bluza, de parcă s-ar fi transformat într-o insectă scârboasă. Cercetă camera, cu inima bătându-i puternic. Asta ce mai însemna? Cine putuse să facă așa ceva? Doamna Joyce? În niciun caz.

A venit băiatul și a reparat oblonul de la camera dumatăle.

Se duse la fereastră, examinând obloanele de lemn. Erau deschise, fixate în cârlige. Noaptea trecută, nu se ostenise să le închidă. Închise obloanele, apoi le deschise. Se mișcau perfect. Le lăsă deschise, agățându-le la loc în cârlige și întoarse spatele ferestrei, uitându-se în jur. Ochii îi rămaseră la bluza albă, azvârlită pe jos. Ezitând, o culese de pe podea. Examină cu atenție cusăturile desfăcute meticuloș. Cel care o făcuse folosise o lamă de ras. Dar de ce? Se strâmbă, ducându-se să arunce bluza în coșul cu rufe, din baie.

Se uită la ceas. Dumnezeuule, ce încet trecea timpul! Nu era decât trei fără zece. Se întoarse la dulap, controlând toată îmbrăcămintea. Nu umblase nimeni la ea. Simțea inima bătându-i neregulat și-i fu ciudă pe ea însăși. Trebuia să existe un motiv pentru care cineva descususe buzunarul. Meșterul care venise să repare oblonul? Auzise de tot felul de perversiuni, de

tipi care furau chiloți de damă întinși la uscat pe frânghii. Să fi fost meșterul unul dintre ei? Era convinsă că doamna Joyce nu era în stare de așa ceva.

Respiră profund, încercând să se liniștească.

Își propuse să discute despre asta cu doamna Joyce, seara, la întoarcerea acesteia. În orașul acesta există o atmosferă ciudată, un climat straniu, care o nelinișteau. Simți că n-avea să poată rezista acolo până seara. Trebuia să iasă, să facă ceva... dar ce anume?

Îmbracă o rochie galbenă, de pânză, alege o pereche de sandale elegante, o geantă și coborî în salon. Ieși pe terasă, contemplând plaja proprie, cinci sute de metri de nisip gol și de apă albastră. Se întoarce.

Era imposibil să rămână singură aici. La *Ocean Beach Club* avea să fie curând ora la care se servea ceaiul. Se gândi la arătările acelea în vârstă, cărora li se scurgeau ochii după platourile cu prăjituri. Of, Doamne, se vaită, mai bine acolo decât în singurătatea asta!

Încuie ușa de la intrare cu cheia, se urcă în Mini și se întoarce la club. Vreme de două ore, ascultă bârfele locale, fixă cu privirea degetele groase ale chelnerului care servea, bău două cești cu ceai, conștientă de interesul pe care-l stârnea în rândul bărbaților care o înconjurau, încercând să-i atragă atenția. Fu solicitată ca a patra mână la o partidă de bridge și, cum trebuia să-și omoare timpul cu ceva, acceptă. Partenerul, un general în retragere, fu încântat s-o aibă în față. Ceilalți doi, o doamnă în vârstă, slabă și lălâie, împreună cu soțul ei, gras și zgomotos, jucau bine, însă Helga, la fel ca în tot ceea ce făcea, se situa în rândul campionilor profesioniști. Memoria ei uluitoare și anunțurile îndrăznețe îi pulveriză literalmente pe adversari, altfel considerați drept cei mai redutabili jucători din club, după cum avea să afle mai târziu. Se sătură repede de replica foarte slabă, așa că, după două partide, se scuză, pretextând o întâlnire urgentă. Generalul, care abia dacă-și adusese contribuția la victorie, era tot numai zâmbet, pe când ceilalți doi se aruncară imediat într-un potop de critici la adresa modului în care jucaseră.

Era șapte fără zece, când Helga se înapoie la vilă. Își turnă o votcă exact în momentul în care apărură doamna Joyce.

Când menajera solidă intră în bucătărie, ducând o sacoșă, Helga îi propuse:

— Bea un pahar cu mine, doamnă Joyce.

— Eu nu, scumpo! Numai dacă miros un dop și sunt dusă. Tom al meu nu s-a atins nici el de băutură... Am găsit niște file delicios de ton. Îmi lipsește aici, grozav de mult, peștele englezesc, de exemplu calcanul; însă nici ăsta nu-i de aruncat. Fript, cu garnitură de mazăre, păstăi și orez. O să-ți placă.

— Cred că va fi într-adevăr delicios. Tare mult mi-ar plăcea să mă pricep și eu la bucătărie. Mă lași să privesc, doamnă Joyce?

— Sunt sigură că te pricepi la foarte multe lucruri, scumpo. Bucătăria nu-i un lucru greu. Există o groază de femei care fac doar un singur fel de mâncare. Părerea mea e că, pentru o persoană căreia îi place să mănânce bine, gătitul nu-i o corvoadă.

Sprijinită de un colț al mesei de bucătărie, Helga își aprinse o țigară, studiind-o pe doamna Joyce, care pregătea peștele.

— Apropo de oblonul din camera mea. Cine a venit să-l repare?

Femeia solidă se șterse pe mâini, după ce spălase bine peștele.

— Ai întrebat cine era, scumpo? se miră. Mi-a spus că dumneata îl chemaseși.

— Poate agentul imobiliar, domnul Mason. Nici nu știam că oblonul trebuia reparat.

— Puștiul mi-a zis că a trebuit să-l ungă, continuă doamna Joyce, punând apă la fiert într-o cratiță. Mi s-a părut politicoș și la locul lui. Chiar mi-a fost milă de el, pentru că avea o mână în ghips.

Helga fu cât pe-acți să scape paharul din mână, însă reuși să rămână indiferentă.

Dick!

— L-ai lăsat singur, sus, doamnă Joyce?

— Sper că n-a furat ceva?

— Nu, dar l-ai lăsat singur în camera mea?

— A venit într-un moment cam nepotrivit, scumpa mea. Tocmai curăţam cada de baie. Probabil că l-am lăsat singur un minut sau două. Ce s-a întâmplat?

— Am constatat că mi-a umblat cineva prin îmbrăcăminte.

— Îmbrăcăminte? Nu cred că băiatul acela a îndrăznit să-ţi umble prin lucruri!

— Nu. În sfârşit... N-are importanţă.

— E ceva în neregulă, nu-i așa? constată necăjită doamna Joyce. Dacă a furat ceva, ar trebui anunţată poliţia, scumpa mea. Poliţiştii de pe-aici sunt atât de drăguţi!

— Nu a luat nimic, preciză Helga şi se uită la ceas. E-n regulă. Mă duc să mă uit la ştiri, la televizor.

— Ştiri! pufni doamna Joyce. Mai bine te lipseşti, scumpo. Deschizi televizorul şi vezi numai mizerii.

Helga se mută în salon.

Aşadar, Dick îşi făcuse apariţia. Îi descususe buzunarul de la pijama. Oare de ce?

Îi veniră în minte vorbele lui Gritten: *Vă asigur că Jones este la fel de periculos, precum era Mala Mu. Poliţia îl suspectează că a învăţat multe de la Mala Mu, iar azi practică el însuşi vrăjitoria.*

„Absolut ridicol”, îşi zise ea; totuşi, în vilă domnea o atmosferă neliniştitoare.

Se concentrează asupra ştirilor: un avion deturnat, greve industriale, cinci ostatici răpiţi pentru răscumpărare.

Vorba doamnei Joyce: numai mizerii.

Menajera veni să aştearnă masa.

— Cina e gata, scumpo, anunţă englezoaica. Vino şi aşează-te aici.

Continuând să se gândească la Dick, Helga se aşează la masă. Fu încântată să vadă lângă tacâmuri şi o sticlă cu vin Chablis, pe jumătate plină.

Doamna Joyce îi puse în farfurie.

— M-am gândit că ţi-ar face bine un strop de vin. Serveşte-te. Eu nu doresc nimic.

— Eşti foarte grijulie, doamnă Joyce.

— Ei lasă, că ştiu şi eu să recunosc o adevărată doamnă, imediat ce văd una. Poftă bună.

— Peștele ăsta mi se pare delicios.

— Sunt sigură că o să-ți placă. Pentru mâine, m-am gândit că poate vei dori să guști ciorba mea de pește. Sunt nevastă de pescar, așa că m-am specializat în pește și, fără să mă laud, pot afirma că fac cea mai bună ciorbă din toată insula.

— Aș vrea tare mult s-o gust.

Îi plăcu grozav ceea ce îi pregătise menajera. Văzând că doamna Joyce avea chef de trăncăneală, îi mărturisi:

— Mi-am petrecut după-masa la *Ocean Beach Club*.

— Serios? Asta-i bună! Mă faci să mă mir, scumpo. Clubul ăla e bun pentru hodorogi, nu pentru fete ca dumneata.

Helga constată că îi plăcea din ce în ce mai mult această femeie.

— Trebuie să-mi ocup timpul cumva, așteptând ca soțul meu să se însănătoșească.

— Sigur că da. Așteptarea e întotdeauna neplăcută. Ce păcat că nu ai un domn drăguț care să te invite și să te ducă să vizitezi locurile! La Nassau sunt o grămadă de lucruri interesante.

— Vorbeam la club despre vrăjitorie. Crezi în așa ceva? Întrebă Helga, studiind-o atent pe doamna Joyce, a cărei mutră jovială se întunecă brusc.

— Vrăjitorie? Ați vorbit despre o asemenea grozăvie?

— Erau acolo două, trei persoane în vârstă, convinse că acest lucru există. Dumneata ce crezi?

— Uite ce este, doamnă Rolfe, rosti cu gravitate menajera, sunt, sper, o bună creștină. Și mă păzesc cu grijă să mă amestec în ceea ce fac negrii. M-ai întrebat dacă vrăjitoria există și îți răspund că da. În cartierul băștinașilor se petrec o mulțime de chestii urâte. Tom al meu îmi spunea întotdeauna că ar fi mai bine să nu am de-a face cu așa ceva și avea dreptate.

— Chestii urâte? Ce fel de chestii, doamnă Joyce?

— Magie... unii dintre negrii de-acolo se ocupă cu magia.

Helga mâncă un timp, ridicând apoi privirea.

— Magie? Ce fel de magie?

— Doamnă Rolfe, există lucruri despre care ar fi mai bine să nu vorbim. Mai bine mănâncă peștele, până nu se răcește.

— Dar mă interesează! Povestește-mi, te rog.

Doamna Joyce se gândi, apoi, rezemându-se cu nădejde de ușa bucătăriei, începu:

— Ei bine, acești negri sunt în stare de tot felul de lucruri. Nu prea ascult tot ce se povestește, însă pot să-ți mărturisesc că lângă mine locuia un băiețaș. Tatăl lui era pescar, ca și Tom. Într-una dintre zile, un localnic a venit să-i ceară bani. Pescarul i-a tras un pumn zdravăn și l-a zvârlit afară. A doua zi, băiețașul s-a îmbolnăvit, intrând în comă. Doctorii nu-i puteau face nimic. În cele din urmă, pescarul s-a dus să-l caute pe negru și i-a dat toate economiile lui. În ziua următoare, băiatul era vindecat. Am văzut asta cu ochii mei. Și se mai povestesc o mulțime de alte chestii. Era pe-acolo un câine care lătra tot timpul, iar vecinul nu mai suporta să-l audă. S-a dus tot la negrul acela și i-a dat niște bani. A doua zi, câinele s-a oprit și n-a mai lătrat niciodată. Aș putea continua, doamnă Rolfe, dar te rog să termini de mâncat. Mă duc să spăl vasele.

Doamna Joyce dispăru în bucătărie. Terminând peștele, Helga bău puțin vin, apoi își aprinse o țigară. Reflecta, încruntată.

„E ridicol, medită ea. Vrajitorie! Magie! Nu!” N-ar putea crede niciodată scornelile astea muieresti. Nici doamna Joyce nu era mai presus de Gritten. Au trăit prea mult la soare.

Menajera apăru și se apucă să strângă.

— Ți-a plăcut, scumpo? Am făcut cafea. Ai vrea s-o bei pe terasă?

— Ar fi minunat. Iar peștele dumitale a fost o bunătate.

Helga se așeză pe terasă, iar câteva minute mai târziu, doamna Joyce aduse cafeaua, pe tavă.

— La televizor e un western bun, scumpa mea. Nu există ceva mai bun decât un western, spuse doamna Joyce, umplând ceașca. Dacă nu mai ai nevoie de mine, aș lua-o din loc.

— Sigur. Du-te. Pe mâine și mulțumesc pentru tot.

— Vin la ora opt. Îți doresc o seară plăcută, scumpa mea.

— Și dumitale la fel.

Abia când o zări pe doamna Joyce depărtându-se pe bicicleta ei, Helga realizează singurătatea și izolarea vilei. Aprinse, cu o mișcare energică, proiectoarele subacvatice ale piscinei. Nu se simțea în stare să se mai uite la televizor. Își bău cafeaua în

șezlong. Începea să regrete plecarea de la hotelul *Diamond Beach*. Acolo, cel puțin, era lume prin saloane, oameni la care să privești. Dacă n-ar fi fost Dick, l-ar fi avut acum pe Hinkle să-i țină companie.

Contemplă plaja la lumina lunii. O apăsa liniștea, tulburată numai de murmurul ușor al oceanului. Oare era posibil să mai rămână astfel încă trei ore, până la culcare, cu ochii la oceanul pustiu? Se simțea îngrozitor de singură și izolată de lume. Sigur, putea merge la club să joace bridge, însă asta ar fi fost mai rău decât singurătatea de aici.

În cursul după-amiezii, cumpăraseră trei cărți de buzunar. Își spusese că puțină lectură avea să o ajute să mai treacă timpul.

Întoarsă în salon, examinează cărțile cumpărate. Alese un roman istoric (mai subțire decât *Pe aripile vântului*) și se pregătea să iasă pe terasă, când se opri.

Avu brusc senzația că era supravegheată. Nemișcată în mijlocul vastului salon, ascultă cu atenție. Auzi doar foșnetul valurilor. Apoi, zgomotul surd provocat de căderea unei nuci de cocos.

Se simțea încă o dată cuprinsă de aceeași teamă stranie, ca atunci când descoperise buzunarul descusut al pijamalei. Nervii de oțel, mândria ei dintotdeauna, nu o împiedicaseră să realizeze, înfiorată, că, dacă în acel moment ar fi apărut vreun intrus, singura ei posibilitate de apărare ar fi reprezentat-o telefonul.

„În fond, cine să vină aici? se întrebă ea, enervată de propria slăbiciune. Am început s-o iau razna!”

Cu inima bătând, își adună curajul și ieși pe terasă. Iluminatul difuz al piscinei dădea senzația de ireal. Rămase nemișcată, convinsă că nu se afla singură... că era supravegheată.

De cine?

Vreun negru? Ar găsi în ea o victimă sigură. Oricât ar țipa, n-ar auzi-o nimeni.

Făcu un efort, strigând puternic:

— Care ești acolo?

Așteptă îngrozită, într-o liniște apăsătoare, cu inima gata să-i sară din piept. Percepu o mișcare ușoară, într-o tufă înflorită, foarte aproape de ea. Tresări.

— Cine-i acolo?

— Nu vă speriați, doamnă Rolfe... Nu sunt decât eu.

Din umbră apăru silueta unui bărbat, luminată slab.

Helga abia se abținu să nu țipe.

— Sunt eu... Harry Jackson.

Cercetă atent silueta întunecată, simțind cum teama i se transforma în furie.

— Cum îndrăznești să intri aici? Dacă nu pleci imediat, chem poliția!

Jackson veni la lumină. Avea cu el o cutie mică de carton. Purta costumul pentru vizite.

— Îmi pare rău, doamnă Rolfe, bâlbâi răgușit Jackson. Avem nevoie unul de ajutorul celuilalt. N-am vrut să vă sperii.

— Ai auzit ce-am spus! Pleci imediat ori chem poliția!

El înaintă până la masa de grădină, pe care depuse cutia.

— Vă rog să vă uitați la asta, doamnă Rolfe.

Scoase capacul, împingând cutia către ea.

Cu inima bătând, Helga contemplă mica păpușă de lemn aflată în cutie: o figurină bărbătească, având craniul chel, cu ochelari minusculi, negri și o pijama de mătase albă...

Herman... Asemănarea era atât de izbitoare, încât abia își înăbuși un strigăt.

În capul păpușii se afla înfipt un ac care scânteia.

Un nor ușor trecu prin dreptul lunii. Briza foșni brusc prin palmieri.

— Nu mai rezist, spuse Jackson cu glas pițigăiat. Trebuie s-o șterg de-aici. Numai dumneavoastră mă puteți ajuta.

— Ce-i cu asta?

Degetul ei era întins spre păpușă. Jackson se lăsă pe un scaun și, ascunzându-și fața în palme, începu să plângă smiorcăit, ca un băiețel care s-a lovit.

Helga se uită la el, apoi la îngrozitoarea păpușă. Realiză că, în ceea ce-l privea pe Jackson, nu avea de ce să se teamă.

Era un tip slab, un plângăcios, o cârpă care nu merita decât dispreț, însă păpușa o speria.

Rămase pe gânduri câteva momente, înfiorată. Intră apoi hotărâtă în salon și se duse direct la bar, umplând două pahare

cu coniac, pe care le aduse apoi pe terasă.

— Bea asta și încetează cu smiorcăiala.

Tonul sec al vocii avu efect. Jackson luă paharul și-l goli.

— Îmi trebuie bani, doamnă Rolfe! Trebuie s-o iau din loc de aici! Am niște informații de vânzare.

— Serios?

Helga se liniștise de-a binelea, așa că se așează, aprinzându-și o țigară.

— N-o să capeți nimic de la mine. Iar dacă nu-mi explici ce-i cu păpușa asta, chem poliția!

— Am informații de vânzare, gemu Jackson. Vă jur că nu vă va părea rău de bani, doamnă Rolfe. Trebuie să plec de-aici! Gunoiul ăsta de metis o să mă omoare!

Făcând un efort, Helga se uită încă o dată la păpușă. Era, incontestabil, chipul lui Herman Rolfe. La gâtul păpușii atârna o punguță minusculă, din plastic, conținând cine știe ce.

— Cine a făcut-o?

— El... Jones. A zis că vă poate împiedica să plecați din Nassau, aducându-l pe domnul Rolfe în stare de comă! Zicea că, dacă înfige un ac în capul păpușii, domnul Rolfe va intra în comă!

Helga simți un fior înghețat. Îi venea în minte povestea doamnei Joyce despre micul ei vecin. Își mai amintea și de aerul nedumerit al doctorului Levi. La fel, Bernstein și Bellamy. Oare era posibil? Adică, un ac înfipt în capul unei păpuși putuse să-l azvârle pe Herman în acea comă misterioasă? Cuvintele lui Gritten îi sunară în urechi: *Când am sosit aici, credeam că vrăjitoria nu era decât o poveste prostească. Și mai credeam că un om nu va păși niciodată pe Lună.*

„Destul cu bazaconiile astea ridicole! își spuse ea. Știi bine că asemenea lucruri nu există! În jocul ăsta de cărți există undeva un as! Iar plângăciosul ăsta încearcă să te ducă cu preșul!”

— Cred că ai face mai bine să-mi dai explicații, rosti Helga, cu glas nu foarte sigur.

— Pentru asta am venit, răspunse Jackson, strângând și desfăcând pumnii. Am nevoie de bani, doamnă Rolfe. Dați-mi cinci mii de dolari și vă spun tot.

Ea îl străfulgeră cu o privire plină de dispreț.

— Dacă mai continui să mă șantajezi, chem poliția și n-ai decât să le explici lor!

Jackson păli.

— Nu cred că ați vrea ca poliția să afle acest lucru, doamnă. Nu încerc să vă șantajez. Jur! Trebuie doar să fac rost de bani ca să pot părăsi această țară. Informațiile pe care vi le pot da valorează mai mult decât cinci mii de dolari. Jones s-a apucat să modeleze o altă păpușă, care seamănă cu dumneavoastră. A furat un petic de mătase cu inițialele dumneavoastră pe el, ca să-i facă o rochie. Spune că are nevoie de un obiect aparținând persoanei pe care vrea s-o domine.

Cu un deget tremurând, Jackson arată spre minusculul săculeț de plastic de la gâtul păpușii.

— În săculețul ăsta se află resturi de unghii ale soțului dumneavoastră. Le-a adunat, făcând curățenie prin cameră. Vă jur, doamnă Rolfe, că vrea să vă omoare!

Cu toate că se simțea șocată, Helga se încăpățână să nu creadă nimic din poveștile lui Jackson.

— Ți-am spus odată! Pleacă de-aici! M-am săturat până peste cap de prostiile astea!

— Jones m-a stors de toți banii! Nu mai am niciun sfanț, gemu Jackson. Și trebuie să plec odată din insula asta. Lopez mă caută și el! Doamnă Rolfe, pentru Dumnezeu, dați-mi niște bani! Jones ar fi terminat păpușa dacă nu-și rupea mâna și până acum ați fi fost moartă!

Uitându-se fix la chipul lui îngrozit, șiroind de transpirație, Helga se simți brusc înfricoșată. *Ați fi fost deja moartă.* Își aminti chipul grav al lui Gritten. Și schimbarea la față a doamnei Joyce când îi ceruse să-i vorbească despre vrăjitorie. Adică, să fie posibil?

Făcând un efort, reuși să repete cu răceală:

— Destul cu prostiile astea! Pleacă imediat!

Jackson ridică spre ea o privire plină de disperare, după care desfăcu larg brațele.

— Atunci, va trebui să vă câștig încrederea, ca să mă ajutați. Fata aia, Terry Shields... vă pot spune cine este...

— Pentru ultima oară... Ia-o din loc!

— Jones împreună cu Terry plănuiesc să scape de dumneavoastră cu ajutorul vrăjilor, pentru ca ea să moștenească toată averea pe care v-ar lăsa-o soțul! Terry Shields este fiica dumneavoastră vitregă! Se numește Sheila Rolfe și va moșteni toată averea tatălui ei când veți muri!

Capitolul al VIII-lea

Helga întinse mâna după paharul de coniac, încercând să se liniștească în urma șocului provocat de vorbele lui Jackson. Își impuse să bea câteva înghițituri, conștientă că bărbatul îi pândea reacțiile.

Terry Shields? Fata lui Herman?

Se gândi la fata cu păr roșu, la chipul voluntar cu gură puternică și ochi mari. De cum o văzuse prima oară, Helga înțeleșese că fata avea un caracter puternic, nefiind ca toate celelalte, însă de aici și până la ideea că era fata lui Herman...

Își aminti apoi de telegrama trimisă lui Hinkle, cu mesajul acela sec, rece: *Imposibil venire Nassau. Tata se reface ca întotdeauna.*

Oare dobitocul ăsta de șantajist își închipuia că ea va da crezare unei asemenea înșăilări cu ață albă?

— Ia mai termină! Fata soțului meu e la Paris! Am dovada.

— Telegrama trimisă lui Hinkle? O cursă. Nu dorea ca dumneavoastră să știți că se află aici. I-a cerut unei prietene de la Paris s-o trimită. Am auzit-o vorbind cu Jones. Vă repet, doamnă Rolfe. Terry Shields este fiica dumneavoastră vitregă și caută să vă elimine.

Helga ezită. Nu se putea hotărî să-l creadă, însă, uitându-se la Jackson, simți că acesta nu părea să mintă. Și-apoi, de unde să fi știut de telegramă?

— Pot verifica imediat dacă minți, îl avertiză ea, și dacă este așa, te dau pe mâna poliției. Vorbesc serios! Continui să susții că Terry Shields e una și-aceeași cu Sheila Rolfe?

— Jur că așa e, doamnă Rolfe, însă vreau să vă rog ceva. Dacă vă convingeți că nu mint, îmi dați cinci mii de dolari, ca să pot pleca de-aici?

— Dacă nu minți, îi răspunse cu răceală Helga, îți dau cinci sute de dolari, care vor fi mai mult decât de-ajuns ca să poți părăsi insula.

Jackson își frământă mâinile.

— Pentru Dumnezeu! Cu toți banii pe care-i aveți! Trebuie să plec neapărat! Sunt nevoit s-o iau de la zero! Ce înseamnă cinci mii de dolari pentru dumneavoastră?

Ea se ridică.

— Așteaptă aici.

Ajunsa în salon, luă telefonul și formă numărul vilei din Paradise City. După câteva momente, auzi glasul mios al lui Hinkle.

— Reședința domnului Herman Rolfe.

— Hinkle, strigă, fericită să-l audă. Sunt doamna.

— Ah, doamnă! Mă pregăteam să-mi iau inima-n dinți și să vă sun, dat fiind că nu aveam noutăți de la dumneavoastră, spuse Hinkle cu reproș în glas. Tocmai am telefonat la spital. S-ar părea că nu a intervenit nicio schimbare.

— Din păcate, nu! Îmi pare rău că n-am reușit să te sun până acum, însă am fost foarte ocupată.

— Îmi pare rău să aud asta. Probabil, vă simțiți foarte singură.

Singură? gândi Helga. Dacă ar fi putut Hinkle să știe cât de singură se simțea!

— Cum merg lucrurile la vilă, Hinkle?

— Nu prea bine, doamnă. Sunt bucuros că m-am întors și vă pot asigura că, atunci când veți sosi împreună cu domnul, totul va fi în perfectă ordine.

— Sunt convinsă... Ai primit telegrama de la domnișoara Sheila, pe care ți-am retrimis-o?

— Da, doamnă. M-a întristat.

— Te cred, dar ce să faci? Tinerii sunt puțin mai indiferenți, nu? Bănuiesc că e foarte ocupată.

— Așa s-ar părea, doamnă, mormăi Hinkle, dezamăgit.

— M-am gândit mult la domnișoara Sheila. Păcat că n-am avut ocazia s-o cunosc. Gând mă gândesc la cineva, îmi place să mi-l imaginez. Ai putea s-o descrii?

— S-o descriu, doamnă? Întrebă Hinkle cu glas ascutit.

— Cum arată? Întrebă Helga, încercând să pară calmă.

— Aș spune, doamnă, că poate fi categorisită drept o persoană cu caracter voluntar.

După intonație, Helga simțea că discuția nu-i era pe plac lui Hinkle.

— Dar ca aspect fizic, cum e? Mare, grasă, slabă, înaltă, scundă?

— Domnișoara Sheila are o siluetă foarte grațioasă, doamnă. Precum majoritatea celor tineri, a adus unele îmbunătățiri aspectului cu care a dotat-o natura. Părul ei are acum culoarea roșie, nuanța care cred că se numește blond venețian. Îi stă foarte bine.

Helga tresări.

— Interesant.

Se întrerupse, schimbând apoi subiectul:

— Te-ai gândit deja cum vei aranja biroul domnului?

— Sigur că da, doamnă. Am consultat și un decorator. Sunt încredințat că, la întoarcere, domnul va fi extrem de mulțumit.

— Perfect, Hinkle. Acum mă duc să joc o partidă de bridge. Doream numai să-ți aud vocea.

— Doamna e prea bună.

— Voiam să-ți mai spun cât de mult îmi lipsesc delicioasele dumitale omlete.

Altă încheiere mai potrivită nici n-ar fi putut găsi. Puse receptorul în furcă.

Așadar, Jackson nu mințea! Cea care pretindea că se numește Terry Shields era în realitate fiica lui Herman!

Jones împreună cu Terry plănuiesc să se descotorosească de dumneavoastră, pentru ca ea să poată moșteni averea lui Rolfe.

Culmea ridicolului! Își aminti păpușa cu acul înfipt în cap și inexplicabila stare de comă în care intrase Herman. O fracțiune de secundă, îi fu îngrozitor de frică, apoi nervii ei de oțel preluară controlul. *Cunoaște-ți dușmanul.* Vocea aspră a tatălui

ei îi răsuna în urechi.

Și-acum, rândul lui Jackson. Trebuia să-i smulgă cu orice preț tot ce știa, chiar dac-ar fi fost nevoită să-i plătească atât cât cerea.

Îeși pe terasă, unde Jackson stătea prăbușit pe scaun, cu o țigară fumegând între degete. Lumina difuză a piscinei arunca sclipiri pe chipul lui lucios de transpirație.

— Foarte bine, Jackson, zise ea, așezându-se. Așadar, fata asta e, de fapt, Sheila Rolfe. Iar acum ai să-mi spui tot. Vreau să știu tot. Cum i-ai descoperit adevărata identitate? Ți-a dezvăluit-o ea?

— Ascultați-mă, doamnă Rolfe. Dacă nu beau încă un pahar, simt că înnebunesc!

— Servește-te. Barul e în salon, mormăi Helga, plină de nerăbdare. Doar nu-ți închipui c-o să te servesc eu?

El se ridică greoi și, în câteva momente, se întoarse cu o sticlă de coniac. Umplu paharul, îl goli, apoi își mai turnă un rând.

— Vorbește odată, Jackson!

— Și banii? Întrebă el nerăbdător și se aplecă în față, cercetând-o atent pe Helga. Dacă nu-mi promiteți că-mi dați cinci miare, nu scot o vorbă!

Era puțin beat și ea constată acest lucru cu oarecare teamă. Dacă făcea urât la băutură, n-avea cum să se apere. Prudență, deci.

— Dacă-mi spui lucruri care să merite suma asta, o vei avea. Jackson schiță un zâmbet, însă se vedea că nu era în largul lui.

— Merită. Să văd bănuții și pe urmă vorbim.

Ea se gândi la cei opt mii de dolari pe care-i avea în cameră. Nici nu trebuia să bănuiască el așa ceva, pentru că ar fi putut s-o imobilizeze și să fugă cu banii.

— Sper că nu-ți închipui că țin o asemenea sumă aici? O să-ți dau un cec.

După o înghițitură zdravănă de coniac, el scutură din cap.

— Fără cecuri. Bani gheață.

— Aș putea rezolva asta. Conducerea hotelului *Diamond Beach* îmi va trimite banii.

Acceptă, după un moment de gândire.

— Mda. E-n regulă. Ne-am înțeles, așadar? Vă spun și primesc cinci mii de dolari... E bine așa?

Nu trebuia nici lăsat să creadă că o putea intimida.

— Mai întâi vorbește, Jackson. Restul hotărâsc eu.

O mai studie un moment, bău din coniac, apoi puse jos paharul, cu mâna tremurând.

— Sunteți dură, nu glumă, să știți.

— Gata, Jackson... Cum ai ajuns să descoperi că fata aia e Sheila Rolfe?

— A venit în același avion cu dumneavoastră, răspunse el, afundându-se tot mai mult în scaun. După cum ordonase soțul dumneavoastră, mă aflam la aeroport, ca să vă supraveghez sosirea. Nici n-ați ieșit bine, că ea s-a și apropiat de mine, întrebându-mă dacă nu știam vreo cămăruță mai ieftină. Am lipici la păpușele, doamnă Rolfe, zâmbi Jackson. Mereu vin să-mi pună întrebări aiurea. Pe urmă a vrut să știe dacă erați doamna Herman Rolfe. În mintea mea s-a aprins becul: de ce vroia aia să știe cine sunteți? Și, uite-așa, am devenit amici și-am dus-o la un motel. I-am povestit ce fac, ce meserie am, că eram pus să vă urmăresc... L-a rândul ei, mi-a zis că erați mama ei vitregă și-atunci am vrut să aflu ce căuta pe-aici. Eram deja foarte apropiați, doamnă Rolfe. Mă pricep să sucesc capul fetelor, chicoti bărbatul, zâmbind murdar. Mai știți, nu-i așa? Ne-am împrietenit repede noi doi, nu?

— Ți-a spus ce caută aici? îl întrerupse Helga, cu chipul ca de piatră.

— Văzuse prin ziare că tatăl ei venise în Bahamas. Își dorea dintotdeauna să ajungă la Nassau. Cum avea ceva bani puși deoparte, a luat avionul. Nimic mai simplu.

— Și-a văzut tatăl?

— De la distanță, preciză Jackson și ridică din umeri. Din câte mi-a spus, nu prea se înțeleg.

— Și Jones? Ce rol joacă în toată chestia asta?

— Șnapanul ăla? Cum v-am mai spus, lucra pentru mine. Un adevărat șarpe, Jones ăsta! I-am promis o sută de dolari, ca să cotrobăie prin apartamentul dumneavoastră. Iar când a găsit

scrisoarea adresată lui Winborn, m-a prăjit de patru mii de dolari, cu care și-a luat nenorocita aia de motocicletă. Apoi a venit rândul dumneavoastră să mă șantajați și ați recuperat scrisoarea. A intrat într-o panică grozavă când i-ați spus că doreți să-l luați la Paradise City. M-am trezit cu el plângându-mi pe umăr, însă nu-l puteam ajuta cu nimic și i-am spus-o. N-o să-i uit niciodată mutra... parcă era un șoarece prins în cursă. „N-o să mă duc, mi-a zis Dick. Am ceva cu care s-o împiedic să plece”. Îmi folosea cabana de pe plajă ca să ascundă acolo tot felul de porcării, pentru că se ferea de maică-sa.

După ce mi-am închis agenția, m-am întors acolo și l-am găsit ciopbind de zor la păpușa asta. Are mâini foarte dibace. Când l-am întrebat ce meșterea acolo, mi-a răspuns că vă împiedică să-l luați la Paradise City. Mi-a explicat că asta era magie, vrăjitorie. I-am zis că-i nebun. M-am așezat, observându-l. A terminat păpușa, după care i-a înfipt un ac lung în cap și s-a apucat să bată într-o tobă. După câteva momente, m-a anunțat că, de-acum, Rolfe era prea bolnav ca să mai poată călători. Iar i-am spus că e nebun de legat. Mi-a adresat un zâmbet misterios, zicându-mi să am răbdare.

Helga se uită fix la păpușă.

— Astea sunt niște scorneli grotești și o știi foarte bine! zbieră furioasă Helga.

— Credeți? Ce știm noi, dumneavoastră, eu, despre negrii care trăiesc aici? Chestia a funcționat, nu? N-ați reușit să-l duceți pe derbedeul ăla la Paradise City, nu-i așa?

— Starea soțului meu s-a înrăutățit. Asta-i tot.

Jackson ridică iar din umeri.

— V-am povestit ce s-a întâmplat. Să vă mai relatez și altceva. Într-una din zile, Sheila a venit la cabana de pe plajă. Eram plecat, așa că a făcut cunoștință cu Jones. A fost dragoste la prima vedere. Să nu mă întrebați cum a aflat el cine era fata; cert este că a reușit. Se poate să-i fi spus chiar ea, fiindcă îi plăcea să se laude peste tot cu taică-su, miliardarul. Iar nemernicul ăla nu-i deloc tâmpit. V-am avertizat că voia să vă stoarcă de cinci sute de mii de dolari, dar n-ați vrut să mă credeți. Citind scrisoarea și-a dat seama că Sheila urma să moștenească un

milion de dolari. Știa dinainte ce avere avea Rolfe. Ce și-o fi zis atunci? De ce să se mulțumească doar cu un amărât de milion? De ce să nu pună mâna pe toți banii? O dată eliminați Rolfe și dumneavoastră, Sheila ar moșteni mult mai mult de un milion. Chiar i-am surprins la o mică partidă de picioare în aer. Și-atunci, ia gândiți-vă la situația în care el reușește s-o convingă să-l ia de bărbat? Un lucru e sigur: mizerabilul de puștan a început să facă planuri pornind de la zero, apucându-se să modeleze o păpușă cu chipul dumneavoastră.

— Sheila știa toate astea?

— Poate că da, poate nu. Habar n-am.

Jackson lăasă ochii în jos, sub privirea fixă a femeii.

— Totuși, el nu s-a ferit să-ți spună ție toată povestea, nu?

— Așa este. Când și-a fracturat mâna și n-a mai putut termina păpușa, a venit să mă caute, oferindu-mi o cotă parte. Voia să-i fac rost de vreun obiect purtat de dumneavoastră, însă l-am refuzat. A făcut totul de unul singur și, fiindcă murea de frică, ca nu cumva să vorbesc, i-a telefonat lui Lopez, să-i spună că îmi făceam de cap cu Maria.

Jackson își șterse fruntea transpirată cu mâneca.

— De-atunci, Lopez mă caută, așa că trebuie să dispar din oraș și am nevoie de bani. Asta-i treaba, doamnă Rolfe.

— Dacă-ți închipui că voi crede măcar o singură vorbă din toată aiureala asta, înseamnă că ești bolnav la cap, declară apăsător Helga. Însă, ca să scap de tine, am să-ți dau o mie de dolari. Nimic mai mult. Mă duc după geantă.

Se ridică, însă Jackson o împinse la loc.

— Nu așa de repede, puișor! Vreau mai mult. Zici că vrăjitoria e doar o poveste. Vrei să punem un pariu? o întrebă, arătând spre păpușă. Scoate-i acul din cap. Vei vedea ce se va întâmpla. Rahatul ăla cu ochi m-a asigurat că, pentru a-l face pe Rolfe să iasă din starea de comă, ar fi de ajuns să scoată acul. Hai, scoate-l și pe urmă telefonează la spital.

— Ah, ajunge! scrâșni Helga. Refuz să mai ascult asemenea prostii! Îți dau banii și ia-o din loc!

Jackson se uită la ea.

— Stai puțin, puișor, nu te agita. O să-ți destăinui ceva mai

special. Am citit scrisoarea aia adresată lui Winborn. Știu așadar că, în cazul în care Rolfe își revine, te vei trezi fără niciun ban, însă, dacă moare, n-ai probleme. Vrei să vezi moartă ruina aia bătrână, da? De câte ori nu i-ai dorit moartea, nu-i așa? Ce-ar fi, atunci, să faci o experiență. Derbedeul ăla mi-a spus – ascultă-mă cu atenție, draguțo – că, dacă ar scoate acul din capul păpușii și l-ar înfige unde ar trebui să se afle inima, Rolfe ar muri în aceeași clipă. Așa plănuia să scape de voi, după terminarea celeilalte păpuși. Poate că n-ai curaj să faci asta, dar eu, pentru cinci mii de dolari, aș face-o fără probleme. Zici că nu crezi în vrăjitorie? De acord, nici eu nu cred, așa că hai să vedem ce se întâmplă. Promite-mi că-mi dai cinci mii de dolari dacă moare Rolfe și schimb locul acului!

Și dac-ar merge treaba? Ideea fulgeră în mintea femeii. Dacă povestea asta penibilă cu vrăjitoria n-ar fi chiar o prostie? Dacă șantajistul ăsta nenorocit, pe jumătate beat, l-ar omorî pe Herman mutând acul? Ideea era absurdă, aiurea, dar îi răsuna încă în urechi vorbele lui Gritten, spunându-i că, în urmă cu douăzeci de ani, nimeni nu s-ar fi gândit să vadă omul pășind pe Lună. Și-atunci... Dacă ar merge? Ar deveni liberă, având la dispoziție o avere colosală și, în plus, n-ar mai fi nevoită să ducă viața asta de călugăriță!

Privi fix păpușa, părându-i-se că îl vedea pe Herman în pat, cu brațul inert rezemat pe o pernă și cu saliva curgându-i, din gura strâmbată, pe bărbie.

N-ar fi fost mai bine și pentru el să moară?

O trecu un fior de gheață. Nu! Totul era o provocare, o escrocherie! Până în acest moment, cărțile îi fuseseră favorabile, însă acum... avea asul în mână!

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, reuși să articuleze:

— Am început să mă satur! Îți dau o mie de dolari, niciun cent mai mult. Am banii la mine. Mai mult de atât, n-o să vezi de la mine.

— Nu, puîșor. Știi bine că ai vrea să fac treaba, numai că n-ai curaj să recunoști. Nu crezi în asta... nici eu nu cred...

Luă păpușa din cutie și, cu un gest brusc, îi smulse acul din cap.

— Așadar, puișor? Cinci mii de dolari și-i vin de hac bogătaşului ăsta bătrân și mizerabil.

Helga se dădu îndărăt, răsturnând fotoliul.

— Nu! țipă ea. Nu-l atinge!

Jackson râse slinos, ca un pungaș ce era.

— E doar o experiență. Nici tu, nici eu nu credem în vrăji. Și-atunci, de ce nu? Hai să-i dăm drumul! exclamă el teatral și încet, meticolos, înfipse acul în pieptul păpușii.

— Ia să vedem ce se va întâmpla acum.

Privirea ei rămase fixată asupra păpușii de pe masă. Visase sau, într-adevăr, păpușa avusese o ușoară tresărire când acul pătrunsese în ea?

— Gata, puișor, anunță Jackson. Lăsăm cam zece minute, după care dai un telefon la spital. Cine poate ști? S-ar putea ca în clipa de față să fii multimilionară?

Helga se simți cuprinsă de o panică teribilă. Asupra terasei coborâse parcă o atmosferă îngrozitoare, ca un nor otrăvitor. Se întoarse și intră în fugă în salon, iar de-acolo sus, pe scări, apoi se închise în cameră. Trântise ușa, răsucind cheia în broască. Auzi pasul greoi al lui Jackson pe scări și se uită înspăimântată în jur. Se repezi la telefon și, după ce greși de două ori, reuși să sune centralista.

Jackson bătea tare în ușă.

— Deschide, scârbă mizerabilă! Nu suna la poliție!

În timp ce ea asculta soneria în receptor, Jackson se dădu îndărăt și, luându-și avânt, lovi cu piciorul în broască.

Ușa sări în lături și Jackson se năpusti în cameră.

Helga auzi în același moment vocea centralistei:

— Ce număr doriți?

„Poliția”, mai apucă ea să țipe strident, după care Jackson, prăvălit peste ea, o plesni cu toată forța peste gură. Apucă telefonul și o pocni cu el în cap pe femeia căzută, fără apărare.

○

Încet, încet, Helga își revenea. Prima constatare fu aceea că trupul ei era extrem de ușor, de parc-ar fi fost culcată pe un nor. Avea senzația că nu-și mai simte picioarele. Se întrebă dacă nu cumva asta însemna moartea. Dacă da, atunci n-avea de ce să se

plângă. Ar fi fost minunat să tot plutească așa în neștire, într-un gol în care durerea nu exista.

Auzi apoi o confuzie de glasuri, voci înfundate, bărbătești, niște sușoteli continue. Unul dintre bărbați își drese zgomotos glasul. Ea se încruntă. Adică morții își dregau glasul?

Deschise ochii.

Realiză imediat că se afla în camera ei luxoasă din vilă, întinsă pe patul uriaș. Zări razele soarelui care încercau să se strecoare printre storuri, proiectând pete de lumină pe cuvertură. Distinse și silueta familiară a doamnei Fairely, infirmiera aflată în apropierea ferestrei. Se uita afară printre storuri. Recunoscând-o, Helga închise ochii.

În ciuda senzației de plutire – își spuse că, probabil, îi administraseră calmante puternice – mintea ei începu să lucreze activ. Își amintea că urlase chemând poliția, moment în care Jackson năvălise peste ea. Și imaginea pumnului pornind spre ea, după care o lumină strălucitoare o orbise.

Întinsă pe patul confortabil, complet destinsă, înțelese că făcuse o greșală chemând poliția. Ar fi preferat de o mie de ori să-i fi dat lui Jackson toți banii din casă și să fi scăpat de el. Cedase însă panicii, iar drept rezultat se afla într-o încurcătură cât toate zilele. Oare Jackson fusese arestat? Cu siguranță, operatoarea anunțase imediat poliția, însă probabil că trecuseră cel puțin zece minute, dacă nu mai mult, până când echipajul să ajungă la ea. Oare Jackson, care-i auzise precis țipătul, reușise să fugă la timp?

Dacă îl arestau, întreaga poveste, în toată mizeria ei, avea să iasă la lumină. Avea în minte înghesuiala cumplită din momentul declanșării crizei lui Herman. Ziariștii ca niște șacali, camerele de televiziune, mulțimea de fotografii! Parcă vedea titlurile cu litere groase: *Doamna Herman Rolfe agresată în vila sa izolată*. Dacă Jackson ar fi prins, ar povesti că Herman îl angajase s-o urmărească, pe motiv că nu mai avea încredere în ea (Ce știre bombă!). Ar pomeni și de scrisoarea adresată lui Winborn (încă o știre de senzație!), precum și de încercarea ei de a-l obliga pe Dick s-o însoțească la Paradise City (de aici, aluzii scandaloase la o eventuală tentativă de seducție). Poliția l-

ar aduce ca martor pe Dick, iar acesta ar vorbi, fiind chiar capabil să declare că încercase să-l atragă în patul ei!

Un adevărat dezastru! Îți joci cărțile, ridici levate, crezi că ai câștigat partida și-atunci apare asul.

Se întrebă cât putea fi ceasul. Cât timp își pierduse cunoștința? Judecând după razele soarelui care cădeau asupra patului, putea fi începutul amiezii.

Deschise ochii și o cercetă printre genele lungi pe infirmiera care citea o revistă. Pe chipul ei lătareț se citea liniștea. Expresia aceea împăcată trăda o mulțumire secretă. Helga o invidie pentru meseria folositoare pe care o practica și-i aducea satisfacții. Cu siguranță, femeia nu avea niciodată probleme, iar sexul nu-i producea tulburări.

Văzu ușa deschizându-se și pe doctorul Levi intrând. Infirmiera se ridică, greoaie.

— Cum se simte? întrebă în șoaptă doctorul.

— Doarme încă, domnule doctor.

— Bună ziua, spuse Helga, nemulțumită de vocea ei care aducea a șuierat. Așadar, v-ați întors să vă ocupați și de mine.

Levi se apropie fără zgomot.

— Nu vorbiți, doamnă Rolfe.

Tonul grijuliu o exasperă pe Helga.

— Totul merge bine, adăugă. V-au fost administrate calmante. Trebuie să dormiți. Nu aveți motive de îngrijorare.

Poate că existau unele femei slabe care apreciau genul acesta de atitudine dulceagă, însă nervii ei nu tolerau așa ceva. Drept cine o lua asta? Una dintre mototoalele care-și plâng de milă și cer calmante din lipsă de îndrăzneală?

— Voi vorbi cât voi avea chef, protestă ea, încântată de această dată să constate că vocea revenită la normal își recăpăta duritatea metalică. Nu sunt muribundă, nu? Și-atunci...

Surprins, Levi declară:

— Cu siguranță, nu, însă ați suferit o comoție și aveți maxilarul lovit, doamnă. Ar fi mai bine să vă liniștiți și să încercați să dormiți.

— Ce s-a întâmplat cu tipul... cel care m-a atacat? întrebă ea, vrând neapărat să știe. Poliția l-a arestat?

— Ei, haide! Nu vă mai gândiți...

— L-au arestat? se răsti ea.

— Încă nu, doamnă Rolfe. Vă rog, liniștiți-vă! Aveți mare nevoie de odihnă.

Îi scăpă un oftat de ușurare. Jackson avusese timp, oare, să găsească geanta și să ia banii? Își dorea acest lucru, pentru că, dacă reușise, părăsise deja insula. Închise ochii, șoptind:

— Da...

— Mă voi întoarce pe seară, doamnă Rolfe. Polițiștii vor cu orice preț să vă interogheze, însă le-am atras atenția că nu puteți fi deranjată.

Helga își stăpâni o tresărire. Nu se gândise că s-ar fi putut ca poliția să-i pună întrebări indiscrete.

— Nu pot să-i primesc acum.

— Nici vorbă. Trebuie să fiți cuminte și să vă odihniți.

Abia se stăpâni să nu-i zică vreo două. Prea o trata ca pe un copil tâmpit!

Îl auzi apoi șoptindu-i ceva infirmierei, după care ușa se închise. Nemișcată, Helga făcea planuri. Ce să le declare polițiștilor? Presupunând că Jackson reușise să fugă, câteva minciuni, acolo, ar fi salvat-o. Le putea povesti că fusese atacată de un negru. Cântări situația. Cum poliția nu-l prinsese pe Jackson când părăsise vila, se presupunea că nici ea nu-l văzuse. Dacă reușea să-l țină pe Jackson departe de toată tevatura, atunci toată mizeria putea fi măturată sub covor.

Prudență, așadar. Un negru! Cea mai bună soluție. Îi vor cere semnalmente. Imaginația ei începu să brodeze: înalt, uscățiv, de vârstă incertă, cu un fular colorat în jurul capului, cămașă albă murdară, pantaloni de culoare închisă și în picioarele goale. Descrierea corespundea mai multor sute de băștinași văzuți de ea pe plajă.

Pe măsură ce se gândea, totul începea să i se pară perfect. Nimeni nu-l văzuse pe Jackson intrând. Foarte puțin probabil, iarăși, ca el să fi povestit cuiva că tocmai o storsese de niște bani. Exista totuși un punct slab: s-ar fi putut ca poliția să-l fi văzut pe Jackson fugind. În acest caz, nu mai avea mare lucru de făcut; trebuia să se bazeze doar pe tupeu. Imposibil să nu poată ea să

îmbrobodească un polițist.

— V-am adus o ceașcă de ceai bun, doamnă Rolfe, îi întrerupse gândurile infirmiera. Aveți cu siguranță nevoie să beți ceva cald, reconfortant.

— Cred că da.

Deschise ochii, zâmbind șters.

— Aici aveți ceva care să vă ajute să dormiți.

Înghiți cuminte mica pastilă, după care, susținută cu grijă de doamna Fairely, bău puțin ceai.

Câteva minute mai târziu, căzu într-un somn fără vise, fără spaime, fără problemele cărora urma să le facă față.

Când se trezi, capul și maxilarul încă o dureau, dar dispăruse acea senzație aeriană de plutire. Realiză, mulțumită, că efectul calmantelor dispăruse. Minte ei era iarăși ca un brici. Avea nevoie de asta. Se uită în jur, apoi ridică ușor capul de pe pernă; durerea o făcu să se strâmbe.

Doamna Fairely veni în grabă.

— Cum vă mai simțiți, doamnă Rolfe?

— Mă doare capul, mormăi, pipăindu-și obrazul, care i se păru umflat și dureros. Cât e ceasul?

— Opt și ceva. Ați petrecut o noapte liniștită.

Deschise ochii mari.

— Cum? Atât de târziu? Și dumneata m-ai păzit toată noaptea?

Infirmiera zâmbi.

— A, nu. Avem o gardă de noapte. Ați dori să luați micul dejun? Un ou fiert? Un ceai?

— Ceai, da. De mâncat însă, nu cred că aș reuși. Maxilarul și gura mă dor îngrozitor.

— Nici nu mă mir, după ce ați pățit! Mă duc să vă fac ceai, după care vă voi aduce ceva pentru durerea de cap.

— Gata cu medicamentele, hotărî Helga.

Doamna Fairely părăsi încăperea, iar Helga făcu un efort, încercând să se ridice. Fu imediat cuprinsă de o amețală puternică, însă își reveni rapid. Dacă n-ar fi fost durerea sfredelitoare, putea spune că se simțea bine.

Ușa se deschise și în prag apăru Hinkle, aducând platoul

pentru ceai.

— Hinkle! exclamă Helga încântată. Minunat! Când ai venit?

— Ieri după-masă, doamnă, imediat ce am aflat trista veste.

— Îți mulțumesc, Hinkle. Acum regret că te-am trimis acasă.

— O hotărâre nefericită, doamnă.

Îl studie în timp ce turna ceaiul. În dimineața asta semăna parcă mai mult cu un părinte îngrijorat decât cu un episcop. Simțea o afecțiune puternică față de el. „Cred că și el ține la mine, reflectă Helga. Probabil că e singura persoană din lume care îmi acordă importanță.”

— Ajută-mă să mă ridic, Hinkle. Mor de poftă să beau un ceai.

— Sper că nu suferiți foarte tare, doamnă, zise el, aranjând pernele, înainte de a-i întinde ceașca.

— Suportabil, îl lămuri laconic și sorbi o înghițitură. Ia spune-mi, Hinkle, ce se mai întâmplă? Bănuiesc că a sosit presa, nu?

— Evident, doamnă. Ziariștii sunt afară; pândesc o declarație. În cursul amiezii, va sosi și domnul Winborn.

Ea se încruntă.

— Winborn? Ce mai vrea și ăsta, Doamne?

— Doctorul Levi a considerat necesar ca dânsul să fie aici, pentru a se ocupa de presă.

Nu mai putu ocoli întrebarea capitală:

— L-au descoperit pe cel care m-a atacat?

— S-ar părea că nu, doamnă. Inspectorul abia așteaptă să vă vadă. Vrea semnalmentele banditului. Doctorul Levi i-a sugerat însă că va trebui să mai aștepte.

Un sentiment de triumf o învălui pe Helga.

— Poliția nu l-a văzut?

— Nu, doamnă. Domnii de la poliție au ajuns prea târziu.

Încă o dată, norocul era de partea ei. Era salvată!

— Măine dimineață vreau să-l văd pe inspector, Hinkle.

— Bine, doamnă.

Helga îl examinează iarăși, atentă. Era surprinsă că nu-i puneă nicio întrebare. Ce se întâmplase? Cine era acest om cu adevărat?

Abia mai apoi remarcă expresia dezolată, șocată de pe chipul lui. Puse jos ceașca.

— Hinkle, e ceva în neregulă?

El ezită, coborând privirea.

— Mi-e teamă că da, doamnă. Doctorul Levi a sugerat că eu ar trebui să fiu cel care să vă dea vestea, cu menajamente.

Pe spinarea femeii trecu un fior de gheață.

— Vestea? Ce veste?

— E vorba de domnul. Cu mare regret vă anunț că a murit ieri-seară. Aparent, a ieșit din comă pentru câteva secunde, apoi inima a cedat.

Helga îl revăzu pe Jackson scoțând acul și înfigându-l apoi hotărât în pieptul păpușii. Brusc, începu să tremure.

— Nu-mi vine să cred, șopti Helga. Ieri-seară, pe la ce oră?

— S-ar părea că în momentul în care ați fost atacată, doamnă. Bănuiesc că sunteți la fel de impresionată ca și mine. Știu că ne va lipsi foarte mult, tuturor.

Contemplându-i chipul întristat, Helga își acoperi ochii.

— Trebuie însă s-o spunem, doamnă. Pentru el a însemnat o eliberare. A suferit atât de mult și cu atâta curaj!

Hinkle ieși discret, lăsând-o să plângă în voie. Nici infirmierei nu-i permise să intre.

— Doamna are nevoie de liniște, șopti. A fost atât de bună, devotată, atentă cu domnul! Este o pierdere ireparabilă pentru ea.

Auzindu-i vorbele, Helga tresări.

„Atât de bună, devotată, atentă!”

Revăzu chipul schimonosit al lui Herman, gura strâmbată încercând să articuleze cuvântul „târă”.

Înfundându-și fața în pernă, izbucni în hohote.

o

Următoarele patru ore fură cele mai cumplite din viața sa, căci aduseră cu ele rușinea, remușcările, dezgustul de sine. Helga se închipui așa cum, probabil, o vedeau ceilalți. Avu impresia că era reflectată de o oglindă tridimensională, iar ceea ce vedea îi făcea rău.

Când intră infirmiera, pentru că o auzise plângând, urlă la ea,

cerând să fie lăsată în pace.

După ce infirmiera, perplexă, se retrase, Helga se ridică și se duse, nesigură pe picioare, să încuie ușa. Se întoarse apoi în pat, lăsându-se pradă disperării.

Petrecu așa cam o oră, până când, epuizată, cu lacrimile secate, se ridică, îmbracă un halat și se așează într-un fotoliu.

Auzi o bătaie discretă în ușă și vocea neliniștită a lui Hinkle:

— Dați-mi voie să vă aduc puțină supă, doamnă.

— Lăsați-mă în pace, se răsti Helga, stăpânindu-se să nu urle. Dacă am nevoie de ceva, vă chem eu.

Începură apoi lungile ore ale autoînvinovățirii. Așadar, gândea Helga, Herman e mort. Îi doreai moartea, nu? Abia așteptai să moară, ca să-i moștenești averea. Nu te gândeai decât la asta... banii lui și-atât! Acum a murit și a făcut-o urându-te. După acești câțiva ani de căsătorie, timp în care te-a respectat, s-a mândrit cu tine, ți-a acordat încrederea lui, a murit urându-te.

Ideea că el murise detestând-o o copleșea.

Fusese infidelă din cauza patimii ei nepotolite pentru bărbați, însă, în ceea ce privea banii lui, fusese întotdeauna onestă. Cu toate acestea, el murise crezând-o nu numai infidelă, ci și nedemnă de a-i administra în continuare averea.

O tratase ca pe o târfă și murise considerând-o târfă.

Brusc, îi veni în minte ceea ce spusese Hinkle.

Aparent, a ieșit din starea de comă pentru câteva clipe, după care inima a cedat.

Îl revăzu pe Jackson smulgând acul din capul păpușii și înfigându-l imediat în pieptul acesteia, în locul unde ar fi trebuit să fie inima. Oare acul acela putuse să-l ucidă pe Herman? Și-atunci, nu asistase ea, fără să riposteze, la asasinarea lui Herman de către Jackson? De ce nu-i smulsese păpușa din mână? Pentru că dorea moartea soțului ei și, cu toate că nu credea în vrăjitorie, sperase că poate totuși aceasta va avea efect?

Ajunge! Își curmă ea gândurile. Astea sunt superstiții prostestii! Știi bine că un ac nu poate omorî pe nimeni. E imposibil. Moartea lui Herman a fost o simplă coincidență. Cu siguranță! O altă explicație nu poate exista.

Gândurile îi reveniră la ura lui Herman. Își aminti scrisoarea adresată de acesta lui Winborn. Cu câteva zile în urmă doar, hotărâse să distrugă scrisoarea dacă Herman ar fi murit.

El o scrisese, deoarece, nemaiavând încredere în ea, dorea s-o deposeze de statutul de personaj marcant, știind că n-avea să accepte niciodată condițiile impuse.

Cum sunt sigur că ea mi-a trădat încrederea...

Își amintea fiecare cuvânt.

„E adevărat, gândi ea, ți-am trădat încrederea, însă nici tu nu te-ai ostenit vreodată să-mi iei în considerare sentimentele. Tot ce-ți doreai era o secretară-servitoare supusă. Și chiar dacă ți-am fost infidelă, când a fost vorba de banii tăi, am fost întotdeauna corectă. De ce n-ai arătat și tu, niciodată, o urmă de bunătate, de înțelegere, trecându-mi cu vederea aventurile?”

Rămase, timp de mai multe minute, privind pe fereastră, în gol, apoi hotărî.

Oi fi tu o scârbă egoistă, rea, infidelă, însă necinstită nu ești, își zise ea.

Nu va distruge scrisoarea. I-o va înmâna lui Winborn, la sosirea acestuia. Avea, ce-i drept, multe defecte, însă nu era trișoare și nici necinstită. Or, nerespectarea ultimei dorințe a unui muribund ar fi un act demn de dispreț.

De undeva, din adâncul inimii, auzi o voce ascunsă, care o ispita. Nu te grăbi. Gândește-te la ceea ce ai pierde. Gândește-te la puterea pe care o vei avea când vei fi stăpâna a șaiszeci de milioane de dolari. Dacă-i dai lui Winborn scrisoarea, conștientă că nu vei putea trăi izolată, vei rămâne fără nimic și va trebui s-o pornești iarăși de la zero. Gândește-te la ce va spune lumea aflând că Herman te-a dezmoștenit. Toți vor zice, satisfăcuți, că fum fără foc nu există. Fiscul va dori să afle unde au dispărut cele două milioane de dolari furați de Archer. Ca să te salvezi, va trebui să-l torni, iar el, pentru a-și ușura pedeapsa, va povesti tuturor că i-ai fost amantă. Nu-i da scrisoarea lui Winborn, o ispiti vocea interioară. Distruge-o așa cum plănuiseși înainte ca acest complex ridicol de vinovăție să te fi copleșit. În afară de Hinkle, care-ți este prieten, nu va afla nimeni. Hinkle te admiră. *Atât de bună, devotată, atentă!*

Timp de trei ore, Helga duse o adevărată luptă cu vocea interioară, însă, tocmai când se simțea epuizată, nervii ei de oțel o salvară. Indiferent de soarta care te-așteaptă de-acum înainte, își spuse, aproape cu glas tare, trișoare nu vei fi niciodată!

Hotărârea fiind luată, se ridică destul de greu. Sună și trase zăvorul de la ușă. Se examinează în oglinda cea mare. Doamne! Ce cap avea! Toată partea dreaptă a feței era umflată și învinețită. Părul îi era răvășit, iar ochii îi erau roșii și umflați de-atâta plâns.

În clipa în care se așeză la birou, se auzi o bătaie în ușă.

— Intră.

Hinkle își făcu apariția, închizând cu grijă ușa după el.

— Aș vrea să faci ceva pentru mine, Hinkle, rosti ea calmă, luând o foaie de hârtie pentru scrisori, pe care notă: *Vă rog să înmânați purtătorului prezentei, domnul Hinkle, plicul pe care mi l-ați păstrat în casa de valori.* Semnă și scrisese adresa directorului hotelului *Diamond Beach*.

— Du-te imediat la hotelul *Diamond Beach* și adu-mi plicul pe care l-am lăsat spre păstrare.

— Sigur, doamnă.

Hinkle luă scrisoarea și, după o ezitare, își luă inima în dinți:

— Îmi permiteți să vă întreb dacă mai aveți dureri? Doamna Fairely, infirmiera, e foarte îngrijorată.

Ea îi adresă o privire tăioasă.

— Mă simt foarte bine. Aș vrea să-i transmiți comisarului de poliție că îl pot primi, când dorește.

— Sunteți sigură că e înțelept, doamnă? N-ar trebui să...

— Fă ce îți spun, te rog.

— Bine, doamnă, încheie Hinkle, surprins de duritatea tonului. Am primit un telefon de la domnul Winborn. Nu va sosi astă-seară, ci în cursul zilei de mâine. S-ar părea că o grevă de la aeroport l-a obligat să întârzie. V-a transmis regretul său.

— Bine. Acum, du-te la hotel, te rog.

După ce acesta plecă, nemulțumit de atitudinea dură, fără replică, a stăpânei, Helga intră în baie, încercând să-și repare stricăciunile de pe față. În douăzeci de minute, estompase umflăturile ochilor, își ascunsese vânătăile sub un machiaj savant și se coafase. Comisarul principal Harrison apărui tocmai

când își aprindea o țigară.

Acesta era un bărbat solid, înalt, părând frate cu Frank Gritten. Aceiași ochi albaștri ca oțelul și același glas blând.

Începu prin a-și prezenta sincerele condoleanțe, însă Helga îl opri scurt:

— Mulțumesc, domnule comisar. Am nevoie de odihnă. Mi s-a spus că doriți semnalmentele celui care m-a atacat. Era un negru înalt, slab, de vârstă incertă, legat la cap cu un soi de fular galben cu roșu. Purta o cămașă albă murdară, pantaloni de culoare închisă și era în picioarele goale. Altceva, ce ați mai dori să știți?

Uluit de a fi brusc astfel, Harrison o privi speriat.

— L-ați mai văzut vreodată pe acest om, doamnă?

— Nu.

— Vă lipsește ceva de pe-aici?

De ce nu se uitase, să vadă dacă Jackson luase banii? Helga își blestemă neglijența.

— Nu cred. Eu am închiriat această vilă. Nu am aici decât bijuteriile și ceva bani... Nimic mai de valoare.

Se ridică, deschise dulapul și controlează cutia cu bijuterii, apoi, satisfăcută, își luă geanta de pe măsuta de toaletă. Cei opt mii de dolari se evaporaseră! Nu fără efort, reuși să rămână impasibilă. Închise geanta și se întoarse.

— N-a furat nimic. Norocul meu a fost că mă aflu în cameră. Am auzit zgomot jos și am ieșit pe palier. Atunci, l-am zărit pe tip. M-a văzut și el și a urcat scările în fugă. M-am încuiat aici, încercând să chem poliția. A forțat ușa, încercând să mă împiedice să dau telefon. Bănuiesc însă că s-a speriat și a luat-o la fugă.

Harrison o studie, gânditor.

— Așa s-ar părea, doamnă.

— Mai e ceva? îl întrebă nerăbdătoare.

— Încă ceva. Pe terasă a fost găsită o păpușă. Îmi puteți spune ceva despre asta?

Uitase complet de păpușă. Stăpânirea de sine o salvă încă o dată.

— O păpușă? Habar n-am. Ce e cu asta?

Stinse țigara. Harrison se îndreptă către ușă.

— Scuzați-mă o clipă.

Vorbi cu cineva de pe palier, apoi reveni cu păpușa lui Rolfe.

— Asta e păpușa, doamnă.

Helga se forță să o privească.

— N-am văzut-o în viața mea.

Se aplecă, tresări, dându-se îndărăt, scoase chiar o ușoară exclamație și duse mâna la gură, încercând totuși să nu exagereze.

— Asta... seamănă cu soțul meu.

— Da, doamnă. Îmi pare rău să contribui și eu la necazul dumneavoastră...

— Probabil că a adus-o cel care m-a atacat. Poate ca să mi-o vândă, spuse cu hotărâre Helga. Altă explicație nu văd.

— Doamnă, din nefericire există o explicație. Poate ați auzit vorbindu-se de cultul vrăjitoriei...

— Acestea nu mă interesează, cel puțin în prezent, încheie ea, cu răceală. Dacă nu mai aveți întrebări, v-aș fi recunoscătoare dacă am termina. Mă doare îngrozitor capul.

Harrison ezită. Era perfect conștient că în fața lui stătea o femeie care avea șaiszeci de milioane de dolari, iar o asemenea avere îi oferea enorm de multă influență. Mai știa că tocmai își pierduse soțul și fusese atacată cu brutalitate. Dacă insista s-o interogheze, s-ar fi putut plânge superiorilor lui, iar aceștia i-ar fi sărit în cap, ca râia pe omul sănătos. Mai bine să fie prudent.

— Sigur, doamnă. Voi avea grijă să nu mai fiți deranjată. Mai ales că nu s-a furat nimic... Să fiți convinsă că-l vom prinde pe cel care v-a atacat, o asigură în timp ce porni spre ușă.

— Nu mă îndoiesc, mormăi Helga, întorcându-se.

După plecarea polițistului, se așeză, oftând ușurată. Interogatoriul se desfășurase chiar mai bine decât ar fi sperat. Iar Jackson luase banii, așa că, probabil, era departe. Necazul de care se temuse atâta n-o mai amenința. Cărțile bune continuau să se adune la ea.

Hinkle se întoarse după douăzeci de minute, aducând un plic mare.

— Asta e ceea ce doreați, doamnă?

Desfăcând plicul, Helga văzu în el dosarul roșu.

— Da, Hinkle, mulțumesc. Bănuiesc, zise ea privind-l în ochi, că știi ce conține?

— Aș prefera să nu-mi spuneți, doamnă, răspunse Hinkle, rămânând impasibil. Aș îndrăzni, deși nu știu dacă e cazul, să vă sugerez că acest plic ar trebui distrus?

Ea îl privi fix, în timp ce vocea interioară implora: hai, distruge-l! Gândește-te la ce ai de pierdut! Însuși Hinkle îți cere s-o faci. Nu poate să țină conștiința ta prostească seama de părerea lui?

— Ți mulțumesc, Hinkle. Ești un adevărat prieten.

— Cred că doamna ar trebui să mănânce ceva. Când cineva e sătul, mintea îi funcționează mai bine. Ce părere ați avea de o duzină de stridii?

Helga scutură din cap.

— Mai repede o friptură bună și mare. N-am mâncat nimic de două zile.

Chipul lui Hinkle se luminează.

— Sigur că da, doamnă. O voi pregăti chiar eu. Iar pentru început, puțin caviar cu pâine prăjită.

Uitându-se la ceas, Helga constată că era trei fără un sfert. Așteptă ca el să plece, apoi se hotărî să se îmbrace. Nu putea suferi să umble prin casă în halat.

Cam în jumătate de oră, când Hinkle se întoarse, împingând o măsuță cu rotile, ea purta o rochie albă cu centură lată, din piele neagră, care-i evidenția talia fină. Valetul o aprecie din priviri.

— Îmi permit să apreciez că doamna arată remarcabil de bine.

Ea îi zâmbi.

— Mulțumesc, Hinkle, sunt gata să te cred. Te-ai gândit cumva și la...

Se întrerupse, zărind *shaker*-ul brumat.

— Ba da, bineînțeles! Ești minunat!

— Mi-e teamă că doctorul Levi nu e de acord cu asta, însă, în momentele de tensiune, o picătură de alcool nu poate fi decât benefică.

Constată că durerea de cap dispăruse, în timp ce mâncase și băuse două păhărele de votcă. Întrebă, aprinzându-și o țigară:

— Ce hotărâri au fost luate?

Nu se putea hotărî să aducă vorba despre înmormântare, însă Hinkle pricepu numaidecât.

— M-am ocupat de absolut tot, doamnă. Slujba religioasă va avea loc la Biserica lui Christ, în Paradise City, poimâine, la ora trei. Doctorul Levi speră că veți fi suficient restabilită pentru a merge cu avionul societății împreună cu domnul Winborn, mâine după masă.

— Va fi lume multă? întrebă îngrijorată.

— Nu, doamnă. Mai târziu va avea loc, bineînțeles, o ceremonie în memoria domnului Rolfe, însă la înmormântare veți fi numai dumneavoastră, domnul Winborn, personalul... și domnișoara Sheila.

Helga tresări.

— Domnișoara Sheila?

— Da, doamnă. A sosit. Am văzut-o în această dimineață. Ar dori să vă cunoască. Dacă nu vă deranjează, ar putea veni aici, astă-seară, la ora șase.

Helga ezită. Îi veni în minte fata roșcată, părându-i-se că îi aude încă o dată vorbele crude: *Când o femeie de o anumită vârstă e leșinată după un băiat care i-ar putea fi fiu, singura salvare sunt dușurile reci.*

O trecură fiori.

Își aminti apoi sacrificiul pe care se pregătea să-l facă, dându-i lui Winborn scrisoarea. Fata asta, care trăia din te miri ce, urma, pentru că ea refuza să trișeze, să devină multimilionară, peste noapte! Cu siguranță, fata avea s-o admire pentru gestul ei și îi va părea rău de ce spusese.

— Sigur, Hinkle. Trebuie s-o primesc.

— Foarte bine, doamnă, aprobă Hinkle, radios. Dacă vă simțiți destul de în putere, ar fi bine să coborâți și să vă bucurați de soare. Pe ziaști, i-am luat eu la goană, cu ajutorul poliției. Comisarul a avut bunăvoința să lase doi oameni aici, care să vă păzească și să vegheze ca nimeni să nu vă mai deranjeze. Într-o jumătate de oră, va sosi și doctorul Levi.

— Perfect, Hinkle. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut.

Extrem de fericit, Hinkle dispăru, luând cu el măsura rulantă.

o

Nervoasă peste măsură, Helga stătea pe terasă, sub o umbrelă, uitându-se mereu la ceas. Era șase fără zece. Încă zece minute și fata care-și spunea Terry Shields avea să apară. Doctorul Levi venise și plecase. După ce-i prescrisese calmante și o sfătuisese să nu se obosească, îi prezentase condoleanțe, însă cum ea nu-l încuraja să continue, sfârșise prin a se înclina, lăsând-o singură. Plecase și doamna Fairely, infirmiera. Cu toată bunăvoința pe care i-o arăta, Helga se simți încântată la plecarea ei.

Era singură, exceptându-l pe Hinkle, pe care-l auzea umblând prin bucătărie, ocupat, cu siguranță, să-i pregătească masa de seară. Se gândi la Winborn. Acesta urma să sosească în dimineața următoare. Cum avea să intre în posesia scrisorii, urma să scoată ghearele, însă puțin îi păsa.

O tuse discretă o făcu să întoarcă privirea. În prag se afla Hinkle.

— Domnișoara Sheila, doamnă, anunță, trăgându-se într-o parte, pentru a-i face loc lui Terry.

Helga se uită la fata care străbătea cu pas hotărât terasa. Purta un tricou alb și blue-jeans închiși la culoare. Părul ei roșu strălucea în soare. Se apropie de Helga, coborând privirea către ea.

— Vă simțiți mai bine? întrebă, surprinzând-o pe Helga cu sinceritatea vocii.

— Destul de bine. Mulțumesc. N-ai vrea să iei loc?

Terry se instalează pe un scaun, cu genunchii strânși și mâinile fine, deasupra lor.

— Vă datorez scuze și o explicație, declară fata, privind-o în ochi pe Helga. Vă rog să uitați ultima mea replică, de când ne-am văzut ultima oară. Tot ce pot să vă spun este că regret acea replică, sperând că nu-mi purtați dușmănie. Vedeți dumneavoastră, Dick este foarte important pentru mine, iar când bărbații din preajma mea sunt amenințați, mă comport ca

o adevărată scorpie.

Surprinsă, Helga bolborosi:

— Să nu regreti niciodată c-ai spus adevărul. Așadar, Dick prezintă importanță pentru tine?

— Da. Îmi stârnește curiozitatea. Îi prevăd un mare viitor. M-am angajat să mă ocup de reeducarea lui.

— Serios? Și o să accepte?

— Are nevoie să fie reeducat. Recunoaște că trăiește încă în plină confuzie. Nu-i vorba aici să-i placă sau să accepte. Oamenilor nu le place schimbarea, însă el înțelege că are nevoie să fie reeducat. Intenționez să-l iau cu mine la Paris. Acolo, va avea un succes nebun.

Uluită, Helga se întrebă ce mai era și asta.

— Succes nebun? Cum adică?

— Datorită darurilor cu care e înzestrat. E un adevărat vrăjitor al magiei.

Fără să vrea, Helga tresări.

— Un vrăjitor al magiei? Doar nu crezi în cultul ăla ridicol?

— Numai cei ce nu știu nimic despre vrăjitorie și magie vorbesc astfel, declară liniștită Terry. Există vrăjitorul bun și vrăjitorul rău. Dick a avut un maestru rău, diabolic chiar. Îl voi învăța să facă bine, cu ajutorul înzestrării lui.

— Bănuiesc că știi de păpușa îngrozitoare, cu chipul tatălui tău, pe care a cioplit-o?

— Da, dar nu era chiar îngrozitoare. A meșterit-o pentru că îl obligați să plece de-aici. N-a făcut bine, evident, însă era disperat și nu trebuie uitat că e foarte tânăr, aproape imatur.

— Crezi că, într-adevăr, el l-a făcut pe tatăl tău să intre în comă?

— Evident.

Helga simți fiori.

— Știi că a început să facă și o păpușă cu chipul meu?

— Da, însă am pus capăt acestui lucru, o asigură Terry. Asta voiam să vă spun, când vorbeam de vrăjitorul rău. L-am schimbat în bine. La Paris va avea o mulțime de admiratori. Cu timpul, poate va ajunge ca acel guru care are atâtea mașini Rolls Royce. Oamenii îl vor urma cu grămada, după ce va fi reeducat.

Cuprinsă de amețală, Helga caută un teren mai familiar.

— Toate astea vor costa scump, nu?

Terry ridică din umeri.

— Vor veni și banii. De îndată ce Dick va convinge oamenii că nu e un șarlatan, banii vor începe să curgă.

— Dar, ca să-l duci la Paris, nu vei avea nevoie de bani?

— Nicio problemă. Când i-am vorbit de toate acestea și-a vândut motocicleta unui tâmpit plin de bani, care nu voia să aștepte șase luni până să i se livreze alta. A luat pe ea șapte mii de dolari. Nu, banii nu contează. Important este să-l pun pe Dick pe drumul cel bun și să mă asigur că-și folosește puterile pentru a face bine.

— Știi, cu siguranță, că a făcut un lucru rău și că e hoț?

Terry zâmbi.

— Acum nu mai e.

— Ești atât de sigură că oamenii vor avea nevoie de un băiat cum e Dick?

— Normal, ce să mai discutăm despre asta? Văd bine că nu înțelegeți cum stau lucrurile. Probabil, sunt puțin nebună, însă îmi place să influențez oamenii. Să le bag în cap idei. De multe ori, ideile încolțesc și dau roade.

Din nou, Helga simți nevoia să schimbe subiectul.

— De ce ai venit la Nassau?

— Voiam să vă văd de aproape. Eram curioasă să aflu ce fel de femeie a luat tata în căsătorie.

— Îmi dau seama. Sper că ești mulțumită.

— Da. Sincer vorbind, vă compătimeam, însă acum nu mai e cazul. Sunt încântată că, după ce l-ați suportat pe tata atâta vreme, perioadă care vi s-a părut, probabil, interminabilă, în cele din urmă ați câștigat.

Ochii femeii se rotunjiră de uimire.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Iubiți banii și tot ceea ce pot aduce ei, nu? Puține femei ar fi reușit să-și asume rolul doamnei Herman Rolfe, așa cum ați făcut-o dumneavoastră. Dacă există cineva care să merite averea tatălui meu și care va ști, cu siguranță, cum s-o folosească, aceea nu puteți fi decât dumneavoastră. Ați tras din greu.

Apropoul era atât de neașteptat, încât Helga fu nevoită să se întoarcă. Dregându-și glasul, răspunse, într-un târziu:

— Da, am muncit mult, dar am și trișat. Am aici ceva ce aș dori să citești.

Scoase de sub pernă dosarul roșu, întinzându-i-l. Ezitantă, plină de mirare, Terry luă, în cele din urmă, dosarul cu scrisoarea.

— Vreți să citesc asta?

— Chiar te rog.

Helga se ridică, plimbându-se cu pași înceți împrejurul piscinei.

„Uite că mi-am făcut datoria, își spuse. Voi regreta în mod sigur, însă am dreptul la o aureolă de sfânt.” După un timp, veni să se așeze la loc. Terry pusese pe masă dosarul roșu.

Se uitară una la cealaltă.

— Felicitări, zise Helga. Poți să-i cumperi tânărului tău guru un Rolls Royce, fără să mai așteptați donațiile adeptilor.

— Asta-i o poveste mai veche, replică Terry, dând un bobârnac dosarului. Dick a citit scrisoarea și mi-a spus despre ea. Asta se petrecea pe când era atât de neștiutor, încât ajunsese să-mi propună să ne căsătorim. Intenționa să se descotorosească de dumneavoastră, ca să împartă cu mine averea tatălui meu. Am pus rapid lucrurile la punct, încheie fata, râzând.

Helga se uită năucă la ea.

— Deci, era pe cale să devină și asasin, nu numai hoț și șantajist.

— Mda. Este un primitiv, surâse Terry, plecând capul. De-asta îl și plac atât de mult. Oricum, toate aparțin trecutului.

Helga renunță să mai înțeleagă ceva.

— Una peste alta, ești multimilionară. Cum te simți în postura aceasta?

Terry clătină din cap.

— Mă dezamăgiți. Vă credeam mai inteligentă. Nu mă voi atinge niciodată de vreo centimă din averea tatălui meu. Dacă-aș putea câștiga un milion de dolari, mi-ar plăcea, însă altfel, nu. Ar fi nostim să încerc, dar e clar că nu voi reuși niciodată. Nu... Nu-mi doresc acel milion.

Cercetând-o atent, Helga realizează cu surprindere că fata vorbea serios.

— Poate că în prezent nu-ți dorești milionul, însă mai târziu, cine știe, s-ar ivi o nouă ocazie să ai nevoie de el. Am să vorbesc cu Winborn să ți-l pună într-un cont personal.

— Nici în ruptul capului! Ascultați ce vă spun! țipă Terry, cu ochii scânteind de furie. Ați fost femeia tatălui meu doar pentru câțiva ani. Eu am fost nevoită să stau împreună cu el vreme de douăzeci de ani. Îl uram. Nu era decât o mașinărie fără suflet, cu judecată îngustă, rău, cu o latură sadică și lipsită de scrupule, care-l făceau la fel de nemilos ca oricare dintre dictatori! Cu mama s-a purtat într-o manieră rușinoasă. N-a avut niciodată vreun strop de bunătate sau înțelegere. Îmi venea să vomit când îl vedeam, așa că, imediat după moartea mamei, l-am părăsit. Mama era una dintre femeile acelea proaste, venite parcă din altă epocă și care-și susțin bărbații chiar dacă ei le tratează ca pe un rahat. Mi-am luat numele de Terry Shields, pentru că nu mai suportam ideea de a-i purta numele. Aș prefera să mor de foame, v-o jur, decât să primesc un singur cent din banii lui împuțiți.

Sufocată, Helga nu-și putea lua ochii de la ea.

— Dar nu poți să...

— Ascultați-mă până la sfârșit! zbiră Terry. Dacă vin la înmormântare, o fac numai ca să nu-l necăjesc pe Hinkle. Cu judecata lui învechită, își închipuie că-l iubeam pe tata. Fără Hinkle, cred că nici mama, nici eu, n-am fi fost în stare să suportăm viața îngrozitoare pe care Herman Rolfe ne forța s-o ducem. Din câte mi-ați spus, intenționați să-i predați scrisoarea lui Winborn. Dacă faceți asta, mă veți dezamăgi definitiv! Scrisoarea asta a fost scrisă de un egocentric sadic! Dacă îmi veți povesti că nu vă lasă conștiința să nu-i respectați ultimele dorințe acestui personaj odios, vă voi răspunde că faceți pe martira, iar rolul de martir, vă asigur, nu vă prinde. Nu uitați un lucru: morților puțin le pasă. Cei vii sunt singurii care contează. Îmi doresc să citesc cât mai rapid în ziare că fantastica doamnă Herman Rolfe realizează lucruri fabuloase și profită la maximum de viață.

Se ridică adresându-i mamei vitrege un zâmbet larg, plin de amabilitate.

— Ne vedem la biserică, încheie Terry și, răsucindu-se pe tocuri, părăsi terasa, coborând pe plajă.

Împietrită, Helga o urmări cu privirea, până când dispăru în depărtare.

— O rog pe doamna să mă scuze, rosti stânjenit Hinkle, apărând cu o tavă pe care aducea un *shaker* și un pahar, însă am auzit sfârșitul discuției. Așa cum am remarcat mai demult, este o ființă extraordinară, plină de caracter.

Puse platoul pe masă, turnând băutura. Luă apoi dosarul roșu.

— Cum doamna nu va mai avea nevoie de acesta, glăsui cu glasul lui unsuros, sugerez să-l punem pe foc.

Helga ridică paharul.

— Sugestiile dumitale sunt întotdeauna pline de înțelepciune, Hinkle.

— Îmi place să cred că așa este, doamnă... Pentru masa de seară, o omletă, poate.

— Ar fi delicios.

Se uită după el cum dispărea în casă cu dosarul roșu în mână și se lăsa moale între pernele fotoliului.

Cheia magică se afla, în sfârșit, la ea.

[1] Vezi *Asul din mânecă* , Editura Lucman, 2003.

[2] În textul original, cuvintele *Beau*, *Laid* și *Trois* sugerează mai clar apropierea fonetică de *Winborn*, *Scrisoare*, *Sertar* (n. r.).